

M. H. L. C. M.

The Family Library, No. 5.

5

தும்ப வாசிக்காலை இலக்கம் 5.

யெகுடி துநை.

EDUCATION
OF CHILDREN

பிள்ளை வளர்ப்பு

முதற் பகுதம்.

பாப்பாணம்.

ஏர்ச் சூரூபானிவர் துச்சிடர் சோலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

The Family Library, No. 5.

துமேப்பவாகக்காலை, இலக்கம் 5.

EDUCATION OF CHILDREN

பிள்ளை வளர்ப்பு

முதற் பாகம்

By,

The Revd. B. A. Marcellin, O. M. I.

வண. வ. ஆ. மரிசலின்சுவாமியார்
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது

All Rights Reserved

JAFFNA

ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS

1923

கிருதோ தோற்று பார்மை நீதி

Imprimatur:

✠ J. A. BRAULT, O. M. I

Bishop of Jaffna.

Jaffna, 9th Nov. 1921.

பதிப்புரை

“குடும்பவாசகசாலீ” எனும் வரிசையிற் சேரும் சிறு புத்தகங்களைல்லாம் நம் கிறீஸ்த குடும்பங்களுக்கு மிகப் பிரயோசனமுள்ளவைகளாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பது நமது ஆசை. ஆதலால் இப்போது “பிள்ளைவளர்ப்பு” எனும் இச் சிறந்த நூலை ५-ம் இலக்கமாக வெளிப்படுத்துகிறோம். யாழ்ப்பாண மேற்றிராசனக் கிறீஸ்தவர்களைல்லாரும் நன்றாயறிந்த சனாஞ்சித மதுர பிரசங்கியாராகிய வண. மரிசவின்சவாமியார், தாம் அநேக ஞான ஒடுக்கங்கள் போதித்தும் பற்பலவிடங்களில் மீசாம்பார் த்தும் அடைந்துகொண்ட முற்றிய அனுபவத்தை இந்தாலிலே அமைத்திருக்கிறார். அவரவருடைய யானைக்கிலையைப் பொட்டிப்பாற்போலச் சுட்டிப்பாய் விபரிப்பதிலேயும், கேட்போருடைய அதுதாபத்தைக் கவர்ந்து மனதைக் கிள்ளி அருட்டுவதிலேயுஞ் சவாமியார் எவ்வளவு வாலாய்ப்பட்டவர் என்பதை அவருடைய கிளர்ச்சி நிறைந்த பிரசங்கங்களைக் கேட்டோரல்லாம் அறிவார்கள். இக் குணங்கள் இந்தாலிலும் விரவியிருக்கின்றன. இதில் ஒவ்வொரு போதகமும் அனுபவத்தையொட்டிய பல சரித் திரங்கள் சம்பவங்களாலும், சத்தியவேத நூலாசிரியர்களிடத்திலும், பிறசமய நூலாசிரியர்களிடத்திலும் கண்டபல மேற்கோள்களாலும் வாசிப்போர் மனதுக்குப் பிரீதியையுங் தெளிவையும் உண்டாக்கத்தக்கவிதமாய் ஊன்றிவிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதை வாசிப்பதிலே எவ்வித நிரம்பாமனமுள்ளவர்களுக்கும் அலுப்புத் தோற்றுது. இதுபுத்தியை நல்லறிவுகளால் நிரப்பி மனதைத் தூண்டிக் கிளர்ச்செய்யும் ஓர் இன்பமான வாசிப்போருகும்.

இப்போது பிரசரிக்கப்படுகிறது நாலின் முதற்பாகம் மாத்திரமே. சில்காலம் பொறுத்து இரண்டாம், மூன்றாம் பாகங்களும் வெளிவரும்.

சா. ஞானப்பிரகாசசவாமி

பாயிரம்

சன்மார்க்க வித்துவான்களின் கொள்கைப்படி சகல தொழில்களிலும் அதி முக்கியமும் மேன்மையும் பிரயா சமூஹான தொழில் பிள்ளைகளை நல்லொழுக்கமும் தேவ பத்தியுமள்ளவர்களாக வளர்ப்பதேயாம். இவ்வளவு பிரயாசையான தொழிலை இயன்றளவு இலகுவாக்குவதே இங்களில் நோக்கம்.

இது சத்தியவேதபாதுகாவலனில் வெளிப்பட்ட போது சில குருமார் இதை ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் கோவில்களில் வாசிப்பித்தும் விளக்கியும் வந்தார்கள். சில உபாத்திமார்களும் தங்கள் பாடசாலைகளில் ஞானேபுதேசனேரம் இதை வாசிப்பித்து வினா விடைசெய்தார்களென்று கேள்விப்பட்டேன். இதனை வாசிப்போர் விணோதப்பிரியத்தினால் மாத்திரம் இங்குமங்கும் பரும படியாய் அல்லது தீவிரமாய் வாசித்து முடிக்கப்பாராமல் நாளுக்குநாள் குடும்பங்களில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாயும் அவதானமாயும் மீண்டும்மீண்டும் வாசித்து யோசித்து அனுசரிக்கப் பிரயாசப்படவேண்டுமென்பதே எனது பேராசை.

இதை எழுதும்படி தூண்டிவிட்டு வேண்டிய உதவிகள் புரிந்தவரான வண். ஞானப்பிரகாசசவாமியாருக்கும், இதைப் பிரசரப்படுத்த எனது குருத்துவ வெள்ளியுபிலிச்சமயத்தில் வேண்டிய பண்டத்விசெய்த என் அடைய பங்குக் கிறீஸ்தவர்களுக்கும் நன்பர்களுக்கும் நன்றி கூறகின்றேன்.

இந்நாலைக் கிறீஸ்தவ குடும்பங்களுக்கு நன்முன யாதிரியான திருக்குடும்பத்துக்கே சமர்ப்பணங்கு செய்கின்றேன்.

இதனை வாசிப்போரனைவரும் தங்கள் குடும்பங்களை யேசுவாதருடைய திருக்குடும்பத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அதன் சுகிர்தமாதிரிகையைக் கண்டுபாவித்துச் சன்மார்க்கத்திலும் தேவபத்தியிலும் வளர்க்கோங்கவேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை.

ஆக்கியோன்

பிள்ளை வளர்ப்பு

முதல் அதிகாரம்

பெற்றேரின் மேன்மையும் அதிகாரமும்.

அருமையான பெற்றேரே! சருவேசரன் உங்களுக்குப்பிள்ளைப்பாக்கியம் அருளியபோது உங்களை அவர் எவ்வளவு மேன்மைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா?

உள்ளபடி பார்த்தால் பிதா மாதா என்னும் பட்டங்களே உலகத்தில் வழங்குகிற சகல பட்டங்களிலும் மேலானவைகள். பிதா என்னும் பெயர் விசேஷமாய் நம் மைப் படைத்தவருக்கு உரியது. அவரே பரலோகத் தையும் பூலோகத்தையும் உண்டாக்கிக் காத்துக்கொண்டு வருகிற ஆதிகாரணராயும் பரிபாலனராயுமிருக்கிறபடியால், அவர் மாத்திரம் பூரணமான அர்த்தத்தின்படி பிதாவாயிருக்கிறார். ஆகையினாலோதான் சருவேசரனுக்குரிய பிதாத்தன்மையிலிருந்து பரலோகத்திலும் பூலோகத்திலுமின்ன பிதாத்தன்மையெல்லாம் உண்டாகின்றது என்று அரசு. சின்னப்பரும் வசனித்தார். (எபேசி. 3; 15.) தேவ திரித்துவத்தின் முதலாம் ஆளாகியவரே பிதா என்ற அழைக்கப்படுகிறார். இப்பெயர் அவருக்கு இன்பரும் ஏற்றுமானதால் அல்லவோ அவருடைய ஏதுகுமாரனுக்கூட யேசுவாதர் தாம் உண்டாக்கிய பரமண்டல மந்திரத்தில் அவரைப் “பரமண்டலங்களில் இருக்கிற எங்கள் பிதாவே” என்று நாமெல்லாரும் அழைக்கவேண்டும்.

நெமன்று எமக்குக் கற்பித்திருக்கிறார். பின்னும் சரு வேசரன் மாத்திரம் சரியான அர்த்தத்தின்படி பிதா என்று சொல்லப்படத்தக்கவர் என்பதைக் காட்டும் பொருட்டு “பரமண்டலங்களில் இருக்கிற ஒருவரே உங்களுக்குப் பிதாவாயிருக்கிறார்” என்றும் வசனித்தருளி அர். (அர்ச. மத் 23; 9.)

இயல்வேத காலத்தில் விசேஷ தேவாசிரவாதம் பெற்றுப் பெருஞ் செல்வாக்குடையவர்களாய் இலக்கிய ஆயிரகாம் யாக்கோபு முதலாம் மகாத்துமாக்கள் இன்றைக்கும் பிதாக்களென்றும் அதிபிதாக்களென்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். மேறும் பூர்வகாலத்தில் ரோமை இராச்சியத்திலே சட்டங்களை உண்டாக்குவோராயிருந்த வயோதிகப் பிரபுக்களுக்கும் பிதாக்களென்னும் பேரவழங்கிவந்தது. இவ்விதமர்கத்தான் திருச்சபையிலே அப்போஸ்தொலிக்க பாரம்பரியத்தை எழுதிவைத்தவர்களும், அவ் அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பின் திருச்சபைக்கு அஸ்திவாரங்களாய்ப் பிரகாசித்தவர்களுமான வேதபாரகர்கள் பிதாக்களென்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஏத்திர பாக்கியம் பெற்ற ஆடவர்களே! நீங்களும் பிதாக்களென்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் எவ்வளவு எளியவர்களாயிருந்தாலும், எவ்வளவு கீழான கிலை பரத்திவிருக்கிறவர்களாயிருந்தாலும் உங்கள் ஒவ்வொரு வரையும் சருவேசரன் இத்தனை மேலான பேருக்கும் நிலைமைக்கும் அழைத்திருப்பது உங்களுக்குப் பெரும் மேன்மை அல்லவா?

பிதாவின் மகிமைபோலவே மாதாவின் மகிமையும் பெரிதாயிருக்கிறது.

உலக இரட்சகர் பூமியில் உதித்தபோது தமது திருமாதாழுலமாய் மாதாக்களின் ஸ்திதியையும் மேன்மைப் படுத்தியிருக்கிறார். அத்தாயை அவர் மாசில்லாமல் உற்பவித்துப் பிறக்கப்பண்ணினாலும்றி, அவ்வைப் பரவே கத்துக்கும் பூலோகத்துக்கும் இராக்கினியாய் ஏற்படுத்தி மலுமக்கள் அணைவருக்கும் மாதாவும் தலைவியுமாக்கி, தாழும் இவ்வகையில் இருக்கையில் முப்பது வயதுமட்டும்

அவவுக்கு அமைந்து அவ்வை கேசித்துக் கனம்பண்ணி வந்தாரல்லவா? கானூனுளின் கலியான வீட்டிலே தம்முடைய தாயின் விருப்பத்தை விறைவேற்றும்பொருட்டுத் தண்ணீரைத் திராட்சரசமாக மாற்றித் தமது முதற்புது மையைச் செப்பத்தினாலே அவ்வைப் பிரசித்தமாய் மகிமைப்படுத்தினால்லவா?

வேதாகமத்தின்படி “தன் தாயைச் சங்கிக்கிறவன் திரவியத்தைச் சேகரித்து வைக்கிறவனுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறன்” (சர்வபிரசங்கி 3; 5.)

அந்வளவர்கள் எக்காலத்திலே மாதாக்களின் அந்தஸ்தைக் கனம்பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள்.

தேவனிடத்தில் விசேஷ ஞானம்பெற்றவரான சுல்லோனைன் அன்னையாகிய பெத்சபி ஒரு அலுவல்நியித் தம் அவரிடம்போன்போது அவர் தம சிம்மாசனத்தை கிட்டெழுந்து தண்ணைட்டு அவளைத் தன் வலப்பக்கத்தில் வேறேர் சிங்காசனத்தில் உட்காரச்செய்ததுமன்றி அவள் தான் ஓர் உபகாரதனைத் தேவையான போது “தாயே கேளும் நீர் கேட்கவந்தேனந்த போது சரியல்ல” என்று வசனித்தார். (3-ம் அரா. 2-ம் அதி.)

“சருவேசரனுக்குப் பயப்படுகிறவன் தன் பெற்றேரச் சங்கித்து அவர்களை மதித்துத் தன்னை உலாத்துக்குக் கொண்டுவந்த குடும்பபதிகளாக அவர்களை மதித்து அவர்களுக்குப்பணிசெய்வான்” (சர்வபிர. 3; 8.) என்னும் தேவலாக்குப்படி, தேவன்மேல் உண்மையான பயபத்தி உள்ளோராய் வளர்க்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் பெற்றேரப்பார்க்கிலும் தாங்கள் எவ்வளவு மேற்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுக்குரிய சன்மானத்தை அவர்கள் பெறவேண்டியவர்கள் என்றதை ஒருபோதும் மறவாமல் அவர்களை எக்காலமும் கனம்பண்ணிவருவார்கள்.

சமுச்சாரிகள் அணைவரும் பெற்றேராயிருக்கப் போராசைப்படுவது வழக்கம். ஆனால் சிலர் எவ்வளவு ஆவல் கொண்டு நேர்ச்சிகளைப்பண்ணிவந்தாலும் அந்த வரத்தை

அடையாமலிருக்கிறார்கள். தாய் தந்தையரே! கடவுள் உங்களைப் பெற்றோக்கி உங்கள் பிள்ளைகளால் உங்கள் வயோதிகத்துக்குத் தம் கிடைதலைகாலத்துக்கும் பெரும் ஆதரவுண்டாகவும் உங்கள் பேர் உங்களோடு அற்றுப்போகாமல் நிலைத்திருக்கவும் பண்ணத் தயைக்காரன்தது உங்களுக்கு மேன்மையும் பாக்கியமல்லவா?

ஏழுகளான பெற்றோர்க்கடத் தங்கள் பிள்ளைகள் தம்மார்பிலும் மதியிலும் முதுகிலும் சாய்ந்து தங்களைப் புடைசூழ்ந்திருப்பதில் பெருமையும் ஆனந்தமுங் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்களுக்குத் தாங்கள் பிள்ளைகளால் சூழப் பட்டிருப்பது இராசாக்கள் தங்கள் பிரசைகள் மத்தியில் வீற்றிருப்பதைப்பார்க்கி லும் அதிக ஆனந்தமாகும். ஏனெனில் பயத்திலும் நேசமே மேலானது. பிரசைகள் பயத்தினால் அரசனைச் சங்கிப்பது வழக்கம். ஆனால் பிள்ளைகளோ நேசத்தினால் பெற்றோரைக் கணம்பண்டு கிறார்கள். பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குப்போல வேறுயாருக்குத் தங்கள் மனதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் அச்சங்கூச்சமின்றி வெளிவிடுவார்கள்?

தாய் தந்தையர் பிள்ளைகள் மட்டில் தேவனுடைய ஸ்தானுபதிகளாகவும் அவர்களைஆண்டு நடத்தும் தலைவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். தனவான்கள் அரசர்களின் ஸ்தானுபதிகளாயிருப்பதில் பெருமை பாராட்டுவது வழக்கம். தேவசமுகத்தில் அற்பு பூச்சி புழக்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கும் இராசாக்களின் ஸ்தானுபதிகளாயிருப்பது இவ்வளவுமேன்மையாகில், இராசாதிராசாவாகிய தேவனின் ஸ்தானுபதிகளாயிருப்பது பெற்றோருக்கு எவ்வளவு மேலான மகத்துவம்!

இராசகுமாரர்களைச் சம்பளத்துக்காக வளர்த்துப் பயிற்றுவதை உலகம் பெரும் மகிழ்ச்சியாக எண்ணினால், தேவாதிதேவனின் காரியஸ்தர்களாய்த் தெரியப்பட்டு அவர்தாக்களுக்கு ஒப்படைத்த பிள்ளைகளை அவருக்கு ஏற்ற வர்களாய் வளர்ப்பது பெற்றோருக்கு எவ்வளவு உண்ணத் தேவன் பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோரத் தமது பதினா

விகாராகவும் பிள்ளைகளுடைய உயிருக்குக்காரணர்களாக வும் நல்வாழ்வுக்கு அடி அத்திவாரமாகவும் அவர்களை மோச்சவழியில் நடத்துங் காவல் சம்மனசகளாகவும் அவர்களுக்கு வேத அறிவு உணர்த்தும் முதல்குருப்பிரசாதி களாகவும் கல்வி அறிவுட்டும் பிரதம உபாத்திமாராகவும் அவர்களை ஆண்டு நடத்தும் அரசர் அதிகாரிகளாகவும் காப்பாளராகவும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

தனவான்கள் அரசர்களாற் பிரதுத்துவநிலைக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்படுவதைப் பெரும் மேன்மையாய் என்னுகிறார்கள். ஆனால் மனிதர் தேவனால் பெற்றோர் என்னும் பதவிக்கு அழைக்கப்படுவது அதிலும் மேலான மேன்மையைல்லவா?

பெற்றோரின் பூரண அதிகாரம்

இதுவரையும் சொல்லப்பட்டவைகளால் பெற்றோரின் அந்தஸ்து எவ்வளவு மேன்மையுள்ளதென்று வெளியாகும். பெற்றோர் அனுபவிக்கும் இந்த உண்ணத மேன்மையானது தனக்கேற்ற அதிகாரத்தையுங் கொண்டிராமல் இல்லை. பிள்ளைகள் மேல் அதிகாரமில்லாமற்போகில், பெற்றோருடைய மேன்மையானது பெயரானிலே ஒரு மேன்மையாயிருக்குமல்லாமல் காரியத்தளவில் அப்படியிராது. சருவேசரன் பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகள் பேரில் பூரண அதிகாரம் அளித்திருக்கிறார். இராசாக்களுக்குக் கட்டளைச்சட்டத்துள்ளங்கிய அதிகாரம் மாத்திரம் பிரசைகளின்மேலுண்டு. ஆனால் பெற்றோரே! உங்களுக்கோ உங்கள் பிள்ளைகள் மேல் சபாவழுறைக்கு மாறில்லாதவைகளிலெல்லாம் சர்வ அதிகாரமும் அருளம் பட்டிருக்கிறது. உங்கள் அதிகாரமே அதிக பூர்வீகமானதென்றும் அது தேவனுடைய பரம அதிகாரத்தின் ஒரு பிரதிமையென்றும் ஒர் நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.

உங்கள் பிள்ளைகளை நீங்கள் கிடேகித்து வளர்த்துக்காப்பாற்றினாலும் கிரயத்துக்கு விற்று லும், அவர்களைப் புதுந்தாலும் இழந்தாலும், தழுவி அணித்தாலும் அவச

கருக்கு அபராதமிட்டு ஆக்கினைப்படுத்தினாலும், அவர்களுக்குத் தள்ளவேண்டும் எடுத்துக்கொண்டாலும் உங்கள் பொருள்பண்டங்களை அவர்களுக்குக்கொடுத்தாலும், கொடுத்துகிட்டாலும், அவர்கள் உங்களை மதியாமல் உங்களுக்கு அமையாமல் துன்மார்க்காய்ப்போகையில் நீங்கள் அவர்களை வெறுத்துச் சமித்தாலும் உங்களிடம் நியாயம் கேட்கத்தனிப்பவர் யார்?

பிள்ளைகளின் ஆத்தும சரீர நன்மைகளுக்கேற்ற ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தி, ஒவ்வொரு மின்னையின் தன்மைக்கும் குணத்துக்கும் வேண்டியவிதமாய் அக்கட்டுப்பாடுகளைக் கூட்டவும் குறைக்கவும், மாற்றவும் அழிக்கவும், பாவமற்ற எதையும் செய்யும்படி கற்பிக்கவும் செய்வதைத் தடுக்கவும் பெற்றேருக்குப் பூரண தத்துவமுண்டு.

பெற்றேரின் ஆசீர்வாதமும் சாபமும்

இதனுலேதான், பெற்றேரே, நீங்கள் உத்தமாய்ந்தந் து பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்கேற்க நன்மையை விரும்பி அவர்களை ஆசீர்வதித்தாலும் தின்மையை விரும்பிச்செய்தாலும் உங்கள் அதிகாரத்தை விளக்கும்பொருட்டுச் சர்வேசரன் அதையெல்லாம் அவர்களிடத்திற் பலிக்கச்செய்துவருகிறார்கள் என்று வேதசரித்திர சம்பவங்களால் அறிகிறோம். இதனுல்லவா வேதபாரகரும் பிலோ முதலாம் பெயர் படைத்த பிறசமயிகள் தாழும் பெற்றேரைக், கண்கண்ட தெய்வங்களென்றும், பூவுலக தேவர்களென்றும், இரண்டாம் சிருட்டிகளென்றும் சிருட்டிகளின் பிரதிமைகளென்றும் அழைக்கிறார்கள். (Raineri vol. 3. p. 85.) “அன்னையும் பிதாவும் மூன்னற்றெப்பவம்” என்றது நம் முடைய தமிழ் ஒளவையார்வாக்கு. “தன் தந்வதயைப் புறக்கணிக்கிறவன் எவ்வளவோ நின்தைக்குரியவன்; தாயை மனம்நோக்கச்செய்கிறவன் சருவேசரனுற் சரிக்கப்பட்டவன்.” (சர்வபிர. 3;18)

நோவா என்னும் அதிபிதா சலப்பிரளயத்துக்குப்பின்

புதியமுந்திரிகைரசத்தின் சத்தைச் சிந்தியாமல் அதைக் குடித்து மயக்கமாய்த் தமது கூடாரத்துக்குள் வஸ்திர அலங்கோலமாய்ப் படுத்திருந்தார். அவர் புத்திரருள் ஒருவனுகிய காம் என்பவன் பிதாவின் அவங்கோலத் தைக்கண்டவுடன் அதை மறைத்துவிடாமல் வெளியே விருந்த தன் சகோதரர்களுக்கு அறிவித்தான். இவர்கள் தந்வதயின் சிர்வாணத்தைக் கண்ணுற்பாராமல் அவரை மூடிவிட்டார்கள். அவர் மயக்கங்கெளிந்து எழுந்தபோது இனைய மகனுகிய காம் தமக்குச்செய்ததை அறிந்தவுடன் அவனைச்சபித்து அவன் தன்சகோதராரின் அடிமைகளுக்கு அடிமையாயிருப்பான் என்றார். தம்மைச் சங்கத்த மற்றிரு குமாரருமாகிய சேமுக்கும் பாப்பேத்து வுக்கும் தேவ ஆசியைவிரும்பி அவர்களை ஆசீர்வதித்து விட்டார். (ஆதியாகமம் 9) அவர் விரும்பிய நன்மைதின் மைகளின் பளிப்பு இன்றைக்கும் இவர்கள் சந்ததிகளில் தீர்க்கமாய் நிறைவேறிவருவது உலகம் அறிந்த விஷயம்.

மீளவும் அதிபிதாக்களாகிய ஆபிராம், சசாக்கு, பாக்கோபு, போசேப்பு, தொபியாஸ் முதலானானாகும் மற்றும் ஸ்லோரும் தங்கள் புத்திரசந்தானத்துக்கு விரும்பிய நன்மைகளைச் சருவேசரன் சந்துவந்தாரென்று வேதாக மத்திற் காண்கிறோம். “பிதாவின் ஆசீர்வாதம் பிள்ளை வினின் குடும்பங்களைச் சுதாபிக்கும். தாயின் சாபமோ அவைகளின் அத்திவாரத்தை நிர்மலமாக்கிவிடும்” (சர்வபிரசங்கி. 3;11) இந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருளே “தாய் இடு சாபம் தனயரைச்சுந்தீ” என்னும் தமிழ்க்கட்டுரை விலேயும் காணப்படுகின்றது.

கப்பதோகியாவில் ஒருதாய்க்கு ஏழு குமாரரும் மூன்று குமாரத்திக்களுமிருந்தார்கள். அவாகளில் தலைச்சனமகன், ஒருநாள் தாயை வெகுவாய் நின்தித்ததுமன்றிக்கையோங்கியுமடித்தான். மற்றப்பிள்ளைகள் இதைக்கண்டும் தங்கள் கடமைப்படி தாயைப் பாதுகாக்கத் தெண்டியாமல் சும்மா நின்றுவிட்டார்கள். தாய் இதனால் மிகுந்த துக்கமுங்கோபமுங்கொண்டு கோவிலுக்குப்போய்த் தன்பிள்ளைகளெல்லாரையுஞ் சமித்து சருவேசரன் அப்

பிள்ளைகளை உலகம் முழுதும் அஞ்சிநடக்கத்தக்கதாய்த் தண்டிக்கவேண்டுமென்று மன்றூடிக்கொண்டாள். அவள் கிட்டுக்குத் திரும்பியபோது பிள்ளைகள் சர்வாங்கமும் கடுடுங்கிப் பெரும் உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பின் இந்த வேதனையைத் தாங்கமாட்டாமல் வீட்டை விட்டுத் தாயின் சாபத்தோடு ஊராய்லைந்துதிரிந்தார்கள். தாயும் தன்யோசனையில்லாத செய்கையினால் பிள்ளைகளுக்கு நேரிட்ட நிர்ப்பாக்கியத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் அவனம்பிக்கையாகிக் கழுத்தைத் திருகித் தற்கொலை செய்துகொண்டாள். பிள்ளைகள் எல்லோரும் தேசாந்தரி களாய்த்திரிகையில் அவர்களில் இருவர் கிப்போ நகரியில் அர்ச். முடியப்பரின் கல்லறையிருந்த கோவிலுக்குப் போனார்கள். அச்சமயம் அங்கு கூடியிருந்த விசுவாசிகள் இவர்களுடைய நடுநடுகைத்தையும் பரிதாப கோலத்தையுக்கண்டு எங்கிப் பிரமித்திருக்க, இருவரும் அர்ச். முடியப்பரையிரந்து மன்றூடி அவருடைய சலுகையால் புதுமையாய்ப் பூரண ஆரேரக்கியம் அடைந்தார்கள். அப்புதுமை நடந்தபோது அங்கிருந்தவரான அர்ச். அகுல்தீன் எனும் வேதபாரக் இச்சம்பவத்தை எழுதி வைத்திருக்கிறார். இத்தாய் செய்தது படிபாதகமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும், தாய்மாரின் அதிகாரம் எவ்வளவு என்றதைக்காட்டுதற்குச் சருவேசரன் இவள்மூலமாய்ச் செய்தருளிய புதுமையைக்கண்டு அதிசயிக்கக்கூடவோம்.

அர்ச். பிராஞ்சிஸ் ரேஜில் தமது குடும்பத்தில் நடந்த ஓர் சம்பவத்தைப் பின்வருமாறு அறிவித்திருக்கிறார்: இவருடைய மாமனுரின் குமாரரெல்லாரும் அந்நாடகளில் நடந்த ஒரு யுத்தத்துக்குப்போகத் தகப்பனுரிடம் உத்தரவு கேட்டார்கள். அவர்தம் தலைச்சன்மகன் தமக்குத் துணையாகத் தம்மோடிருக்கவேண்டுமென்றும் மற்ற வாகள் போகலாமென்றும் மனரம்மியமாய்விடைகொடுத்தார். ஆனால் தலைச்சன் மகன் தானும் கட்டாயம்போக வேண்டுமென்று பிடிவாதமாய்ந்திருஞ். அதினால் தப்பப் பன் கோபங்கொண்டு நீ.எனக்குக் கீழ்ப்படியாதபடியான்

போகலாம், நான் திரும்ப ஒருபோதும் உன்முகத்தைக் காணுமலிருப்பேனுக என்றார். மகன் தன்னெண்ணப் படிபோய் யுத்தத்தில் மாண்டுபோக, அவனுடைய பிரேததைப் போர்க்களத்தில் அடக்கஞ்செய்துவிட்டார்கள். யுத்தம் முடிந்தபின் அவனிடத்தில் ஒர் இடைப்பெண் தன் ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாட்சுடையாய் இரத்தக்கறையால் மூடப்பட்ட ஒரு போர்ச் சேவகன் அவனுக்கு முன்பாக எழுந்துநின்று, தான் இன னாரென்றும் ஆசிர்வதிக்கப்படாத அவனிடத்தில் அடக்கப் பட்டிருக்கும் தன்மேனியைக்கிளப்பித் தன் முன்னேறின்பிரதிவிட்டையான கல்லறையில் அடக்கஞ்செய்யும்படி தான் கேட்டுக்கொள்வதாகத் தன்பெற்றேருக்கு அறி விக்க வேண்டுமென்றும் சொல்ல அவள் அப்படிச்செய் தான். அப்போது நேலில் வழிசத்தாரும் குருப்பிரசாதி களும் சவக்குழிக்குப்போய்ச் சவத்தையெடுத்துக் குறித்த கல்லறைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். கல்லறையைக் கிட்டினபோது சவத்தைச் கொண்டுபோனவர்கள் முன் னேறிநடக்கமுடியாமல் பிரேதம் மிகப்பாரமாய்ப்போ பிற்று. இதைக்கண்ட எல்லாரும் அதிசயித்துத் திகில்லை ந்து நிற்க தகப்பன்மாத்திரம் காரியத்தை விளக்கிக்கொண்டார். ஐயையோ! என்மகவின் அமைச்சசலீனத்துக் காக நான் அவனைச் சபித்திருந்தேனே. அதனால்லவ வோ இன்று இப்படிநேரிட்டிருக்கிறது என்றெண்ணி வான் ததைப்பார்த்து: நீதியும் பரிசுத்தமுழுள்ள ஆண்டவரே! என் பையனின் குற்றத்தை நான் முழுமனதோடு மன்னிக்கிறதுபோல தேவரீரும் என்பாவத்தை யன்னிக்கிறது என்று மன்றூடினார். உடனே பிரேதம் முன் போல் இலேசாகவே, அதைக்கல்லறைக்குக் கொண்டு போய்த்திருக்கப்பூறையின்படி அடக்கஞ்செய்தார்கள்.

பெற்றேர் சருவேசரனின் பதிலாளிகள்

பெற்றேரே! ஆண்டவருடைய ஸ்தானுபதிகளாயிருக்கும் உங்களைப் பிள்ளைகள் கேசித்துக் கணம்பண்ணி உங்களுக்கு அமைந்து உதவி புரிந்துவாந்தால் சருவேசரன்

இதெல்லாங் தமக்கே செய்தாற்போல் அவர்களை ஆசீர்வ தித்து விருத்தியடையப்பன்னுகிறுர். சின்னத் தோபி யாஸ் தமது பெற்றேரூரைச் சங்கித்து கடந்ததினால் கர்த்தர் அவருக்கு ஒந்தாந்தஸீமுறைமட்டும் தேவபயத்தோடு சீ வித்துப் பாக்கியமாய் மரிக்கக் கிருபைசெய்தார். “தன் பிதாவைக் கனம்பண்ணுகிறவன் தன் பிள்ளைகளால் சந் தோழிம் அடைவான். அவன் செபம்பண்ணும்யோது கேட்டரூஸ்ப்படுவான்” (சர்வமிட. 3;6) “தன்பிதாவைப் பேணுகிறவன் நீடிய வாழ்வடைவான். தன் தந்தைக் குக் கீழ்ப்படிகிறவன் தாம்க்கு ஆற்றல்கொடுக்கிறுன்.” (சர்வமிட. 3;7)

அன்றியும் பிதாமாதாக்களே! தேவனுக்குப் பதிலாளி களாயிருக்கும் உங்கள் அதிகாரத்தைப் பிள்ளைகள் மதியா மல் உங்களைத் துண்டிருத்தித் துண்மார்க்கராப்போ குங்கால் அவர் தமக்கே இத்துரோகங்கள் செய்யப் பட்டதாகவைத்து அவர்களைத் தண்டிக்கிறுர். அப்ச லோம் தன் தந்தையாகிய தாவிதிராசாவுக்கு எதிராய் எழும்பிக் கலகஞ்செய்ததற்குத் தண்டனையாக, அவன் போரிற் தோற்கடிக்கப்பட்டுப் பின்னிட்டோடும்போது சிந்துரமாக்கொப்பிற் தொங்கிப் பிதாவின் விருப்பத்துக் கு மாறுப் பூன்று எட்டிகளினால் ஊடுருவப்பட்டு “மாத திலேதொங்குகிறவன் சருவேசரனுலே சபிக்கப்பட்ட வன்” (உபா. 21;23.) என்ற தேவசாபத்தோடு அவலமா ய்ச் செத்தான். (2-ம் அரசர் 18;14-15) தன் பிதாமாதா வின் சொற்கேளாமல் அவர்களால் தண்டிக்கப்பட்டபோ திலும் அவர்களுக்கு அடங்காமற்போகிற முடிடுத்தன மும் மூர்க்கழிமுன்ன பிள்ளையிருந்தால்.....இசிற வேலர் எல்லாருங்கேட்டுப் பயப்படத்தக்கதாக நகரவா கிகள் அனைவரும் அவளைக் கல்லாலெறிந்து கொன்றுவி வொர்களாக. (உபா.21;18-21) என்று சருவேசரன் வே த புத்தகத்தில் கற்பித்திருக்கிறார்.

பெற்றேரே! இவையாவையும் வாசிக்கும்போது உங்கள் மனதில் உண்டுபடும் எண்ணம் என்ன? சருவேசரன் உங்களுக்கு அளித்திருக்கும் இவ்வளவு மேலான மேன்

மையையும் அதிகாரத்தையும்பற்றி அகமகிழ்ந்து பெரு மைகொள்ளுகிறீர்களா? பெருமைகொள்ள இடமுண்டு தான். ஆனால் ஒருக்கமக்காரனுக்கு வேண்டிய சீரபெலம் கிலம் புலம் ஏர் எருதுகளிருந்தும் அவன் கமஞ்செய்யப் பிரயாசப்படாமல் இருந்தால் அவைகளால் பிரயோச னமடைவானு? இல்லை. அப்படிபே நீங்களும் சருவேச ரன் உங்களுக்கு அருளியிருக்கும் மேன்மையையும் அதி காரத்தையும் தக்கிதமாய் உபயோகித்துப் பிள்ளைகளைச் சன்மார்க்கராய் வளர்க்காதிருந்தால் அவர்களால் நீங் கள் நன்மையடையமுடியாது. தேவன் தின்மைக்கல்ல நன்மைக்கே உங்களுக்குப் பிள்ளைகளைத் தந்திருக்கிறீர். அவர்களால் நன்மையடையவேண்டுமாகில் அவர்கள் மட்ட யில் உங்களுக்குள் கடமைகளைச் சரியாய் அனுசரிக்க வேண்டும். அக்கடமைகள் எவ்வப்பன்று வரும் அதிகா ரங்களிற் காட்டப்படும்.

—○—

இரண்டாம் அதிகாரம்

பிள்ளைகளைச் சீராய்வளர்ப்பதிலுள்ள பிரயாசம், கவலீ, சௌலு முதலியவைகளைப் பெற்றேர் அனுபவத்தால் அ ற்வார்கள். இவைகளையெல்லாம் இலகுவாக்கும்பொருட் டுத் த்பாபா சருவேசரன் தாப்தந்தையருக்கு வேண்டிய மேன்மையையும் அதிகாரத்தையுணரி, பிள்ளைகள் மேல் உருக்கமான அன்பையும் அருளியிருக்கிறார். இவ் வன்பு அவர்களுக்கு ஒரு இயற்கையானகொடை. இது பிள்ளைகள் மேல் பெற்றேருக்கு இயல்பாயுள்ளபடியால் அல்லவோ பிள்ளைகளை நேசிக்கும்படி பெற்றேருக்குச் சருவேசரன் விசேஷகற்பண்ணயுக்கொடிக்கவில்லை.

அன்பு மிகவேகமும் வல்லமையிமுள்ளது. அது பஞ்ச

ழுதியங்களிலென்றாகிய நெருப்புக்கு ஒப்பிடப்படும். நெருப்பு குளிர்ந்ததை அனலாக்கும். இருளைநீக்கி ஒளி யைத்தரும். சடப்பொருட்களின் கனத்தைக்குறைத்து அவைகளை இலேசாக்கும். இவ்வாறே அன்பும் தன்னுற் பிறக்கிற அலுவல்களிலுள்ள அலுப்பையும் பிரயாசத்தையும் குறைத்து அவைகளை இலேசும் இன்பமுமாக்கும்.

பிள்ளையை வளர்ப்பதிலுள்ள வருத்தத்தை இலகுவாக கும்பொருட்டே அப்பிள்ளை பிறக்கும்போது பாராபான் தாயிடத்திற் பாலும் பட்சமும் சுபாவமாய்ச் சரக்கச் செய்கிறார். இந்தப்படசத்தினுலேதான் தாய் தன்பிள்ளைக்கு அடிக்கடி பாலுட்டி, வேண்டிய சமயங்களில் இராவிராவாய் நித்திரை விழித்து, அதையழவிடாமல் தாலாட்டி உறங்கச்செய்து, அதற்கு யாதேனும் நோய் வரும்போது தன்கக்கத்தையும் பேற்றுமல், ஊனுறக்கமில்லாமல், கஸ்தியைச் செலவைப்பாராமல் எவ்விதத்திலும் அந்த நோயைக்குணமாக்கவேண்டிய பிரயாசமெல்லாம் படுகிறார். பாலகர் விளையாடுக்காக அவளை எவ்வளவு அரிகண்டப்படுத்தினாலும் அது அவளுக்கு அலுப்பாயிராமல் ஆனந்தமாயிருக்கப்பண்ணுவதும் அன்பேயாம்.

பெற்றேர் தங்கள் பிள்ளைகளுமேலுள்ள பட்சத்தினால் இனிமையான ஒரு கொடுங்கோன்மைக்கு உள்ளாயிருக்கிறார்களென்று அர்ச். கிற்கோஸ்தம் அருளப்பர் சொல்லுகிறார். தாய் தந்தையர் எவ்வித அபாயங்களையும் நட்டங்களையும் கஸ்திவருத்தங்களையும் அனுபவித்துக் கான் பிள்ளைகளை உயிருக்குயிராய்ச் சினேகிக்கப்பண்ணுவது இவ்வினியை கொடுங்கோன்மையேயாம். சிறி துகாலத்துக்குமுன் ஊர்காவற்றுறையில் நல்ல குடும்பத்தைச்சேர்த்த ஓர் இளங்தாய் தன் பிள்ளைகளைக் கிணற்றியில்குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது சவிரிமுத்து என்னும் அவள்மகன் தற்கொலைய் அக்கிணற்றில் விழுந்துவிட்டான். இதைக்கண்ட தாயானவள் தன் உயிரைப்பார்த்தாளா? மாரி மழையினால் கிணறும் நிறைந்திருக்கிறதே, நீந்தாங் தெரியாதே; இப்படியிருக்க கூபத்திற் குதித்தான் மகனேடு தானும் மாண்டுபோவாளேயென்ற யோசனை

பண்ணினாரா? பயப்பட்டாளா அல்லது தாமதித்தாளா? இல்லை. பெற்றவனுக்குத்தெரியும் பிள்ளையின் அருமை. தன் பிள்ளை மேராசம்பேர்க்கிறதே என்ற துயரத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் உடனுக்குடனே கிணற்றில் பாய்ந்துவிட்டாள். இப்படி தன் உயிரைப் பாராமல் சட்டெனக் கிணற்றுள் குதிக்கச்செய்தது தாயின் நேசமென்னும் இனிய கொடுங்கோன்மையல்லவா? வேதாகமஞ்சொல் வதுபோல “திரளான தண்ணீர் நேசத்தை அவிக்கமாட்டாது; வெள்ளங்களும் அதைத்தணிக்கமாட்டா.....” உன்னதகவி 8;7) தாயும் பிள்ளையும் எட்டாத தண்ணீரில் இறக்கவேண்டியதேசகசமானாலும் தேவரதீனமாய்வுவள் குழந்தையையும் தீங்கில்லாமல் தாக்கிக்கொண்டு தப்பி விட்டாள்.

இப்படியே பொதுவாய்ப் பெற்றேர் தம்மக்கள்மட்டில் இயல்பாக அன்புள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். சிலரோ இதற்குமாறுயப் பிள்ளைகள்மட்டில் கல் நெஞ்சுத்தனமுள்ளவர்களாயும், இனானுஞ்சிலர் மிதமிஞ்சிய முறைகேடான் அன்புள்ளவர்களாயும் இருந்துவருகிறார்கள். இங்கு நாம் இந்தக் கல்நெஞ்சுத்தனத்தினுலும் முறைகேடான் அன்பினாலும் விளைகிற நீணமைகளை விவரித்து அவ்விரண்டையும் கண்டித்தபினுபு, பெற்றேர் பிள்ளைகளை நேசிப்பதற்கான உத்தம முறையை விளக்கிக்காட்டக் கருதுகின்றோம்.

பெற்றேர் சிலரின் கண்ணஞ்சத்தனம்

“தீக்குருவி தன் குஞ்சகளைத்தன்னுடையவையல்லாத வைபோலப் பாவித்து அவைகளைக்காக்காமற் கடினாகுணம் காட்டும். அவைகளைப்பற்றி அதற்குக் கவலையில்லாதபடி பால் அது (முட்டையிழுவதில்) பட்டவருத்தமும் விருதாவாம” (யோபி 39; 16.) என யோபுன்னும் மகாத்து மா வசனித்த வாக்கியத்தை நூலாசிரியர்கள் சிலர் பிள்ளைகளுமேல் பட்சமற்ற பெற்றேருக்குப் பொருத்திக் கொல்லுகிறார்கள். மிகப் பெல்லும் வேகமுழுள்ள இந்தப் பட்சியைப்பற்றிச் சுபாவ நூலோர் அநேக அழுர்வமான விருத்தாங்களை வரைங்கிறுக்கிறார்கள். அவைகளுள்

ஒன்று பாதைனில், தீக்குருவியானது தான் தங்களிலிடும் முட்டைகளைப் பாதுகாத்து அடையிருந்து குஞ்சைபாரிக் காமல் தேடாக்கூறும் விடுவதினால், அவைகள் வனுந்தாத தில் ஊடாடும் மனுவர் கையில் அப்படவும் பாம்புகு டிக்கவும் கான மிருகங்களின் காலுக்குள் மிதிபட்டுளை ரியவும் நேரிடுகிறது. இவ்வித அபாபங்களுக்கெல்லாங் தப்பி குரியவெப்பத்தினால் பொரிக்குங் குஞ்சைகளை அய்விற் திரியும் தாய்க்குருவியானது கண்டாலும் அவைகளை அணிந்துச் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் விலகிவிடுமாம்.

கிறிஸ்துவேதம் உலகிலுக்குமுன் இரக்கமற்ற இக்குருவியிலும் கொடிய பெற்றோர் தொகைவகையாயிருந்தார்களெனச் சரித்திரங்களிற் காண்கிறோம். பூர்வகாலத் தில் கிரேக்க தேசத்திற் பெயர் பெற்றவங்கிய ஸ்பார்த் தாநாட்டில், ஓர் குழந்தை பிறந்தவுடன் அதின் குடும்பத் துக்குச் சேர்ந்தமுதியோர் அதைப்பார்வையிட்டு, அது பலமும் அழகுமுள்ளதாயிருந்தால் அதைவளர்க்கவும் அவைகள் அற்றாய்விருந்தால் கொன்றவிடவும் வேணுமென்ற தீர்ப்பார்கள்.

புராதன உரோமைக் கட்டளைச்சட்டத்தின்படி மக்களின் சீவியமும் மாணமும் பிதாவின் அதிகாரத்தின்கீழ் இருந்தன. அகமெம்நோன், மாரியுஸ் லசேனை, தெமெத் திரியா முதலான கல்விமான்களும் வேறாகவேறாக தம்மக்களைத் தங்கள் கையாற் கொன்றவிட்டார்கள். அக்காலம் மனுத்தன்மையற்ற அநேக மாதாக்கள் தங்களிய குழந்தைகளைச் சற்றேண், தியனு ஆதிய குரூர தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுத்தும்வந்தார்கள். இந்தியாவிலே முற்காலம் சிறவர்களைக் கங்கை எனும் நதிக்குப் பலியாக அதினுள் எறிந்துவிடும் வழக்கமிருந்தது.

பினேற்றே, அரிஸ்தோத்தில், சோலன், விக்கூர்க்குல் முதலாம வித்துவான்கள் ஆதாவற்ற குழந்தைகளைக் கொல்ல விடைகொடுத்ததுமன்றி, அவைகள் கொல்லப்படும் வேளை சிலசமயங்களில் தாங்களுஞ் சமுகப்பாயிருந்து அக்கீழ்ச்சி கொண்டார்களாம். ஆதாவற்ற குழந்தைகளையும் வளர்ந்தவர்களையும் ஊனற்றுத் தெருவிதிகளிற் திரியும்

நாய்களைப்போலப் பாவித்துக் கொன்றவிடுவது உத்தம மென்று அமெரிக்காவிலுள்ள அவிச்வாசிகள் சிலகாலத் துக்கு முன்னும் போதித்துவந்தார்கள். கடும்பஞ்சகாலங்களிற் பலமுறையும் பெற்றோர் தமிழ்ளைகளைப் பட்சித் தார்களென்றால் சரித்திரங்கள் குறுகின்றன. சில்லாம் அற்ப ஆதாயத்துக்காகத் தங்களாரிய பாலகரைக் கிரயத் துக்கு விற்கவுன் துணிர்திருக்கிறார்கள். அல்லது அசட்டு நடயினுலேநோய்வாய்ப்பட்டிறக்கவும்விட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் குரியனுதிக்க இருள் படிப்படியாய் மறைந்து விடுவதுபோல, கிறிஸ்துவேதம் உதித்துப் பரந்த ஊர் தேசங்களில்லாம் இக்குருசெயல்களும் தீவிரமாய் மறைந்துபோகின்றன. எக்காலமும் இத்திருவேதத்தின் முதலுவல்களிலொன்று பெற்றோருக்குப் பின்னைகள் மேல் ஊள்ள பாரமான கடமைகளைப் படிப்படியபதேயாம். இப்படிப்படினையை அநேக பெற்றோர் கைக்கொண்டதினால் ஆதிகாலந்தொட்டுத் திருச்சபையிற் திரளான் சுத்தவாளரும் வேதபாரகரும் வேதசாட்சிகளும் மகாத்துமாக்களும் விளங்கிவந்திருக்கிறார்கள். நாலாம் நாற்றஞ்சில் அந்தாசா என்னுமோர் புண்ணியவதி அருளப்பரென் ஆம் தன் ஏக மகனைச் சிறுப்பந்தொட்டுச் சன்மார்க்கராய் வளர்த்து வித்தியாசாலைக்கலுபயியபோது; அவரைப் படிப்பித்த விபானியுஸ் என்னும் அஞ்சானப் பண்டிதர் அவருடையபோக்குவாக்கையும் குணம் நடைஉடைபாவளைகளையும் குறிப்பாய்க்க வலனித்திருந்து “கிறிஸ்தவர்களுக்குள் எவ்வளவு ஆச்சரியமான மாதாக்கள் இருக்கிறார்கள்” என்ற பிரமிப்பாய்ச் சொல்வாராம். இந்த அருளப்பார்தாம் இற்காலம் பெருஞ் சாதுரியராகிக்கிற்சோல் ஸ்தம் அதாவது பென்வாய் அருளப்பரோன்று அழைக்கப்பட்டுத் திருச்சபையிலே பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டரும் வேதபாரகருமாய் விளங்கினார். இவ்வித பல உதாரணங்களை இந்நாளின் வேறிடங்களில் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

எக்காலமும் திருச்சபையிலே தம்பசிர்தளையுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ஆடவர்களும் மாதர்களும் உலகத்தைவிட்டுத் துறவிகளாகி அனுத் பிள்ளைகளைத் தொகைபாரகச்

சேர்த்து, அவர்களுக்காக பிச்சையிரங்கும் பிரயாசப் பட்டுழைத்தும் அன்ன வஸ்திரங்கொடுத்தும் கல்வியறி ஆட்டுவதிற் தங்கள் சிவியகாலத்தைக் கழித்துவருகிறார்கள். அரச்சியசிஷ்டர்களான வின்சென்ட் போல், போன்ன பப்திஸ்ற் தெலசால்முதலானேர் வறிய பிள்ளைகளுக்காக ஏற்படுத்தியிருக்கும் சபைக்குச் சேர்ந்தவர்கள் ஏழைக் குழுந்தைகளுக்கும் இளைஞருக்கும் செய்துவரும் நன்மைகளை உடைக்க கண்ணார்க்கண்டுக் காதாரக் கேட்டுமிருக்கின்றது.

இரக்கம்நிறைந்த பரிசுத்தமாதாவாகிய திருச்சபை அந்தியதேசங்களிற் கணக்கற்ற பிள்ளைகள் படுமே வறுமை தனி மை முதலிய இடர்களைக்கண்டு, ஜோப்பாவிலுள்ள பெருந்தொகையான துறவிகளைப் பிறதேசங்களுக்கனுப்பி அவர்கள் ஆங்காங்கு தருமசாலைகள் திறந்து ஏழைக்குழுந்தைகளின் ஆத்தும சரீரத்துக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்து அவர்களை ஆட்டுபடுத்திவிடும்படிசெய்துவருகின்றது. இக்காலத்திலும் அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்தியிருக்கும் தீனுமதவிய தேசங்களிலே பலமீனைவிகளை வைத்திருக்கும் தூர்வழக்கத்தினால் சென்மிக்கும் கணக்கற்ற குழுந்தைகளில் அநேகரைப் பெற்றேர் பிறந்தவுடனே பல உபாயங்களாலும் கொன்றுவிடுகிறார்கள். அவ்வது வழிப்போக்கர் எடுத்துக்கொண்டுபோகும்படி வாசல்களிலும் வெளித்தின்னைகளிலும் தெருவீதிகளிலும் போட்டு விடுகிறார்கள். இப்படிக் கைநெகிழிம்பட்ட பச்சைக் குழுந்தைகளையும் அங்கங்குள்ள துறவறச்சபையார் பவித்திரமாய் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வளர்த்துவருவது பிறசமயத்தோரும் பரிசூரணமாய் அறிந்தவிஷயம். இத் தருமசாலைகள் உலகெங்கும் அதிவில்தாரமாய்ப் பரந்திருக்கும் திருப்பால்சபையாரின் பரோபகார உதவியைக்கொண்டு நடைபெற்றுவருகின்றன. பெற்றேர் அணிவரும் பிள்ளைகள் மேல் மெய்யான அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாயிருப்பார்களானால் மேற்கூறிய குடுசாசெய்ல்கள் நடக்குமா? அல்லது அண்ணியரின் அடைக்கலமும் ஆதரவும் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையாயிருக்குமா?

பிள்ளைகளுக்குட் பாரபடகம்

பெண்பிள்ளைகளின் அருமையை அனுபவத்தால் அறியாத அனேக அன்னை பிதாக்கள் ஆண்குழந்தைகளின் பிறப்பில் அகமகிழ்ந்து பெண்குழந்தைகளின் பிறப்பிற் பிரியவீனப்படுவார்கள். ஆனற் பெரும்பாலும் பெற்றேருக்கு வயோதிகத்திலும், சிடைதலையிலும் விசேஷமாய்ப் பெண்பிள்ளைகளே அடைக்கலமும் ஆறுதலும் உதவியுமாயிருப்பதை எந்காலாங்கு கண்டுகொண்டுவருகிறோம். “அஞ்சுபண் பிறந்தால் அரசனும் ஆண்டியாவான்” என்கிறார்கள்; ஆனால் இரண்டொரு ஆண்களைப் பெற்ற அரசர் ஆண்டிகளான தில்லையா? சில அரசர்களைச் சிறை இருத்தினவர்கள் அல்லது அவர்களுடைய உயிரைப்பறித்தவர்கள் அவ்வரசர்களின் ஆண்மக்களா அல்லது பெண்மக்களா? ஆண்மக்களைன்றே சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. செனக்கெரிப் என்ற இராசாவை அவன் குமார்தாமே கோவிலிற் கொன்றுபோட்டார்கள். (II நாளாகமம் 32; 21.)

ஆபிரிக்காவிலே சோமாவி எனுஞ் சாதியாருள் பெண்களின் பிறப்பிலே பிதாக்கள் ஆனந்தங்கொள்வார்களாம். ஏனெனில் அவர்களால் இவர்களுக்குப் பெரும்தாயமுண்டு. எப்படியெனில் பெண்பிள்ளைகள் வளர்ந்து மனம்புரியப் பிராயம் ஆகும்போது பிதாக்கள் இவர்களைப் பிரசித்த எலத்திற் கூறிவிற்றுத் தொகையான பணத்தை அல்லது ஆடுமாடுகளைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். விற்கப்படுவதில் இப்பெண்கள் வெட்கமாவது துக்கமாவது படாமல், தாங்கள் இவ்வளவுவளவு பெறுமதி யானதைப்பற்றி அகமகிழ்ந்து பெருமை பாஷாட்டுகிறார்களென்று சிலநாட்களுக்குமுன் ஓர் பத்திரிகையில் வாசித்தோம். (Cath. Missions).

ஒரு குழுந்தை பிறந்த அங்கியநாட்களில் தங்கை இறந்தால் தகப்பணைத்தீண்ணி என்றும், தாய் இறந்தால் தாயைத்தீண்ணி என்றும், வேறேற்றும் பொல்லாங்கு நேரிட்டால் அதற்கும் அந்தப்பிள்ளையே காரணமென்றும் விச

வாசமற்ற பெற்றேர் பழிக்குறவார்கள். இவ்விதமான எண்ணமும் பேச்சும் பெற்றேர் பிள்ளையோற்கொண்டிருக்கவேண்டிய உருக்கமான நேசத்தைப் போக்கடித்து அவர்கள்மேல் வெறுப்பு வருவிக்க வழியாகின்றன. பிள்ளைகளின் பிறப்பு பெற்றேரின் இறப்புக்கோ வேறுகெடு திக்கோ காரணமென்று எண்ணுவது நியாயத்துக்கொவல் வாத பெரிய மூடத்தனம். எப்போதாவது அழுங்வமாய் ஒருபிள்ளையாற் பெற்றேருக்குக் கெடுதிதான் நேரிட்டா அம் அதை ஒரு பொதுவிதியாக எடுத்துக்கூறுவது அற் ப அறிவுக்கு அடையாளமாகும். அன்றியும் தேவசித் தமின்றி பாதொன்றும் ஆவதில்லையென்ற இவ்வித பெற்றேர் அறியக்க்கவார்கள்.

பெற்றேர், பிள்ளைகளை ஆண்பெண்ணென்றும், சமர் த்தர் சமர்த்தில்லாதவர்களென்றும் பாரபட்சஞ்செய்யா மல் அணைவரையும் இயன்ற அளவு சமனும் நடத்துவதே நிதியும் நியாயமுமென்று அறிவிற்கிறந்தவர்கள் போதிக் கிறார்கள். உள்ளபடி, பலபிள்ளைகளுள்ள ஒருகுடும்பத் தில் தாய் தந்தையர் ஒருபிள்ளையை அல்லது சிலவிள்ளைகளை விசேஷமாய்ச் சினேகித்து மற்றப்பிள்ளைகளைப் பாரபட்சமாய் நடத்துவது தேவனுக்கு ஏராத கொடிய செய்கையேயாம். மற்றப்பிள்ளைகளுஞ் தேவனால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவர்கள்லவா? அதிபிதாவாகிய யாக்கோபு தம் பன்னிருபுத்திரரில் ஒருவரையும் பாரமுகம்பண்ணுகிறுந்தாலும், யோசேப்பை விசேஷமாய் நேசித்து அவருக்கு ஒரு பலவர்னை அங்கியையுங்கொடுத்ததினுலேயே மறுகுமார்கள் பெரருமைகொள்ளவும், குடும்பத்திற் சமாதானமற்று வேற்றுமை உண்டுபடவும், அவர்கள் யோசேப்பை வெறுத்துப் பாழ்ந்கின்ற நிற் தள்ளிவிடவும், திரும்ப அந்தியதேசத்து வியாபாரிகளுக்கு அடிமையாய் விற்றுவிடவும், அதனாற் தங்கள் அரிய பிதாவை வயோதிக்கத்தில் நெடுங்காலங் துக்கசாக ரத்தில் அமிழ்த்திவைக்கவும் நேரிட்டது.

பல ஆண்மக்களுள்ள சமுசாரங்களில் சிலபெற்றேர், தங்கள் புத்திரருள் ஒருவனை நன்றாகப் படிப்பித்துவிட

டால் இவன் தன்சகோதரர்கள் அணைவரையும் தாபரித்துக் காப்பாற்றுவானென்று நம்பி இவனைத் தங்கள் பணம் பொருளிற் பெரும்பங்கைச் செலவழித்துப் படிப்பிப்பார்கள். இவன் தன் கல்வியில் நிச்சயமாய் அனுகலப்படுவானென்றும், நெடுங்காலஞ் சீவிப்பானென்றும், சீவித்துழழுத்தாலும் தன்சகோதரர்களுக்குத் தப்பாமல் தக்க உதவிபுரிந்து தன்னைப்போல அவர்களையும் நல்நிலையில் வைப்பானென்றும் நம்பியிருக்க ஆதாரமென்ன? இவ்வித நம்பிக்கை எத்தனையோழை சித்தியாமற்போகின்றது. போகவே, மறுசகோதரர் எக்காலமும் மனம் நொங்கு பெற்றேரத்திட்டி வைது பகைத்துப் பழி வாங்கவும் நேரிடுகின்றது.

இப்படியே பல பெண்மக்களுள்ள வீடுகளிற் சிலர் தங்களுக்குள்ள ஆஸ்தி பணங்களிற் பெரும்பங்கை மூத்தபிள்ளைகளுக்கும், முக்கியமாய்த் தலைப்பிள்ளைக்கும் கொடுத்துவிட்டு, இளையவர்களைக் குறைந்த நிலைபாரத்தில் இருக்கவும், அந்தரிக்கவும் அல்லது மரணமட்டும் குமரிருக்கவும் விடுகிறார்கள். எத்தனையோ தாய் தந்தையர் பிற்காலம் உழழுத்து இளையபிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்போமென்று போக்குச்சொல்லியபோதிலும், அப்படிச்செய்யுமுன் செத்துப்போகிறார்கள். அல்லது தளர்ந்த வயதில் உழழுக்கத் திராணியற்றவர்களாகி இளையபிள்ளைகளுக்கென்று வைத்திருந்ததையும் தங்களுக்கே செலவழிக்க நேரிடுகின்றது. அன்றியும் பலமுறை, மூத்தவர்களைப்பார்க்க இளையவர்கள் அனேகம் பிள்ளைகள் பெற்றுப் பொறுத்த சமுசாரிகள் அல்லது விதவைகளாகிப் பிள்ளைகளைவளர்க்க வழிவகையற்று அந்தரிக்கிறார்கள். ஒருதகாத உலகவழுக்கத்தைப் பின்பற்றி மூத்தபிள்ளைக்கு மிகக்கட்டியும் இளையபிள்ளைகளுக்கு மிகக் குறைந்தும் கொடுப்பது நிதியல்ல. அவரவர் தகுதி அவசியங்களுக்கிசையை நிதிப்பிரகாரம் ஆஸ்திபால்தியைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும்.

மூத்தபிள்ளை இளையபிள்ளைக்கு மேலான நிலைபாரத்தினிருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமான ஓர் பிரமாண

மல்ல. பலசமயங்களிலே தேவன் இளையவர்களை முத்த வர்களுக்கு மேலாக்கியிருளினார் என்று வேதாகமங்களால் வியவருகிறோம். அதிபிதாவாகிய சகாக்கின்மணியாகிய ரெபெக்காள் கர்ப்பவதியாயிருக்கையிற் சருவேசரனே அவளைநோக்கி “உன் உதரத்தில் இரண்டுசாதிகளுண்டு; (அவர்களில்) முத்தவன் இளையவளைச் சேவிப்பான்” என்றாருளிச்செய்தார். அவ்வாறே அவளுடைய இரட்டைப்பிள்ளைகளில் முத்தவனுகிய சகாவு இளையவனுகிய யாக்கோபுக்கு எக்காலமும் பணிந்திருக்க நேரிட்ட தென்று வேதாகமத்தில் வாசிக்கிறோம். (ஆதியாகமம் 5) அன்றியும் யாக்கோபின் கோத்திரத்திலேயே உலக இரட்சகரும் பிறந்தார். யாக்கோபுவும் வயோதிகராகி மரணத்தருவாயிலிருக்கையில் தம் மகனுகிய யோசேப் பின் இருபுத்திரரையும் ஆசீர்வதிக்க முயன்றபோது, யோசேப்பு தன்மக்களில் முத்தவனுகியமனுசேயை யாக்கோபின் வலதுபக்கத்திலும், இளையவனுகிய எப்பிராயினை கிடதுபக்கத்திலும்விட்டார். ஆனால் யாக்கோபு தமது கரங்களை மாறி, வேறுமொன்று வலதுகையை இளையவன்மேலும், இடதுகையை முத்தவன் மேலும் வைத்து ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்கினார். இதைப்பற்றி யோசேப்பு மிகப்பிரியவினைப்பட்டுப் பிதாவின்கைகளைப் பிடித்து, அப்படியல்ல வலதுகையை முத்தோனுகியமனுசேயின்சிரிகில் வைக்கவேணுமென்றார். அதிபிதாவோசமமதியாமல் “அது எனக்குத்தெரியும், என் மகனே எனக்குத்தெரியும். இவனும் ஒருசனக்கூட்டமாகப் பறவுகுவான், ஆனால் இவன் தம்பி இவனிலும் பெரியவனுவான்; அவனுடைய சந்ததியார் திரளான சனங்களாகப் பெருகுவார்கள்” என்றாரத்து இருவரையும் ஆசீர்வதித்தார். (ஆதி. 48) சருவேகரன் சகாயின் எட்டுக்குமாரில் ஒருவளை இசிறவேல் சனங்களுக்கு இராசாவாகத் தெரியச் சித்தமானபோது, தகப்பன் தன் தலைச் சனப்பிள்ளையே முதல் சாழுவேலெனும் தீர்க்கதாகிசியிடம் கூட்டிவந்தான். அப்போது ஆண்டவர் தீர்க்கதாகிசியைநோக்கி: “சி இவனுடைய முத்தைத்தயும் தேக

வளர்ச்சியையும் பார்க்கவேண்டாம்; நாம் இவனைப் புறக்கணித்தோம். மனுஷன் பார்க்கிறபடி நாம் பாரோம். மனுஷன் முகத்தைப்பார்ப்பான்; கர்த்தரோ இருதயத் தைப்பார்க்கிறார்” என்று திருவுளம்பற்றினார். மற்றப் பிள்ளைகளையும் அப்படியே நீக்கிவிட்டு எல்லாருக்கும் இளையவனுகிய தாவிதையே இராசாவாகத் தெரிந்து கொண்டார். (1-ம் அரசர் 16)

தாய்தங்கையர் தம்மக்கள் அனைவர்மேலும் கொண்டிருக்கவேண்டிய பட்சம் தராசின் கோலீப்போலச் சமனுயிருக்கவேண்டுமென்று நூலாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள்.

மறுதாரப் பிள்ளைகள்

புனர்விவாகஞ்செய்த அதாவது இரண்டாம் மூன்றுந்தாரம் முடித்த சிலகுமெபங்களில் முற்றாரத்துப்பிள்ளைகள் பலமுறையும் அனுபவிக்கும் வறுமை, தனிமை, துயரம் முதலிய இடையூறுகள் பல. அன்றியும் அவர்களுக்குள்ளவைகளில் கிறியதாய் அல்லது கிறியதகப்பன் உறிஞ்சக்கூடியதெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நாளிலும் பொழுதிலும் உறிஞ்சிக்கொள்வதும் அழூவுமல்ல. நடபடித்தமிழில், கிறியதாய் கிறியதகப்பனுக்கு வழங்கும் பெயர்களுக்குப் பதிலாய் நூலாசிரியர்கள் “மாற்றுங் தாய்” “மாற்றுங் தகப்பன்” எனும் மொழிகளை வழங்குகிறார்கள். மாற்றுநெனபது சத்துரு. ஆனாலவர்கள் பதிற்தாய்தங்கையென்னுங் கருத்தில் அம்மொழி களை உபயோகிக்கிறார்கள். என்றாலும் சில கிறியதாய் தகப்பன்மாரின் நடக்கை சத்துரு என்னுங் கருத்துக் கே இலக்காயிருக்கிறது. இவர்களுக்குத் தங்கள் வீடுவாசலில் முற்றாரத்து மக்களிருப்பதுக்கட ஏதோ பெரும் அலுப்பும் ஆக்கினையும் அரிகண்டமும்போவிருக்கிறதினால், அவர்களை வாக்குமாறின பேரன் பேர்த்தியிடம் அனுப்பி, அங்கு தங்களென்னப்படி நடந்து கெட்டலைந்து போக விட்டுவிடுவார்கள். குடுமானால் அவர்களைத் தரும் கோலீகளுக்கு அல்லது கூவிப்பிழைப்புக்கு அனுப்பவும்

பின்னிடார்கள். ஹீட்டிலிருந்தாலும் பிற்தாரத்துப்பிள்ளைகள் செல்வருக்கிறார்க்க, முற்தாரத்துப்பிள்ளைகளே வேலைகாரருக்குரிய ஹீட்டுவேலைகளைல்லாஞ் செய்யவேண்டியவர்களாகிறார்கள்.

இனி அவர்கள்கேட்கும் பேச்சும், படும் அடியாகக் கையுங் கொஞ்சமல்ல. பலமுறையும் அவர்கள் இவைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் ஹீட்டையிட்டு அயலில் அலைந்துதிரிவார்கள். இவ்விதசமயங்களில் சிறியதாய்தகப்பன் அயலாரின் பழிக்குத்தப்படும்படி தங்களில் யாதொருகுற்ற முமில்லையென்றும், தாங்கள் அவர்களுக்காகப்படும் பிரயாசம் கடவுளுக்குமாத்திரங் தெரியுமென்றும், அந்தப் பிள்ளைகளின் நடை குணம் கூடாதென்றும் விதம் விதமான கதைகளையெல்லாம் முடிவார்கள். இவையெல்லா வற்றையும் உலகம் நம்புமென்று நினைக்கிறார்கள் போலும்! அந்தப்பிள்ளைகளிலுள்ள குறைகுற்றங்களைத் தயவாய்த் திருத்தி நல்வழியில் நடப்பிக்கவேண்டியவர்கள் இவர்களைல்லவா?

அல்லாமலும், சிறியதாய்தந்தையர்கள் தாங்கள் தண்டித்தால் பிள்ளைகள் மனம் நோவார்களென்றும், அயலார் அநீதமாய்க் குற்றஞ்சொல்லுவார்கள் என்றும் என்னி, அவர்களைத் தங்கள் இட்டப்படி நடந்து கெட்டுப் போகவிடுவதும் தேவபழிக்குரியதாம். இவ்வித முறைகேடான இளக்காரத்துக்கு நேரெதிராய்ச் சிலர்செய்யும் அபியாயங்கள், குரூங்களைச் சிலசமயங்களில் அரசாட்சியார்தாமும் தலையிட்டுத் தடுக்கவேண்டியதாகின்றது. “தந்தையற்ற பிள்ளைகளுக்கு நீதி செலுத்துகையில் தகப்பனைப்போல இரக்கங்காண்பி. அவர்களுடைய தாய்க்குக்காவலாளியைப்போலிரு. தேவன் தாயைப்படி உன்மட்டில் அதிக இரக்கங்கொள்வார்.” (சர்வ பிரசங்கி 4, 10) அப்பிள்ளைகளுக்கு இடையூறு பண்ணுகிறவன் அவர்களைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்த தேவனுக்கே ழுதாஸ்கரியோத்தைப்போல நம்பிக்கைத் துரோகாஞ்செய்கிறுன். அதன் பயனாக “அவனுடைய நியாயம் விசாரிக்கப்படும்போது அவன் குற்றவாளியாகக் காணப்படு

வான்... அவனுடைய ஆயுச குறைந்துபோகக்கடவுது. அவனுடைய பிள்ளைகள் தகப்பனில்லாதவர்களாகவும், அவன் மனைவி விதவையாகவும் ஆகுக்கடவாள். அவன் பிள்ளைகள் ஆங்காங்கு அலைந்துதிரிந்து பிச்சையெடுக்கக்கடவார்கள். அவர்கள் தங்கள் வாசஸ்தலங்களினின்று தூரத்தப்படக்கடவார்கள்.... அவனுடைய சந்ததி நிர்முலமாகக்கடவுது. ஒரேதலைமுறையில் அவன் பேர் அற்றுப்போகக்கடவுது... அவன் இரக்கங்கொள்ள நீண்டயாமல் போனபடியால் அவர்களுடைய (அவன் பிள்ளைகளுடைய) ஞாபகம் பூமியிலற்றுப்போகக்கடவுது.” (சங்கிதம் 108; 6-15)

இவ்வித தேவபழிக்குத் தப்பவேண்டுமாகில் பிற்தாரத்துப் பிள்ளைகளைப்போல முற்தாரத்துப் பிள்ளைகளையும் சமனுப் பேசித்துக் காப்பாற்றவேண்டும். ஆனால் முற்தாரத்துப் பிள்ளைகளும் தங்கள் சிறியதாய்தந்தையர்கள் தங்களுடைய பெற்ற தாய்தந்தையரைப்போலத் தங்களுக்குத் தேவனுடைய ஸ்தானுபதிகளாயிருக்கிறார்களென்பதை மறந்துபோகாமல் அவர்களை நேசித்துக் கணம்பண்ணி அவர்களுக்குப்பணிந்து தக்கடுதவிசெய்து வரவும், அவர்கள் கொடுக்கும் புத்திமதிகளையும் இடுங்தண்டனைகளையும் நல்லமன்னுடன் ஏற்றுக்கொள்ளவும் பெருங் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது நிச்சயம்.

சோரப்புருஷன் தன் விபசாரத்தின்பயனுக்கத் தனக்குப்பிறந்த பிள்ளைகளை வெட்கத்துக்கள்கித் தன்னுடையவர்களால்லவென்று மறுப்பதும், அவர்களைச் சரியாய் வளர்க்காமலும், படிப்பியாமலும் தரித்திரப்பட்டு அலைந்துலைந்துதிரிய விடுவதும் பெரும் பாதகமாம். இவர்கள் சோரப்பிள்ளைகளானுலும், இவர்களை ஈன்ற தாய்தந்தையரே சுபாவ முறைப்படி இவர்களுக்கு மெய்யான பெற்றேரும், இவர்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளாக நேசித்து வளர்க்கத் தேவநிதிப்படி பாரமான கடமையுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அப்படி நடவாவிடில் அது சுபாவ முறைக்கும், மனுத்தன்மைக்கும் மாறாகி மிருகத்தன்மையிலும் மிகக் கீழாய்ப்போய்விடும். இவர்கள் சோ

ரப்பிள்ளைகளானதற்கு இவர்கள்ல பெற்றேரே காரணர்கள். ஆகையால் குற்றவாளிகள் இப்பிள்ளைகள்ல, பிதாமாதாக்களேயாம்.

வேறுசில கொடுமைகள்:

பெற்றேர் பிரயாசப்பட்டு உழைத்துப் பிள்ளைகளைச் சிராய் வளர்க்கவும், படிப்பிக்கவும், நன்னிலையில் வைக்கவும் பாரமான கடமை பூண்டவர்களா யிருக்கையில், இவை யெல்லாவற்றையும் நினையாமல், உள்ளதையும் உழைப்பதையும் குடியிலும் சூதிலும், தங்கள் நிலைமைக்கு மேலான போசன பதார்த்தங்களிலும், விலையுயர்ந்த உடையிலும், வீண் கொண்டாட்டங்களிலும், மிதமின்சிய சுகானுபவங்களிலும் செலவழித்துப்போட்டு, பிறகாலத்திற் பிள்ளைகளை அந்திரிக்கவிடுவதும் பெருங் கொடுமையாம்.

வேறுசிலர், பணவாஞ்சையினால் பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டிய வயதில் அவர்களை அற்றைக்கூவிக்கு உழைக்க, அல்லது அங்கியர் வீடுகளில் வேலைகாரராயிருக்க அனுப்பிவிடுவது பெரும்பாதகம். இன்னுஞ் சில தாய் தங்கதயர் சோம்பேற்களும் சுகப் பிரியருமாயிருந்து பிள்ளைகளுக்காகத் தாங்கள் உழைக்கவேண்டிய காலத் தில் பிள்ளைகளே தங்களுக்காக உழைக்கும்படி செய்வார்கள். கொஞ்சக்காலத்துக்குமுன் அசிகிநகரியில் அநேக பெரிய தனவான்கள் சேர்ந்திருந்த சங்கமொன்றில் பின்வரும் பரிதாபமான வர்த்தமானம் வாகிக்கப்பட்டது: “தற்காலத்திலும் சிகிவி தீவிலுள்ள கந்தகச் சரங்கக்காரர் அவ்விடங்களிலுள்ள வறிய பெற்றேருக்கு ஒரு சிறுதொகைப்பணங்கொடுத்து அவர்களுடைய பிள்ளைகளைச் சிறுவயதிற்தானே கூவிக்காரராகப்பிடிக்கிறார்கள். அடிமை வியாபாரம் நடந்தகாலங்களில் சிறைப்பட்ட பிள்ளைகள் மேற் கொடிய எச்மான்களுக்கு இருந்த பூரண அதிகாரம் சரங்கக்காரருக்கும் இப்பிள்ளைகள் மேல் உண்டு. இவர்கள் யாதொரு சம்பளம் இல்லாமல் கடுஞ்சுடுள்ள அச்சரங்கங்களில் நாள்முழுதும் கந்தகஞ் சமப்

யார்கள். இவ்வளவு கடினமான வேலையை ஒவ்வொரு காலும் மிதமின்சிச் செய்வதினால் புத்திக்கூர்மையும் தேவளர்ச்சியுமற்று அந்தங்கெட்டுச் சீவியகாலமுழுதும் நோயாளிகளும் நிர்ப்பாக்கியருமாகிறார்கள்” என்பது. இதையெல்லாங் கண்டறிந்திருந்தும் அங்குள்ள இரக்க மற்றபெற்றேர் தங்கள் வறுமையைக்காட்டி இன்னும் அப்படித் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கொடுக்கத் துணிகிறார்களே. சிலாட்களுக்குமுன் நாம் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் பிள்ளைகளின் அருமையை அனுபவத்தாலிந்த ஓர் நடுவைதுப்பெண், தன்வீட்டில் அடைக்கலங்தேடி வந்திருந்த ஒரு பத்து, பன்னிரண்டு வயசுப் பெண்பிள்ளையைக்கூட்டிக்கொண்டுவெந்து விபரித்த சரித்திரம் மிகப்பரிதாபத்துக்குரியது. அதன் பொழிப் பாவது: உழைக்கக்கூடிய தாயுங் தகப்பனுமூள்ள இச்சிறு மியைத் தாயானவள் தன்னுரிமிருந்து இவ்விடங்கொண்டுவந்து ஒர்வீட்டில் வேலைக்குவைத்தாள். இவள் அவ்வீட்டிலிருக்க விருப்பமற்று வேறுவீடுகளிற்போயிருந்து பார்த்தாள். வேலைக்கிறுந்த வீடுகளில் பட்ட அடி ஆக்கினையையுஞ் சிறுப்பனையையும், கேட்ட நின்தையான பேச்சகளையுஞ் தாங்கமாட்டாமல், மேற்சொல்லியபெண் வீட்டிற் பலமுறையும்வந்து ஒளித்துக்கொள்வாள். வேலைக்கு வைத்திருந்தவர்கள் இவ்வீடுப் பிடிக்கவரும்போதெல்லாம் ஒரு பழும் பாயினால் தன்னை முடிக்கொள்வாள். அல்லது அயல்வீடுகளிற்போய் மறைந்துவிடவாள். இவளிருக்கும் கேவல் ஸ்திதியுஞ் சிந்துங்கண்ணீரும் பார்க்குமெவர்க்கும் பரிதாபமெழுப்பக்கூடியது. இதை இவள் பிதா மாதா அங்கிருந்துங் கவனியாமல் இருக்கிறார்களாம். ஐயையே! கவலை, கஸ்தி, மிடிமை, தனிமை இவைகளின்றிப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து வீட்டிலே விளையாடிப் பிதா மாதாவின் அன்பு, அணைப்பு, ஆதாவு முதலியவைகளை அனுபவிக்கவேண்டிய வயதில் இவ்வார்க்கு நேரிட்டிருக்கும் நிர்ப்பாக்கியம் இரக்க உருக்கமற்ற வேறெத்தனையோ பெற்றேரின் பிள்ளைகளுக்கும் சம்பவிப்பதை உலகங் கண்டுவருகின்றதே.

பிள்ளைகள் அறிந்தும் அறியாமலும் எதுங் குற்றஞ் செய்யும்போது பெற்றேர் பொறுமையினங்களை மல், அவர்களுக்குத் தயவாய் நற்புத்தியூட்டி முன்யாதி ரிகைகாட்டி வேண்டிய சமயங்களில் நியாயமாய்த் தண் டித்துத் திருத்துவதேமுறை. என்றாலும் பெற்றேரின் திட்டு, பிள்ளைகளுக்குப் பெருந்தின்மைகளை விளைவிக்கு மென்பதைக் கவனியாமல் சிலர் வாயில்வந்தபடி அவர்களைத் திட்டிச் சமிஃபார்கள். மேலுந் தங்கள் கோபந்தீரக் குழந்தைகளைத் தூஷணித்துக் கிள்ளிக், குட்டி, அடித்து இழுத்து வாதிப்போருமுண்டு. இதனால் பிள்ளைகள் பெற்றேர்மட்டிற் பற்றுதலற்ற ஏங்கிக் கலங்கிப் புத்தி மழுங்கி மூடரும் முரண்டருமாய்ப் போகிறார்கள். சில சமயங்களில் பிதா மாதா கோபவெறியினால் மக்களை எக்கச்சக்கமாய் அடித்து உதைப்பதினாலும், வேறுபல்குரு மான ஆக்கினைகளை இடுவதினாலும் பிள்ளைகள் வலதுகு றைந்து அல்லது நோயுற்றுச் சீவியகாலமுழுதும் கேவ ஸப்பட்டு வருந்த நேரிடுகின்றது. அறிவற்ற துஷ்ட மிரு கங்களுள்முதலாய்க் கண்டுகேட்டறியாத இக்குரூ செ யல்களை முற்றுய் விலக்கிப் பிள்ளைகளை அன்பாய் நடத் துவதே இவர்கள் பிற்காலம் பெற்றேரை நேசித்துக் கணம்பண்ணவும் குடும்பத்தில் சமாதானம் விலைத்து அதன்மேல் தேவாசீர்வாதம் இறங்கச்செய்யவும் வழி யாகும்.

முறைகேடான அங்பு

மேற்குறித்த குரூசெயல்களுக்கு நேரெதிராய்ப் பெற்றேர் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் வேறேருவித தின் மையுண்டு. அது யாதெனில், தம்மக்களுக்கு மிதமினு சினசெல்லங்காட்டுதல், அல்லது அவர்களை மட்டுக்கடந்து பேதமையாய்ச் சிநேகித்தலாம். இது கணக்கற்ற தீமை களுக்குக் காரணமாயிருப்பதினால்நேரு இப்படி மக்களை முறைகேடாய் நேசித்துக் கெட்டுப்போக விடும் பெற்றேரைப் பெற்றேரல்ல, சத்துருக்களேயென்று அர்ச். அகுஸ்தினும், பிள்ளைகொல்லிகளென்று வேறேர் நாலா

கிரியரும் அழைக்கிறார்கள். இதனாலேதான் “உன்பிள் ளைகளுக்குப் பிதாவாயிரு; சினேகங்காட்டி வினையஞ்செய் யும் சினேக துரோகியாயிராதே” என்று அர்ச். சிப்பிரி யன் எச்சரிக்கிறார். “அளவுக்கு மின்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சாம்.” முக்கியமாய் ஒரேபிள்ளையுள்ள குடும்பங்க னில் இத்தவறு பெரும்பாலும் நடக்கிறது. செல்லங்காட்டும் பெற்றேர் செய்யுங் தவறுகளும் அவைகளால் வினை யுங் கேடுகளும் அநேகமானாலும் அவைகளிற் சிலவற் றமாத்திரம் இங்குவிபரிப்போம்.

பிள்ளைகள் செய்யுங் தப்பிதங்களைக் கவனமாய்த்த டத்துவிடுவதற்குப்பதிலாய், யோசனையற்றவர்கள் அவை களில் அகமகிழ்ச்சிகொண்டு, பிள்ளைகள் மீண்டும் மீண்டும் அப்படிச்செய்யும்படி ஏவிவிடுவார்கள். ஒருபிள்ளை தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லவும், பெற்றேரை அல்லது பிறத் தியாரை அடிக்கவும், உதைக்கவும், பழிவாங்கவும், பரிகா சம்பண்ணவும் அல்லது அவர்கள் மேற்றுப்பவும், அமையா மல்பிடிவாதமாயிருக்கவும் இவைமுதலியவேறுபலகுற்றங் களைச் செய்யவும் நேரிடும்போது, பெற்றேர் அகமகிழ்ச்ச கிடைகள் வதும் அப்பிள்ளை வெகு விக்சனியனுய் வருவா னென்றெண்ணாலும் சொல்லுவதும் பெரும்பிழை. “குட்டிநாய்க்கும் குழந்தைப்பிள்ளைக்கும் இடங்கொடுப்ப தாகாது” என்பதில்லான்மைமெத்த உண்டு. சிற்போரின் சிறுகுற்றங்களைப் பறுவாய்ப்பன்னாலும் திருப்பதும் பெரும் பிழைகளைச் சிறிதாயின்னுவதும், தண்டிக்க அல்லது கண்டிக்கவேண்டிய சமயங்களில் பிள்ளைக்கு நோகும், பிள்ளையழும், கோபங்கொள்ளும், துக்கப்படும், முரண் டு பண்ணூமென்ற வீண்பயத்தினால் கண்டுசாய்ப்பாய் விடுவதும் பெருந் தவறும்.

பிள்ளைகளின் பிழைகளைப்பற்றி யாராகுதல் முறை ஷும்போது பெற்றேர் அம்முறைப்பாட்டை விசாரித் தத் திருத்துவதற்குப் பதிலாய், பிள்ளைகள் பக்கமாய் நியாயம்பேசவதும் இவர்கள் தீமையில் வளர வழியா கின்றது. உபாத்திமார் வேண்டிய தருணங்களில் மா னுக்கரைத் தண்டிக்க நேரிட்டால், செல்லங்கொஞ்சம்

பெற்றேர் தாங்கள் ஒருபோதும் அடியாமல் தொடாமல் செல்லமாய்வளர்க்கும் தம்மக்களை உபாத்திமார் எப்படி அடிக்கலாமென்று சீறிச்சினர்து முறையிலேதும், அவர்கள் ஸில் நெருங்கி அவர்களைத் தூஷணித்துக் கலாதிபன் னு வதும் புத்திகேடன்று உண்மையான அன்பின் அடையா ஸமல்ல. அநேக மாணுக்கர்தங்களைச் சிர்கெட்ட நேசத் தால்கெட்டுப்போகவிடும் பெற்றேரூபார்க்கிலும் தங்களைக் கண்டிப்பும் அன்புங்கலந்தமுறையாய் நடத்தித் தங்களுக்குக் கல்விபயிற்றும் உபாத்திமாருக்கு அதிகமாய் அமைந்து நடந்து அவர்களை எக்காலமும் நேசித்துக் கணமபண்ணிவருவதைக் கண்டுவருகிறோம்.

பிள்ளைகளின் இகபரநன்மைகளைக்கவனியாமல், நன்மை தின்மையைப்பாராமல் அவர்கள் கேட்டதையெல்லாங் கொடுப்பதும், விரும்புவதையெல்லாஞ் செய்வதும் அவர்களைத் தங்கள் எண்ணப்படியெல்லாம் செய்யவிடு வதும் மட்டற்ற தீமைகளுக்கு வழியாகும்.

தாய்தந்தையர் தம்மக்களை விமரிசைப்படி நடப்பிப்பதற்குப் பதிலாய், ஒரு தவறான அன்பினால், அவர்களின் எண்ணத்துக்கும் போக்குக்கும் இசைக்கும் அமைந்தும் நடப்பதினால் பிள்ளைகள் அமைச்சலென்னும் புண்ணியத்தை முற்றுப் புறியாதவர்களாய்ப்போகிறார்கள். இதினால், தாங்கள் வளர்ந்த பின்னும், தங்கள் ஆராதூரித்தன மான விருப்பத்துக்கெல்லாம் பெற்றேர் அமையத்தவற்றினால் கோபவெறிகொண்டு “ஒருவனுக்குப் பகைஞர் அவன்விட்டார்தாமே” (மத். 10; 36) என்ற வேதவாக்கைப்படி தம் பெற்றேருக்குப் பகைஞராய்ப் போகிறார்கள்.

பிதா மாதாக்களின் நெறிகேடான நேசத்தையும் இளக்காரத்தையும் அனுபவத்தால் அறிந்த மக்கள், தங்கள் எண்ணத்துக்கு அவர்களை இசைக்கப் பெரும்பாலும் உபயோகிக்கும் ஓர் தந்திரம் யாதெனில் சாப்பிடாமல் விதமெப்பன்னுமைதலாம். நாம் நன்றாயற்றித் தூர்கைம் பெண்ணுக்கு ஒரேயோரு புத்திரனிருந்தான். இவன் ஒருநாள் தன் உடன் மாணுக்கர் தாங்கள் இவ்

வித தந்திரத்தாலடைந்த அற்பு அனுகூலங்களைப்பற்றி வீம்பாய்க் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டு, தானும் இப்படிச் செய்துபார்க்கவேண்டுமென்றென்னி அன்றிரவு தாயிடம் ஒருகாரியத்தைக்கேட்டான். அவள் அதை உடனேகொடாததினால் தனக்குத் தினுந் தேவையில்லையென்று சாப்பிடாமலிருந்தான். மகளை அருமையாயும் புத்தியாயும் நேசித்துவந்த தாய் அவளைச் சாப்பிடும்படி கெஞ்சாமல்தடவாமல், மகனே! இந்தவினையாட்டு என்னிற்பலியாது. இது வீண்செல்லங்காட்டிப் பிள்ளைகளைக்கெடுக்கும் பிதா மாதாக்களிடத்திலென்றாற் பளிக்குந்தான். உனக்கு வேண்டியது தக்க நேரத்திற் கிடைக்கும். இப்போது சாப்பிடவிருப்பமானாற் சாப்பிடு விருப்பமில்லாவிடில் போய்ப்படுக்கலாம் என்று திடமாய்ச் சொன்னான். பையன் இதைக்கேட்டு மலைத்துத் தன் எடுப்பு வாய்க்காததையிட்டு வெட்கினாலும் தன் பிடிவாதத்தையும் விட மனதில்லாததினால், யாதொன்றும் பேசாமலும் சாப்பிடாமலும் படுத்துவிட்டான். ஆனால் திரும்ப ஒருபோதும் தன்னியதாய்க்கு இவ்வித தந்திரம் விளையாடத்துணியவில்லை. இப்படியே வேண்டிய தருணங்களிலெல்லாம் நேசத்தோடு கண்டனையுங் தண்டனையுங்கலந்து வளர்த்தத்தினால் தனக்குப் பிற்காலம் எய்திய நன்மைகளை நினைத்துப் பலசமயங்களிலும் அவளைப்பற்றி மிகப் புகழாய்ப் பேசிக்கொண்டுவருவான். மிக விவேகியான இவ்வரிய தாயைப்பற்றி வேற்றங்களிலும் பேசவோம்.

தேவபயமும் பத்தியுமற்ற பெற்றேர், பிள்ளைகள் மேற் தாங்கள்கொண்ட பேதமையான அன்பினால் அவர்களின் சன்மார்க்க நடையைப்பற்றிச் சுற்றும் பறவாய் பண்ணைமல், அவர்கள் தேவசன்னிதியில் எவ்வளவு துஷ்டராயிருந்தாலும் வெளக்கை நன்மை பெருமை கிலாக்கி யக்கள்மாத்திரம் உள்ளவர்களாயிருக்க ஆத்திரப்படுவார்கள். ஒருகாலம், ரேமைநகரை அரசாண்ட பஞ்சமாபாதகஞகிய நீரோ என்பவன் சிறுவனுயிருக்கையில் குறிகார் இவனது தாயைகோக்கி இஞ்சுழந்தை ஒருகா

லம்சக்கிரவர்த்தியாகி உன்னையுக் கொலைசெய்வான் என்றார்கள். குருட்டுத்தனமாய்த் தன்மகவை நேசித்த இவள் அதற்கு மறுமொழியாக, என்மகன் என்னைக் கொல்வதைப்பற்றிக்காரியமில்லை அதற்கு நான் சம்மதி காரியாயிருக்கிறேன். அவன் சிம்மாசனமேற் அரசாண்டால் அதுவேபோதுமென்றான். குறிகாரர் குருட்டு வாய்ப்பாய்ச்சொல்லியபடி அவன் தன் தாயைக்கொன்றே ஹிந்டானென்று சரித்திரங்கூறுகின்றது.

இதைப்பார்க்கிலும் பயங்கரமான ஒருசம்பவம் சில காலத்துக்குமுன் நடந்தது. அது உண்மையானதாயினும் அதை நம்பச் சிலர் சற்றுப் பின்வாங்குவார்கள். அதைப்படியெனில் மக்களை முறையாய்நேசிக்கத்தெரியாத ஓர் தந்தை, உலக நன்மையை விரும்பித் தன்பிள்ளைகள் வேத விசுவாசத்தை இழந்து கெட்டுப்போகக்கூடிய ஓர் துண்மார்க்க ஸ்திதியில் அவர்களை வைத்திருந்தான். இதை அறிந்த ஒருக்குருவானவர் அவனை வீடுதேடிப் போய்க்கண்டு, சுருவேசரன் தனக்கொப்படைத்த மிள்ளைகளை இளமைதொட்டு அவருக்கேற்கத் தேவபத்தி விசுவாசமுள்ளவர்களாய் வளர்ப்பது அவனுக்கு எவ்வளவு பாரமான கடமையென்றும், அப்படிச்செய்யாமல் அவர்களைக் கெட்டுப்போகவிடுவது அவனுக்கும் அவன் சுந்தானத்துக்கும் எவ்வளவு தேவபழியான காரியமென்றும் வேண்டிய புத்திசொன்னார். அவன் இவற்றையெல்லாம் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்து சருக்கமாய்ச் சொன்ன மறுமொழியாவது: சவாமி என்பிள்ளைகள் உலகத்தில் உத்தியோகஸ்தராய் வந்தால் அது எனக்குப் போதும். அவர்களை உத்தியோகத்தில் வைக்கிறதற்காக நான் நரகத்தில் விழுவும் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன் என்றுன்.

இவ்வளவு மதிகேடாய்ப் பிள்ளைகளை நேசித்துக் கெடுக்கும் பெற்றூர் உலகிற் பலருண்டானபடியாலன்றே செனேக்கா என்னும் பிறசமய சாஸ்திரி “நாம்பிறக்கும் போதே பெற்றேரின் தீவினைகுவிற் பிறக்கிறோம்” என்றார்.

பிள்ளைகள் மேலுள்ள பிரமாணமற்ற பற்றுதலினால் அவர்களுக்காகச் சிலபெற்றேர் களவாண்டும், அநியாய வட்டிவாங்கியும், வேறு பற்பலவிதமாகப் பொருள்பண்டங்களை அபகரித்தும் பணங்கேடுவார்கள். இதனால் தங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் நித்தியகேட்டையே குழுகிறார்கள். ஏனெனில் அநியாயமாய்ச் சம்பாதிக்கிறவர்கள் மாத்திரமல்ல அப்படிச்சம்பாதித்ததைஆண்டு அனுபவிக்கிறவர்களும் அந்த அநியாயத்துக்குப் பங்காளிகளாய்ப் போவார்கள். பெற்றேர் அநியாயமாய்ச் சம்பாதித்ததைத் திரும்பச் சொந்தக்காரருக்கு இறுத்துவிட்டுத் தாங்கள் தரித்திரப்பட மனந்துணியும் பிள்ளைகள்யார்? அன்றியும் தாய்தந்தையர் நீதிநெறிகெட்டுப் பிள்ளைகளைச் சண்மார்க்கராய் வளர்க்காமல் அவர்களுக்காக அநியாயமாய் எவ்வளவு திராவிய சம்பத்தைத்தேடி வைக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவர்கள் கருவங்கொண்டு உழைப்பாளிகளாகாமல் அழிப்பாளிகளாய்ப் போவதையும் காண்கிறோம். அவர்கள் சம்பத்தும் வந்ததுபோலப் போகின்றதென்று, அதாவது, பெற்றேரால் அநியாயமாய்த்தேடப்பட்டது பிள்ளைகளால் அநியாயமாய் அழிக்கப்படுகின்றதென்று அயலார் தூற்றவும் நேரிடுகிறது.

பிள்ளைகளுக்குப் பெருந்தொகையாய்ச் சம்பாதித்துவைப்பதைப்பார்க்கிலும் அவர்களை நீதியாய் உழைக்கப்படிப்பிப்பதும் பழக்குவதுமே உண்மையான அன்பின் அறிகுறியாம். போசியோன் என்ற ஞானி தமது பிள்ளைகளை உருக்கமாயும் விமரிசையாயும் நேசித்து, அவர்கள் ஊதாரிகளாகாமல் உழைப்பாளிகளாகும்படி பயிற்றி வந்தார். இவரது பேராசையற்ற நடபடிகளை மகா அலெக்சாந்தர் என்னும் அரசன்கேட்டறிந்து மிகச் சந்தோஷபட்டு இவருக்கு விலைபெற்ற பல கொடைகளை அனுப்பினார். இவர் அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அரசன் என்னைப்பற்றி அப்படிமேன்மையாய் என்னினால் இன்னும் நான் அவ்வித மேன்மைக்குப் பாத்திரனுயிருக்க உத்தரவளிப்பாராகவென்றார். அதற்கு அரசதார் மறுமொழியாக இக்கொடைகள் உமக்குத் தே

வையில்லாதிருப்பினும் உமது பிள்ளைகளுக்காக நீர்ஜிவைகளை ஏற்றுக்கொள்வது இராசாவின் சித்தமென்றார்கள். இவர் அதற்கு: என்பிள்ளைகள் என்னைக்கண்டுபாவிக்க வேண்டும். அவர்கள் என்கூணங்களைப் பின்பற்றினால் அவர்களுக்கும் இக்கொடைகள் தேவையாக வர மாட்டா. அவர்கள் என்கூணங்களைப் பின்பற்றிர்க வளன்றால் நான் அவர்களுக்காக வளகிக நன்மைகளைச் சேகரித்துவைக்கவேமாட்டேன்றார். பெற்றேர் தங்கள் பிள்ளைகள் பேராசைகொள்ளாமற் புண்ணியவழி யில் நடக்க அவர்களுக்கு முன்மாதிரிகாட்டிப் பழக்கு வதே அவர்கள் மேல்வைக்கத்தகும் அங்புக்கு மெய்யான அறிகுறியும் அவர்களுக்குத் தேடிக் கொடுக்கத்தக்க அழியாத திரவியமூமாம். கடிஞ்சிநேகம் கண்ணைக் கெடுக்கும் என்றவாறே தாய்தந்தையர் தம்மக்களை மித மிஞ்சிக் குருட்டாட்டமாய்ச் சிரேகித்து, அவர்களைப் பிரியவீனப்படுத்தப் பயந்து, கண்டிப்பு தண்டனை கட்டுப்பாடு நல்லொழுக்கம் யாதொன்றுமின்றித் தங்க வளண்ணப்படி நடக்கவிடும்போது அவர்கள் இயல் பாய்க் கெட்டழிந்து மூர்க்கருந் துஷ்டருமாய்ப் போகிறார்களன்றித் தங்கள் பெற்றேரை அவமானப்படுத்தித் துக்கசாகரத்தில் அமிழ்த்தியுமலிகிறார்கள். இவ்வித தீமைகளையெல்லாம் விலக்கவேண்டுமாகில் பெற்றேர் பிள்ளைகளை நேசிக்கவேண்டிய முறையை அறிந்து அனுசரிக்கக்கூடவார்கள்.

முறையான அங்பு

தாய் தந்தையர் தங்கள் மக்களைச் சபாவமுறைப்படி மாத்திரம் நேசிப்பதைப்பற்றி ஆச்சரியப்படவும் அவர்களைப் புகழுவும் அவசியமில்லையென்றும் அப்படிச் சினேகியாதவர்களைப் படுபாவிகளென்று அழைக்கவேண்டுமென்றும் அரச். அகுஸ்தின் வசனிக்கிறார். ஏனைனில், அறிவுற்ற காடி புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் முதலாய்த் தங்கள் குட்டிகளைச் சபாவமுறைப்படி அருமையாய்ச் சினேகிக்கின்றன. இயற்கைமு

றைக்கு மேற்படாததும் தேவ நோக்கமற்றதுமான இந்தச் சுபாவ அங்பு நிலையற்றது. குழந்தைகள் வளர வளர இச்சுபாவ நேசத்தின் வேகமும் உறுதியும் குறைவது வழக்கம். பிள்ளைகள் தங்களுக்கு ஏற்கநடந்தால் அவர்களைத் தாய்தந்தையர் நேசிப்பதும், ஏற்க நடவாவிடில் அவர்களைப் பராமுகம்பண்ணுவதும் வெறுப்பதும் நிலையற்ற சுபாவ நேசத்தின் கூரும். மக்களின் சாமர்த்தியம் சாங்கம், கீர்த்தி, அழகு, வயது; குணம், நடைஆதியவைகளையிட்டு எல்லோரையும் சமமாய் நடத்தாமல் ஒரவாரம்பண்ணுவதும் சுபாவ அன்பின் சொந்தக்குணம். கிரமந்தப்பிய சுபாவ அன்பில் குருட்டாட்டமும் உண்டு. உதாரணமாக பெற்றேர் தம்மக்கள் எவ்வளவு தூர்ச்சனராயிருந்தாலும் தங்களுக்கு மாத்திரம் பிரியப்பட நடந்துகொண்டால் அவர்களுடைய தூர்றழுக்கத்தைப்பற்றிச் சற்றும் பொருட்பண்ணதிருப்பதும், அவர்கள் பிறகு என்னென்ன அடாத்து அஙியாயங்களைப் பண்ணினாலும் அவர்களுக்குச் சனுவாய்ப் பேசிப் பிறரைக் குற்றவாளிகளாய்த் தீர்ப்பதும், அவர்கள் அட்டாதுட்டித்தனத்தைத் தெளிவாய்க் கண்டுபிடித்து அவர்களைத் தண்டிக்கவும் திருத்தவும் என்னுதிருப்பதும், தேவன் தமக்குச் சித்தமான நேரத்தில் அவர்களை மறுவுலகத்துக் கழைத்துக்கொண்டால் பிள்ளைகள் அவருக்கே சொந்தமானவர்களென்பதை நினையாமல் அவருக்கோத வார்த்தைகளைச் சொல்லி முறைப்படுவதும் இவைபோன்ற மற்றச்சுகல் தவறுகளும் மேற்சொல்லிய குருட்டாட்டத்தினுலேதான் விளைகின்றன.

தாய் தந்தையர் மக்களைப் பேர் கொண்டிருக்கவேண்டிய அங்பு சுபாவமுறைக்கு மேற்பட்டதும் தேவநோக்கமுடையதுமாயிருக்கவேண்டும். ஏனைனில், பிள்ளைகள் தேவலுடையவர்கள்; அவரே அவர்களை ஆதிதொட்டு அருமையாய் நேசித்துக் காலக்கிரமத்திற் படைத்தருளி னவர். “நித்திய நேசங்கொண்டு உன்னைச் சிரேகித்திருந்தேன் ஆதலால் இரக்கங்கொண்டு உன்னை இழுத்தி விடுவார்கள்.”

தெடுத்தேன்” (எரேமி. 31; 3) இன்னின்னவிதமான பிள்ளைகள் தங்களுக்கு வேண்டுமென்று விரும்பி அவ்விருப்பத்திற் கிசையப் பிள்ளைகளைச் சென்மிக்கப்பன்னூம் வரம் பெற்றேருக்கல்லை. அன்றியும் அவர்கள் விருப்பப்படியல்ல தேவன் தமது சித்தத்துக்கும் மட்டற் ற ஞானத்துக்கும் ஏற்றபடியே இன்னின்னவிதமான பிள்ளைகளை இன்னின்ன பெற்றேருக்கும் கொடுப்போம் எனக் கொடுத்தருள்கிறார். இதின் நோக்கம் என்ன வெனில், தாய் தந்தையர் தங்கள் மக்களைச் சுபாவழு றைக்கு மேலான தூய நேசத்துடன், தமக்கேற்றவித மாய் நேசுத்துக் காப்பாற்றித் தேவபயபத்தியாய் வளர்க்கவேண்டும் என்பதேயாம். ஆகையால் இவர்கள் மக்களைத் தங்களுக்கல்ல தேவனுக்கே சொந்தமானவர்களென்றதையும், தாங்கள் அவர்களை வளர்த்து பாதுகாத்துக் கொடுக்கவேண்டிய காரியல்ஸ்தர்களே என்பதையும் ஒருகாலும் மறவாமல், அவருக்காகவும் அவருக்கேற்றவிதமாயும் அவர்களை நேசுக்கவேண்டும். பேசுநாதசுவாமி ஒருநாள் ஒரு குழந்தையைத் தம்மிடம் அழைத்து அதைச் சீஷர்கள் நடுவில் நிறுத்தி, இப்படிப்பட்ட ஒரு பிள்ளையை நமது நாமத்தின் நிமித்தம் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவன் நம்மையே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறென்றாருளிச்செய்தார் (மத். 18; 5) சருவேசரன் பிள்ளைகள் மேற்கொண்டிருக்கும் மேலான நேசத்தை அவரது பதிலாட்களாயிருக்கும் பெற்றேருப்பிடித்திலேயே பிள்ளைகள் கண்டடையவேண்டும். ஆகையால், அவர் பிள்ளைகளை நேசுப்பதுபோலவே அவரிடமாயிருக்கும் பிதா மாதாக்களும் அவர்களை நேசுக்கக்கடவார்கள். ஒரு இராசாதம் மக்களை ஒரு பிரபுவிடம் வளர்க்கும்படி ஒப்பித்திருந்தால் இப்பிரபு அவர்களை எவ்வண்ணம் நேசுத்து வளர்ப்பாரோ, அவ்வண்ணமே இராசர்திராசாவாகிய கடவுள் பெற்றேருக்கு ஒப்புவித்த பிள்ளைகளை அவர்கள் சபாவத்துக்கு மேலான அன்போடு, தேவனுக்கேற்றவித மாய் நேசுத்து வளர்க்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இவ்வன்பின் இலட்சணம்

இந்த நேசம் தாய் தந்தையரின் மனதிலும், வாக்கிலும், கிரிகையிலும் விளங்கவேண்டியது. என்னமுகாந்திரத்தையிட்டும் இவர்கள் மக்கள்மட்டில் வெறுப்பான எண்ணங்கொள்ளுவார்களாகில் அவர்களைத் தக்கவிதமாய் நேசுக்க முடியாது குறையற்றவார்கள் பூமியில் ஒருவருமில்லை. ஆகையால், பிள்ளைகளிடத்தில் சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும் இவைகளைப் பாராட்டப்படாது. மேலும், அவர்கள் தேவ சாயலாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாகயால் தேவன் அவர்களை அருமையாய்ச் சிநேகித்து அவர்கள்மேல் எப்போதும் கண்ணையிருக்கிறார். வழக்கமாய்ப் பெற்றேரைப்பார்க்கப் பிள்ளைகளே தேவசமுகத்தில் அதிகம் பரிசுத்தராயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பலமுறையுங் குடும்பத்தின் பெருமையும் பாக்கியமும் பிதா மாதாவுக்கிடையிலுள்ள நேச ஒற்றுமைக்குக் காரணமுமாகிறார்கள். பெற்றேர் அவர்களைச் சனமார்க்கமாய் வளர்த்தால், அவர்கள் பிறகாலம் இம்மையில் பெற்றேருக்குப் பெருமுதலியும் பேர்புகழுமாய் இருப்பதுமன்றி, மறுமையில் மட்டற் ற நித்திய சம்பாவலைக்கு வழியுமாயிருப்பார்கள். இந்த உணமைகளைத் தாய் தந்தையர் சிந்தித்துக்கொண்டால் தங்கள் பிள்ளைகளை மனதில் சிநேகிப்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிராது.

மக்களை அற்பகாரியங்களுக்கெல்லாம் திட்டிச் சினந்து பேசுவதும் அவர்களைப்பற்றிப் புறணி கூறுவதும் பிறத்தியாரிடம் முறையிடுவதும் அவர்கள்மேல் இருக்கவேண்டிய உருக்கமான நேசங்கெட்டு வெறுப்புண்டாவதற்கு ஏதுவாகும். பிள்ளைகள் குற்றஞ்செய்யும்போதெல்லாம் அதனால் விளாயும் தீமைகளை அவர்களுக்குப் பொறுமையாயும் தயவாயுங் சொல்லிக்காட்டி, அதை அவர்கள் திருத்திநடக்கவேண்டிய முறையையுங் தெரிவித்து, அவர்கள் செய்யும் நன்மைகளைப்பற்றி இடையிடையே சற்றுப் புகழ்ந்து தாங்கள் அவர்களிடம் ஒருகாலங்காத்திருக்கும் நன்மை சங்கை சலாக்கியங்களை

அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டுவது பெற்றேருக்கும் பிள்ளை களுக்குமிடையிலுள்ள அன்னியோன்னிய நேசத்தைப் பெலப்பிக்க வழியாகும்.

பெற்றேரின் நேசம் அதிமுகியமாய் இவர்களது கிரியைகளிலே விளங்கவேண்டியது. தங்கள் பிள்ளைகளின் இகபர நன்மைகளில் என்றுங் கண்ணுங் கருத்து மாயிருந்து அவர்களுக்காக உழைப்பதும், அவர்களுக்கு நேரிடும் தீமைகளை நீக்குவதும், அவர்களுக்கு நல்லறி ஒட்டிக் கல்வி கற்பிப்பதும், அவர்களைக் கண்டிக்க அல்லது தண்டிக்கவேண்டிய சமயங்களில் அப்படிச்செய்து அவர்கள் குறைகுற்றங்களைத் திருத்தி நன் முன்மாதிரி காட்டுவதும், அவர்கள் நற்செய்க்கைகளுக்குப் பதில் தீடு அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதும், அவர்களுக்காக நாள்தோறுந் தேவனை வேண்டுதல் செய்வதும், அவர்களைச் சன்மார்க்கராய் வளர்த்து நன்னிலையில் வைப்பது மே அவர்களை நேசிக்கும் உத்தமமுறையாம். பின்வரும் பிரிவுகளில் இவைகளைப்பற்றி விரிவாய்ப் பேசுவோம்.

மக்களின் லொகீக நன்மையைக் கவனிப்பது தாய் தங்கையருக்கு இயல்பு. இதுமாத்திரம்போதுமென்ற நெண்ணுமல் அவர்களுடைய அழிவற்ற ஆத்தும நன்மையிலேதான் அதிக கவனஞ்செலுத்துவது மெய்யான அன்பின் அடையாளமாகும். பிள்ளைகளுடைய ஆத்தும நன்மையை அசட்டைபண்ணிச் சரீர சிலாக்கியங்களை மாத்திரம் பேற்றும் பெற்றூர் சிரேகங்காட்டி விளையஞ் செய்யுஞ்சத்துருவுக் கொப்பாயிருக்கிறார்கள். ஆத்துமங்கெட்டுப்போனால் புகைபோல மறைந்துபோகிற சரீரசுக வாழ்வினால்வரும் பயனென்ன? பிள்ளைகளைச் சரியாய் நேசிக்க அறிந்திருந்த சன்மார்க்கபிதா மாதாக்கள் தங்கள் மக்களுடைய ஆத்துமகதி அபாயத்துக்குள்ளாயிருக்கும் வேணாகளில் இவர்கள் சரீர செளக்கியவாழ் வையிழுந்தாலும் ஆத்துமத்தின் நித்திய பேரின்பவாழ் வையடையவே வழிபண் னுவார்கள். வரிவேதகாலத் தில் தேவப்பிரசைகளாயிருந்த யூதசனங்களை அந்தியோக்கஸ் என்னும் அன்னியவரசன் எதிர்த்துக் கலகம்பண்

னிவருகையில் மக்கபேயர் என்னுங் குடும்பத்தைச்சேர்ந்த ஒரு தாயையும் ஏழு குமாரரையும்பிடித்து வரிவேத முறைமைக்கு மாரூயிப் பன்றியிறைக்கி சாப்பிடவேண் டுமென்றுஞ் சாப்பிடாவிடில் அவர்கள் அனைவரும் வதைத்துக் கொல்லப்படுவார்களென்றும் அச்சுறுத்தி னன். சொல்லரிய மாதாவென்று வேதாகமம் துதிக்கும் இத்தாயுடைய நல்வார்ப்பின் பயனாக பிள்ளைகள் தேவகட்டளையை மீறுவதிலும் தங்கள் உயிரை இழக்கவே துணிந்து நின்றபடியால் அரசன் தாய்க்கு முன்பாக அவர்களுடைய தோலை உரிப்பித்தும் நாக்கையும் கைகால்களையும் வெட்டுவித்தும் அவர்களை நெருப்பில் எரிப்பித்தான். இப்படி ஆறு குமாரரும் ஒரே தினத்தில் ஒருவருக்குப்பின் மௌருவராய்க் குருமாய்க் கொல்லப்படுவதைத் தாய் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டுள்ளும் சற்றுவது மனம் பதறுமல் வேதாகமம் சொல்வதுபோல “ஞானம் நிறைந்தவளாய்” பெண்பிள்ளையின் நேசப்பற்றதலோடு ஆண்பிள்ளையின் திட்னையுஞ்சேர்த்து அவர்களுக்குத் தைரியமும் தேவங்மிக்கையான வார்த்தை களைச்சொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிருந்தாள். இராயன் இதெல்லாங்கண்டு ஆச்சரியமுங் கோபாவேசமும் நிறைந்தவனுய் ஏழாம் பிள்ளையாகிய தன் கடைக்குட்டிக் காகுதல் புத்திசொல்லி அவனுயிரைத் தப்புவிக்கும்படி தாயை நெருக்கினன். அவள் அந்தமகனுக்கு உரைத் தமொழியாதெனில், என்மகனே உன்னை உன்னைப்புதுமாசம் உதரத்திற் சுமந்துபெற்றுப் பாலாட்டி இந்தவயது வரைக்கும் வளர்த்துக் காப்பாற்றின என்மேல் இரக்கமாயிரு. மகனே வானத்தையும் பூமியையும் அவைகளி அள்ள யாவையும் கண்ணேக்கிப் பார்க்கும்படி உன்னை மன்றூடுகிறேன். ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து சருவேசரன் தாமே சகலத்தையும் மனுச் சன்மத்தையும் படைத் தாரென்று யோசித்து அவருக்கேயன்றி இந்தக்கொலை பாதகனுக்கு நீ அஞ்சாதிரு. உன் சகோதரருக்குப் பாத்திரமான பங்காளியாகி அவர்களோடு தேவ இரக்கத்தில் நானுன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நீ மானத்தை

எற்றுக்கொள் என்றார். தாயின் ஏவுதற்படி அந்தச் சிறு பிள்ளையும் சகலத்திலும் சருவேசரரைநம்பி மாசற் றதாய் மரித்துவிட்டது. பிள்ளைக்குப்பின் தாயும் கொலைசெய்யப்பட்டாள். (2 மக்கபேயர். 7) இதுவல்லோ பெற்றேர் பிள்ளைகளை அவர்களது நிதித்திய நன்மைக்காகவும் தேவனுக்காகவும் நேசிக்கவேண்டிய சுபாவத்துக்கு மேலானமுறை.

தேவசித்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அன்பு

மக்கள் மேல் முறைகேடாப் அன்பு பாராட்டுகிற பெற்றேர் அவர்களை விக்கிரகங்காரக வணங்கி கடவுளைப்பார்க்கி இலும் அவர்களையே அதிகமாப் பேர்க்கிறவர்கள்போ ஸ்ரீகிருஷ்ணர்கள். இவ்வித தாய் தந்தையரைப் பற்றி உலக இரட்சகர் வசனித்ததென்னவெனில், “மக்ளையாவது மகளையாவது நம்மிலும் அதிகமாப் பேர்க்கிறவன் நமக்குப்பாத்திரமானவன்ல்ல” என்பதாம் (மத். 10.37.) பிள்ளைகள் தேவனுக்கே சொந்தமானவர்களை நிறும் அவர்க்கிறத்தப்படியே பெற்றேர் அவர்களை நேசிக்கவும் நடப்பிக்கவும் வேண்டுமென்றும் அதிபிதாவாகிய ஆபிரகாம் மூலமாய் சருவேசரன் சகலருக்கும் படிப்பிக்கச் சித்தமாயினார். இந்தப் புண்ணிய சிலரைக் கடவுள்தமது பிரசைகளுக்குப் பிதாவாக ஏற்படுத்தச் சித்தமானபோது அவரைநோக்கி சாராள் என்னும் உன்பத்தினி ஓர் புத்திரனைப் பெறுவாள் அவன் பலசாதிகளுக்குத் தலைவனுவானை றருளிச்செய்தார். ஆபிரகாமிதைக்கேட்டு முகங்குப்புறவிழுந்து புன் சிரிப்புக்கொண்டு நூறுவயச்சள்ளவனுக்குப் பிள்ளைபிறக்குமா? தொண்ணுறு வயச்சள்ள சாராள் பிள்ளையைப் பிரசவிப்பாளாவென்று ஆச்சரியப்பட்டார். அதிக வயச்வரைக்கும் மலடியாயிருந்த சாரானுக்கும் சம்மனசை இதை அறிவித்த போது அவளுஞ் சிரிப்புற்றார். அப்படியிருந்தும் இவர்கள் தேவவாக்குப்படி சாசாக்கென்னும் புத்திரனைப் பெற்று அவளை அருமையாய் நேசித்து வளர்த்தார்கள். அவன் வாவிப்பனுயிருக்கையில் சருவேசரன் ஆபிரகாமி

தேவசித்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அன்பு 39

ன்விச்வாசத்தைப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு ஓர் இரவு அவரைநோக்கி: நீ இவ்வளவாய் நேசிக்கும் உன் ஏகபுத் திரனுகிய சாசாக்கைக் கூட்டிப்போய் நாம் உனக்குக் காட்டும் மலைமேல் அவளை நமக்குத் தகனப்பலியிடுவாயா கவென்று வசனித்தார். ஆபிரகாம் இதைக்கேட்டுத் துக்கித்துக் கலங்கினாரா? எங்கினாரா? முறைமுறுத் தாரா? முறையிட்டாரா? ஆண்டவரே இதைமாத்திரம் என்னிடங் கேளாதேயுமென்று கெஞ்சிக்கேட்டாரா? அல்லது தேவகட்டளையை நிறைவேற்றச் சுற்றுவது தாமதித்தாரா? இல்லை. உடனுக்குடனே எழுந்து இரவிரவாகத் தம் நேச மக்கணையும் இரு ஊழியரையும் அழைத்துக்கொண்டு பலிக்குவேண்டிய விறகு நெருப்பு வாள் இவைகளோடு புறப்பட்டார். மூன்றும்நாளில் சருவேசரன் குறித்த மலைக்குக் கிட்டச்சேர்ந்து அங்கோர் பலிபீட்ட்த்தையியற்றி அதன்மேல் தம்மகனைக் கட்டிவளர்த்தி, உறையிலிருந்த வாளையுருவி அவளை வெட்ட ஒங்கினார். ஒங்கவே ஒரு தேவதூதன் வானத்தினின்று அவரைத் தடுத்து ஆபிரகாமே உன்மகனுக்கு யாதொன்றான் செய்யாதே. நீ தேவபயமுள்ளவெனான்று இப்போது அறிந்திருக்கிறோம். ஆகையால், ஆண்டவர் வசனிக்கிறதாவது: நம்மைக்கொண்டு நாம் ஆணையிட்டு வாக்குப்பண்ணுகிறதென்னவெனில், நீ இச்செயலைச் செய்ததினாலே,— நம்மைப்பற்றி உன் புத்திரனைக் கொல்லத் துணிந்ததினாலே, நாமுன்னை ஆசீர்வதித்து உன் சந்ததியை வானத்தின் நடசத்திரங்களைப்போலும் கடற்கரையின் மணலைப்போலும் பெருகப்பண்ணுவோம். உன் சந்ததிதைன் சத்துருக்களுடைய வாசல்களைச் சுதந்தரித்துக் கொள்ளும்: நீ நமது சொல்லுக்கு அமைந்தபடியாற் பூமியிலுள்ள சகல பிரசைகளும் உன் சந்ததியினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுமென்று அருளிச்செய்தார். (ஆதி 22.) ஆபிரகாமின் சந்ததியாரகிய இசிறவேல்சனங்கள் தேவபிரசைகளாய் நன்னெறி வழுவாதிருந்த காலமெல்லாம் தலைமுறை தலைமுறையாய் இந்த வாக்குத்தத்தத்தின் பலனை அனுபவித்து வந்தார்களென்று வேதபுத்தகத்தில் வெளி

ப்படையாய்க் காண்கிறோம். பலமுறையும் பிதாமாதாக்கள் கனபொருள்செலவு செய்து பிள்ளைகளை அருமையாய் வளர்த்துப் படிப்பித்து அவர்களால் நயம்பெறக் காத்தி ருக்கையில் அப்பிள்ளைகள் கடைசியாய் மரணமென்னும் மாற்றுனுக்கு இரையாய்ப் போகிறார்கள். அவ்வேளைகளில் பெற்றேரு தங்களிடம் தேவன் ஒப்படைத்த பிள்ளைகளை அவர் அழைத்துக்கொண்டாரன்றும், அவரே தாங்கள்பட்ட பிரயாசத்துக்குப் பிரதி பலன் அளிப்பாரன்றும் நாஸி யோபென்றும் மகாத்துமாவைப்போல மன அமரிக்கையாய்த் தேவசித்தத்துக்கு அமைச்சலாயிருப்பதே தாவிளை. யோபுவானவர் தம்முடைய அருமையான ஏழு குமாரரும் மூன்று குமாரத்திகளும் ஒரே நாளில் இறந்த சங்கதியைக் கேள்வியுற்றபோது தரையில் விழுந்து சருவேசரனை வணக்கி, கர்த்தர் தந்தார் கர்த்தரே எடுத்துக்கொண்டார். அவருடைய நாமத்துக்குத் தோத்திரமுண்டாவதாக என்றார். மேலும் வேதாகமஞ்ச சொல்வதியாதனில், இவையெல்லாவற்றிலும் யோடு தன் வாயினால் பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளவுமில்லை தேவனைக்குறித்து மதியீனமாய்ப் பேசவுமில்லை என்கிறது (யோடு 1). இவ்விதமான பொறுமைக்கும் ஆச்சரியமான அமைச்சலுக்கும் பிரதிபலனாக சருவேசரன் திரும்பவும் அவருக்கு ஏழு புத்திரரையும் மிக்க சுவந்தரியமுள்ள மூன்றுபுத்திரிகளையும் தந்தருளினார். (யோடு 2)

மக்கள் நோயுறும்போது வைத்தியங்கிசெய்விப்பதும் தேவனை மன்றுவதும் நேர்த்தி தபச்சபண் னுவதும் பெற்றேரின் நல்லவழக்கம். ஆனாலிவையாவுக்கும் மிஞ்சித் தேவசித்தப்படி பிள்ளைகள் இறக்க நேரிடும்போது தாய் தந்தையர் தேவனை திந்தித்து அவரிற் பழிவாங்கப்பாராமல் தாவித்ராசாவைக் கண்டுபாவிப்பார்களாக. இவருக்குப் பெத்சபி என்பவன் பெற்றிருந்த பச்சைக்குழந்தை சாகவே சாகுமென்று நாத்தானென்னுங் தீர்க்கத்திரிக் குறிவித்து அறிவித்தபிரகாரம் பிள்ளை வியாதியில் விழுந்து அவ்வதையாகிவிட்டது. இதைக்கண்டு தாவிது தமது பாலனுக்காகத் தேவனைப் பிரார்த்தித்துக் கடுந்தப

சு செய்துகொண்டு தமது அறைக்குக்கென்று தரையில்லிழுந்து கிடந்தார். வீட்டிலுள்ள பெரியோர் வந்து அவரை எழுந்திருக்கக்கொல்லி எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டாலும் அவர் சம்மதியாததுமன்றி அவர்களோடு சாப்பிடப் போகவுமில்லை. ஏழாம்கால் குழந்தை இறந்தது. இதைக்கண்டு அரசன் ஊனுறக்கமற்று ஆகுவித்தாரா? அல்லது வேறு சிலரைப்போல் இனித் தெய்வமென்ன, கோயிலென்ன, பூசையென்ன, செபுமென்னவென்று மாசக்கணக்காப் கடவுளிற் பழிவாங்கிக்கொண்டிருந்தாரா? அல்லது தேவனை மனகொந்து தூஷித்தாரா? இல்லை. குழந்தை காலஞ்சென்றுவிட்டதென்று அறிந்தவுடன் தரையினின்றெழுந்து ஸ்நானம் பண்ணி தைலம் பூசி தமது வஸ்திரங்களை மாற்றிக்கொண்டு தேவாலயஞ்சென்று தொழுது கொண்டபின் போசனமருந்தினார். இதைக்கண்டு ஊழியர் அவரை நோக்கி குழவி உயிரோடிருக்கையில் உபவாசமாயிருந்திரோ. அது மரித்தபின் நிரெழுந்து அசனம்பண் னுகிறதென்ன என்றார்கள். அதற்கு அவர் மாறுத்தரமாக பாலன் இன்னும் உயிரோடிருக்கையில் ஒருவேளை அது பிழைக்கும்படி கர்த்தர் கிருபை செய்வாரென்றெண்ணி உபவாசமாயிருந்தமுதேன். இப்போது அது மரித்திருக்கிறது. இனி நான் உபவாசமாயிருக்கவேண்டியதென்ன! அதைத் திரும்ப வரப்பண்ண என்னுற் கூடுமா! அதனிடத்துக்கு நான் போவேணேயன்றி அது என்னிடம் பரிச்சேதம் வரப்போகிறதி ல்லைஎன்றார். அம்மகராசா தமது அரிய புத்திரைனிப் பரமாராசாவகிப் பேதேவன் அழைத்துக்கொண்டதையிட்டு மனங்கருகாமல் பொறுமையோடு அவர் சித்தத்துக்குப் பூரண அமைச்சலாய் இருந்ததற்குச் சம்பாவைனாயாக கொஞ்சக்காலத்துக்குள் சலமோனென்னுங் சீர்சிறந்தஞானியைப் பெற்றார். (2. அரசர் 12)

பிள்ளைகளைப் படைத்துப் பெற்றேரிடம் ஒப்படைத்த கடவுள் அவர்கள் சிலகாலம் வியாதியாய்க் கிடக்கும்

படி விடச் சித்தமாகும்போது அவ்வியாதையைத் தீர்க்கப் பிரயோகிக்கும் வழிபாடுகள் சித்தியாமற்போன்ற சில அன்னைபிதாக்கள் அங்கலாப்புக்கொண்டு பேய்க்கிருத் தியங்களைச் செய்து அல்லது செய்வித்து அதினால் தேவபழியைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். இது பிள்ளைகளை நேசிக்க வேண்டிய சரியான முறைக்கு முழு மாறு. சபிக்கப்பட்ட இச்செய்கைக்குக் காரணம் பெரும்பாலும் போலிவைத்தியர்களாம். அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பிசாசு என்றவாறு அறிவிற் குறைந்த பேதைப்பரிகாரிகளுக்குப் பினியெல்லாம் பேயாகும். திறமானவைத்தியார்கள் இவ்வெளிய பேய்த்தொழிலைப்பற்றி வெட்கப்படுவார்கள். ஆனால், மூடவைத்தியர்கள் நோயாளிக்குக் கைநாடி பார்ப்போர்போல் பாசாங்குபண்ணி விட்டு அனுங்கிப் பதுங்கி காற்று அனுகிரித்து, ஒதிப் பார்க்கவேணும், நூல்கட்டவேணும், மடைபோடவேணும், அதற்கு இன்னின்ன சாமான் தேவையென்பார்கள். இதெல்லாம் அவகடமாயுங் தங்கள் வயிறு வளர்க்கவுமென்று செய்யும் பாசாங்கேயல்லாமல் நோய்திரும் வழியல்ல. இச்சால மாலங்களை நம்பி வேண்டிய வைத்தியஞ்செய்வியாமல் மக்களைமானவிடும் அன்னைபிதாக்களும் ஐயையோ பலருண்டே. அவிசுவாசிகள் பெரும்பாலும் பேய்க்காரியங்களைச் செய்விக்கிறார்களே, செய்விப்பதினால் அவர்கள் மக்கள் எல்லாரும் மாளாமற் தப்பி விடுகிறார்களா? தேவபழிக்குப்பயந்து இப்படிச் செய்வியாமல் விடுகிறவர்கள் அனைவரும் மாண்டுபோகிறார்களா? இதையிட்டு ஒருசங்கதி சொல்லுவோம்: சத்தியவேதத்தைக் கைக்கொண்ட ஒரு சைவருக்கு ஒரேயொருமகன் இருந்தான். இம்மகனுக்கு ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு வயது நடக்கையில் வியாதியில் விழுந்து எரொட்டான நிலையிலிருந்தமையால் அவனுடைய பிறசமய இனபந்துக்கள் ஏதோ சில பேய்க்கிருத்தியங்களைச் செய்விக்கும்படி தகப்பனை வெகுவாய் நெருக்கிறார்கள். சொல்லை ஸ்தூத துயர்நிறைந்த இந்தத் தந்தை அவர்களுக்கு மறொழியாக: என் பிள்ளையைப் படைத்தவர் அதை

இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொள்ளச் சித்தமாயிருந்தால் அழைத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் இவ்விததுரோகத்தைச் செய்து நானும் என்குடும்பமும் அவருக்குச் சத்துராதிகளாய்ப்போக நான் ஒருபொதும் உடன்படேனன்று உறுதியாய்ச் சொன்னார். அன்றிரவுவியாதியின் உக்கிரத்தால் பையன் பேச்சஸ்முச்சற்று மூர்ச்சையாய்ப்போக அக்கம்பக்கமிருந்தவர்களைரும் இனி முடிந்ததென்றெண்ணி வழுமைப்படி ஓலமிட்டமுதார்கள். ஆனால், விடியுமுன்னே பையன் மூர்ச்சைதெளிந்து படிப்படியாய்ச் சுகப்படத் தொடங்கிக் கொஞ்சநாட்களுள் பூரண சௌக்கியமடைந்தான்றி பின்பு தேவபத்தியும் செல்வாக்குமுடைய ஓர் குடும்பத்துக்குப் பிதாவாயிருந்தான்.

தாய் தந்தையரே உங்கள் பிள்ளைகளை நேசியுங்களென்று உங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஏனைனில், நிங்கள் அவர்களை இயல்பாய் நேசிக்கிறீர்களென்பது மெய். ஆனால் நிலையற்றதும் மேலான நோக்கமில்லாத துமான ஒரு சபாவமான அன்பு போதாது. அது சருவேசரனுடைய பரிபூரண சம்பாவனைக் கேற்றதல்ல. ஆகையால், மேலே விளக்கியவன்னம் இரக்கமற்ற குஞரசெயல்களையும் முறைகேடான அன்பையும் முற்றுய் விலக்கித் தேவனுக்கேற்றவிதமாய் மக்களுடைய இகபரநன்மையை நாடி அவர்கள் மேல் சபாவத்துக்குமேலான, தேவசித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்த அன்புடையவர்களாயிருங்கள். மெய்யான அன்பின் அறிகுறிகள் சோராமுயற்சி, சுறைசுறுப்பு, சகிப்பு, உதாரம் முதலியவைகளாம். பெற்றேருக்குப் பிள்ளைகள் மேலுள்ள நேசத்தில் இவ்வறிகுறிகள் விளங்குவது அகத்தியம். இவ்வறிகுறிகளைத்தாய் தந்தையர் காட்டவேண்டியது முதல் உழைப்பி னுலும் கட்டுமட்டான நடையினுலுமாம். ஆகையால், அடுத்த அதிகாரத்தில் பிதாமாதாக்கள் உழைக்கவும் ஒருப்பனவாய் நடக்கவும் வேண்டிய வகையை விபரிப்போம்.

முன்றும் அதிகாரம்

உழைப்பும் ஒறுப்பான நடையும்

மனுவன் வேலைசெய்யவேண்டுமென்பது தேவையம். இந்த நியமம் மனுச்சங்ததியைப்போலப் பூர்வமானது. ஆதியிற் கடவுள் ஆதாமைப் படைத்து அவணைச் சோமபேற்யாயிருக்க விடாமல் பரதீசனன்னும் நந்தனவன்த்தைப் பண்படுத்திப் பாதுகாக்கும்படி கற்பித்திருந்தாரென்று வேதாகமஞ் சொல்லுகின்றது. (ஆதியாகமம் 2.15) ஆதாம் பாவஞ்செய்யுமுன் அவருக்கு வேலை அலுப்பாயிராமல் இன்பமாயிருந்தது. அவர் பாவத்தினாற் சருவேசரனுக்கு விரோதியாய்ப் போகவே படைப்புண்டயாவும் தேவசித்தப்படி அவருக்கும் அவர் சந்ததிமுழுவதுக்கும் விரோதிகளாய்ப்போயின. நீ உன் மனைவியின் வார்த்தைக்குச் செவிகொடுத்து புசிக்கவேண்டாமென்று நாம் விலக்கியிருந்த விருட்சத்தின்கனியைப் புசித்ததினாலே பூமி உன் நிமித்தம் சமிக்கப்பட்டிருக்கும். நீ உன் வாழ்நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டே அதன் பலன்களைச் சாப்பிடுவாய். அது உன்க்கு மூட்களையும் குருக்துத்திகளையும் முளைப்பிக்கும். பூமியின் பயிர்களை உண்பாய். உன் முகத்தின் வெயர்வையால் ஆகாரம் புசிப்பாய். கடைசியில் நீ எதினின்று எடுக்கப்பட்டாயோ அந்தப்பூமிக்குத் திரும்பிப்போவாய். ஏனெனில், மன்னை பிருக்கிறுய் மன்னைய் மாறுவாய் என்று தேவன் சாபமிட்டார். (ஆதியாகமம் 3.17-19.) அந்கேரங்தொட்டு மனுவ சந்ததியார் அணைவரும் பிரயாசத்தோடுவேலைசெய்யவேண்டியவர்களானார்கள். “மனுவன் பிறந்தது வேலைசெய்யவும், பட்சிபிறந்தது பறக்கவுமே” (யோப. 7). இப்படியே தனவான்களும் தரித்திரும், பெரியோரும் சிறியோரும், ஆண்களும் பெண்களும், தங்கள் தங்கள் அந்தஸ்துக்கேற்க வேலைசெய்யவது தேவை நியமமாயிற்று.

தேவசித்தத்துக்கமைந்து சாக்கிரதையாய் வேலைசெய்வதினால் விளையும் நண்மைகள் எண்ணிறந்தவை. சிரமமானவேலையினாற் சரீரம் பலனோய்களுக்குத் தப்பிச் சுகத்

தையும், பெல்ளையும், வளர்ச்சியையும், நீடிய ஆயுளையும் அடையும். வேலை முயற்சியுடையவர்களுக்குத் தீன் விருப்பம், நல்லுறக்கம், ஊக்கம், சுறுசுறுப்பு, மனக்களிப்பு, ஆதிய சுகானுவங்களோடு செல்வஞ் சீர்சிறப்பு செல்வாக்கு முதலிய நன்மைகளுமுண்டுபடும். பிரயாசப்பட்டு உழைக்கிறவனுக்கு இடையூறு கேரிடும்போது அயலார் அவனுக்கு இலகுவாயிரங்கி உதவி புரிவார்கள். “பாடின்றி பட்டமில்லை” “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” என்பன முதுமொழிகளன்னே. சோம்பலோ பற்பல பாவங்களுக்குக் காரணமாகிய தலையான பாவங்களிலோன்று. சுறுசுறுப்புடையவர்கள் சோம்பலால் விளையுங்களைக்கற்ற பாவங்களுக்கு இலகுவாய்த் தப்பிக்கொள்வார்கள். அனுதினாஞ் சாக்கிரதையாய் வேலைசெய்கிறவர்களிடத்தில் பாவச்சோதனைகளும் தூர்ச்செயல்களும் தூர்ப்பழக்கங்களும் வழக்கமாய் மிகக் குறைவு. ஆகவே, வேலையினாற் சரீரத்துக்கும் ஆத்துமத்துக்கும் அநேக நன்மைகள் உண்டாகுமென்பது வெளிப்படை.

வேலைசெய்து உழைப்பது மனுமக்களைவருக்கும் தேவனியமென்றால் பெற்றேருக்கு இது இருமடங்கான கடமையாகின்றது. ஏனெனில், இவர்கள் தங்களைமாத்திரமன்றி தங்கள்மக்களையுங் தக்கமேமையாய்த் தாபரிக்கவேண்டியவர்களையிருக்கிறார்கள். பின்னைகளைத்தாபரித்தலானது பெற்றேர் நெடுங்காலம் அனுசரிக்கவேண்டிய பிரயாசமான பெருங் கடமைகளில் உண்று. சகல சீவ பிராணிகளிலும் மனுக்குழந்தைகளுக்கே பிறவிதொட்டு அதிக உதவியும் பராமரிப்புங் தேவை. அன்றியும், மறு பிராணிகளைப்பார்க்க இவைகளோ மிக நெடுங்காலம் தங்கள் சீவனத்துக்குப் பெற்றேரில் முற்றூய்த் தங்கியிருக்கின்றன. மறு செலவுகளைநீக்கி பிள்ளைகள் உண்ணவும் உடுக்கவும் படிக்கவும்மாத்திரம் பண்ணவேண்டிய செலவைப் பார்த்தாலும் அது சிறிதல்லவென்பதைப் பெற்றேர் அனுபவத்தால் அறிவார்கள். இதற்கு பெற்றேர் பிரயாசப்பட்டு உழைப்பதுமாத்திரம் போதாது. உழைப்பதில் நியாயமான செலவுகளைச்செய்து மீதியைப் பத்திரம்பண்

நூவதும் அவசியம். முறையாய் உழைக்கவும் மட்டாய்ச் செலவழிக்கவும் அறியாததினால் நிர்ப்பாக்கியப்படுங் குடும்பங்களுக்குக் கணக்கில்லை. ஆகையால், ஆண்களும் பெண்களும் பெற்றோராகுமுன்னும் பெற்றோரானபின் ஊம் உழைக்கவும் ஒறுப்பனவாய்ந்தந்து மிச்சம்பிடிக்கவும் வேண்டிய அவசியத்தையும் அதற்குரியமுறையையும் அப்படிச்செய்யாமல் விடுவதினால் விளையும் இடையூறுகளையும் சருக்கமாய்க் காட்டுவோம்.

பெற்றோராகுமுன் உழைப்பும் ஒறுப்பும்

எதொரு கருமத்தையும் தகுதியாய்ச் செய்வதற்குப் பழக்கம் அவசியம். பழக்கம் அலுவலை இலகுவும் இன் பழுமாக்கும். வேலைசெய்து உழைக்கவும், உழைப்பதை விண்போக்காமல் பத்திரம்பண்ணவும் தேவைக்கேற்க மட்டாய்ச் செலவழிக்கவும் வாலவயகில் பழகிக்கொண்டால் பெற்றோரான பின்னும் இப்பழக்கத்தை அனுசரிப்பது எளி து. நீ வாலிபத்திற் செய்யப் பழகுவதையே வயோதிக்கித்திலுஞ் செய்வாயென்று அங்கிலேய பாஸையில் ஒரு பழமொழியுண்டு. இளமையில் உழைப்பாளியாயிருக்கிறவன் வழக்கமாய் முதுமையிலும் அப்படியே யிருப்பான். வாலிபத்திற் கையொறுப்பானவன் வயோதிக்கத்திலும் அப்படியே இருப்பான். வாலிபத்தில் ஊதாரி வயோதிக்கித்திலும் ஊதாரியேயாவான். உழைப்பாளியாயிராமல் அழிப்பாளியாயிருக்கிற ஒருவன் சமுச்சாரியான பின் உழைப்பாளியாகிவிடவும் கட்டுமட்டாய்ச் செலவழிக்கவுக்காகப் பொத்திருப்பது பெரும்பிழையாம். இது கடல்யுங் கப்பலையுங் கண்டுகேட்டறியாத ஒருவன் தான் கப்ப வோட்டக்கூடுமென்று காத்திருப்பதை ஒக்கும்.

ஆகாயத்திற் பாடிப் பறந்துதிரியும் பட்சிகளும் மூட்டையிட்டுக் குஞ்செராரிக்குமுன் குஞ்சகளைக் காப்பாற்றுகிறதற்காகப் பிரயாசத்தைப்பாராமல் பலங்களும் சுறுசுறுப்பாய்ப் பத்திரமான இடங்கேடி சள்ளித்தடி, இற-

கு, இலை, புல், பூண்டு, வைக்கோல், கூந்தல், பழங்குளை முதலானவைகளைச் சேகரித்துக் கூடுகட்டுகின்றன. காட்டிலுள்ள தூட்டமிருங்களுக்குட்டிபோடுமேன் வேண்டிய மூஸ்திப்புச் செய்வதுவழக்கம். இவைகள் தங்கள் குஞ்சகளையும் குட்டிகளையும் தாபரித்துக்காப்பாற்றவேண்டிய காலம் மிகச் சொற்பம். ஆனால், மனுவர் தம் மக்களை அநேகவருடகாலமாய்த் தாபரிக்க வேண்டியவர்களானபடியால் அதற்குத் தக்கதாய் முன்னேறவே நெடுங்காலம் வேண்டிய ஆயத்தஞ்செய்வது அவசியம். ஆகையால், இவர்கள் பெற்றோராகுமுன் வாவிப்பதொட்டே உழைக்கவும் கையொறுப்பாய் நடக்கவும் பழகவேண்டியது.

இளமைதொட்டு வேலையில் அப்பியாசப்படாத சரிரம் பின்னடியில் வேலையை வெறுக்குமேயன்றி விரும்பாது. “சோம்பித்திரியேல்” என்பது சான்றோர்மொழி. வேதாகமம் சொல்வது யாதெனில் “சோம்பேறியேன்றும் பினிடம்போய் அதின் வழிகளைக் கவனித்துப்பார்த்து ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள். அதற்குத் தலைவனும் கற்பிப்போனும் இராசனும் இல்லாதிருந்தும் அது தானே கோடைகாலத்தில் தனக்கு ஆகாரத்தைச் சம்பாதித்துத் தரன் பிற்காலத்தில் தின்னவேண்டியதை அறப்புக்காலத் தில் சேகரிக்கின்றது. சோம்பேறியே நீ எவ்வளவு நேரம் படுத்திருப்பாய். எப்பொழுது உன்னாக்கத்தைவிட்டு எழுங்கிருப்பாய்? கொஞ்சங் தாங்குவேன், சுற்றுநேரம் உறங்குவேன், இன்னுங் கொஞ்சங்களுடைக்கொண்டு நித்திரைசெய்வேன்கிறேய். அதற்குள்ளே எளிமையானது யாத்திரைக்காரன்போலவும் தரித்திரமானது ஆயுதமணிந் தவணைப்போலவும் உன்னிடம்வந்துவிடும். நீ சுறுசுறுப்புள்ளவனுமிருந்தால்லோ உன் வேளான்கை நீரூற்றைப்போல் சுரக்க எளிமைத்தனம் உன்னை விட்டு அகல ஒடிப்போகும்” (பழமொழி 6.6-11). இளமைதொட்டுச் சுறுசுறுப்பாய் தேவை செய்யப்பழகினவனின் தேகம் பெல்ப்பட்டுப் பின்னடியிலும் இளைப்புக்களைப்புகளையும் கஸ்திவருத்தங்களையும் நன்றாய்த்தாங்கிக்கொள்ளும். அவன் மனமும் பிரயாசத்தைக்கண்டு சோர்வடையாமல் தைரி

யமாயிருக்கும். கிரமமாய் வேலைசெய்துளைப்பதும் மட்டுத்திட்டமாய்ச் செலவழித்து மிச்சம்பிடிப்பதுமே ஒரு வாலிபனுடைய மேன்மையான முதுசொமாம்.

பேண்கள் வேலையும் ஒறுப்பான நடையும்

வேலைசெய்யவேண்டியவர்கள் ஆண்பிள்ளைகள்மாத்தி ரமென்றென்னுவது பெருந்தவறு. பெண்பிள்ளைகளும் தங்கள் அந்தஸ்துக்குரிய கருமங்களைச் செய்வது குடும்ப சித்திக்கு அவசியம். இவர்கள் கதைக்கவும் கதை காவ வும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொள்ளவும் வீண்நேரம்போக் கவுமீம் படைக்கப்பட்டவர்களா? இவைகளால் என்னற்ற தின்மைகளேயன்றி யாதோர் நன்மையும்வராது.

ஓர்பெண் விவாகம்பண்ணும்போது மனைவி ன்றும், இல்லாள் என்றும் ஏசமாட்டி என்றும் அழைக்கப்படுகிறோன். மனை என்பதும் இல் என்பதும் வீடு; மனைவி, அல்லது இல்லாள் என்பது வீட்டுக்குச் சொந்தக் காரி. ஏசமாட்டி என்பது வீட்டுக்கருமங்களை நடத்தவும் நடப்பிக்கவும்வேண்டியவள். சமையல் சாப்பாட்டுக்கடுத்த வேலைகளைச் செய்வதும், அல்லது கூடங்களிற் செய்விப்பதும் வீடுவொசலைப் பெருக்கித் துப்பரவாகவும் ஒழுங்காகவும் வைத்திருப்பதும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கல்ல பெண்பிள்ளைகளுக்கே உரியகரும். மேலும், வீட்டுப்பொருட்களைச் சேதம்போகாமற் காப்பாற்றுவதும், வரவு செலவுகளையும் கொடுக்கல் வாங்கல்களையுங் கணக்குவைப்பதும் அவர்கள் கருமமே; பிள்ளைகளுடைய ஊண், உடை, சுகம், வீட்டுப் படிப்பு முதலியவைகளைக் கவனித்து அவர்களைச் சீராயும் சன்மார்க்கராயும் வளர்ப்பதும் பெண்களுக்கே முக்கியமாய் உரிய அலுவலாம்.

சற்று நிலைவரமுள்ள குடும்பங்களில் பெண்கள் சமைக்கப்பழக்குவதைச் சிற்பகாரியமாயும் இழிவானதொளியுமென்னி அசட்டைப்பண்ணிவிடுவதினால் குடும்பங்களுக்கு வீண் செலவுகளும் பெருந்தொல்லைகளும் வினைவதுண்டு. திறமான சமையற்காரரைப் பெருஞ் சம்பளத்துக்குவைக்கவும் வரும்படி கட்டாது. அற்பசம்பளத்துக்

கேற்படுகிறவர்களுமோ சாதங்கறிமுதலியவைகளை விதம் விதமாயும் வாய்க்கிதமாயும் ஆக்குவதறிது. அதற்காக அவர்களுக்குப் பேச்சும் அடி ஆக்கினையுங் கொடுத்தாலோ அவைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் விலகிவிடுகிறார்கள். இதனால் முறைக்குமுறை குடும்பங்களுக்கு எய்தும் சோலிகள் மெத்த. அல்லாமலும் அவசியமின்றிய சுயம்பாகிமுதலிய வேலைகாரர் உள்ள வீடுகளிலே நாளிலும் பொழுதிலும் குறைந்தும் காணமலும் போகும் பண்டங்களுக்குக் கணக்கெங்கே! ஊழியர் சமைக்கும் வீடுகளில் உண்பதெல்லாம் எச்சிற்படாததா? சமையல் சாப்பாட்டுக்கு வேலைகாரரிற் தங்கியிருக்கும் பணக்காரர் எப்போதும் பணக்காரராயிருப்பார்களென்பது நிச்சயமா? “முன்னேரம் கப்பற்காரன் பின்னேரம் பிச்சைக்காரன்” என்றவாறு ஒருங்கலம் செல்வும் செழித்தோங்கிய எத்தனையோ குடும்பங்கள் சிலகாலத்துக்குப்பின் வறுமையின் வாய்ப்பட்டுச் சிறுப்பைனப்பட நேரிடுகின்றது. செல்வத்தைப்போல நிலையற்றதென்ன? “ஆற்றுமேமூடும் மடுவும்போல்ஆம் செல்வம், மாற்றும் ஏற்றும் மாநிலத்தீர்”. அதாவது ஆற்றுவெள்ளத்தினால் உண்டாகிக்கொண்டிருக்கும் மேமுடும் பள்ளமும் போல செல்வும் மாற்றிமாற் வளர்கிறதுந் தேய்கிறது மாக இருக்கும் என்று ஒளவையார் சொல்லியது உண்மையே. வட இந்தியாவில் தெல்லிக்காரத்துக் கடைசியரசனின் பீட்டன் அங்கிலேய அரசாட்சியிடம் மாதம் ஐந்து ரூபாய் உதவிபெற்று ஒரு கல்லூரியிற் சமையற்காரனுயிருக்கிறதாக சிலநாட்களின் முன் பத்திரிகைகள் கூறினவே. இயல்புள்ள குடும்பங்களில் பெண்கள் சரியாய்ச்சமைக்க அறிந்திருப்பார்களானால், இங்குள்ள அநேக ஐரோப்பிய துரைசானிகள் செய்வது போலத் தாங்களேபணிவிடைகாரருக்குக் காட்டிக்கொடுத்துச் சமைப்பிக்கலாமே. கேர்த்தியாய் ஆக்க அறிந்தபெண்ணிருக்கும் வீட்டில் புருஷனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அன்னபானமளவில் எவ்வளவோ வசதியும் நயமும் வேறுபல நன்மைகளுமுண்டு.

குடித்தனம் செவ்வையாய் நடைபெறவேண்டுமென்ற சிந்தனையுள்ள சிலபெண்கள் மேற்குறித்த அலுவல்களைத்தவிரப் பலவித கைத்தொழில்களையுஞ் செய்து தங்கள் குடும்பங்களைச் சீராய்க் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். பெண்கள் உழைக்கவல்ல செலவழிக்கப்பிறந்தார்களேன் ரெண்னுவது பெரும் பேதமை. இவர்கள் தம் வீட்டுவல்களைக் கிரமமாய்ப் பார்ப்பதில் உழைப்புஞ் செலவுச்சருக்கழும் உண்டாகும். வீட்டுவேலைசெய்வதும் மட்டாய்ச் செலவழித்து மிச்சம்பிடப்பதுமே மாதர்க்கழகு. இப்பழக்கங்களே இவர்களுக்கு உறுதியான சீதனம். இவர்கள் மனைவிகளானபின் சீராய்ச் சிறப்பாய்ச் சிவிக்கவேண்டுமானால், சிறுமிகளாய் இருக்கும்போதே சுறுசுறுப்பாய் வேலைசெய்யவும் மட்டுத்திட்டமாய்ச் செலவிடவும் பழகுவது மிக அவசரமாம்.

பணம் சம்பத்துள்ள சில குடும்பங்களில்முதலாய்ப் புத்தியும் நன்றியறிவுமுள்ள சிலகண்ணிப்பெண்கள் வேலைசெய்ய வெட்கப்படாமல் தாய்மாரைத்தடுத்து, தாங்களே வீட்டுக்கடங்கிய சகல அலுவல்களையும் பார்த்து, வீண்செலவுகளை வெறுத்துப் பொருளைப் பத்திரம்பண்ணி நடப்பதைக்காணப்பது எவ்வளவு சந்தோஷமானவிட்டியம். இவர்களைப் பெற்றீனத்துப் பிரயாசப்பட்டு வளர்த்தமாதாக்களுக்கு எவ்வளவு ஆறுதல்; எவ்வளவு உதவி; இதல்லவோ பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றேர்மட்டிலுள்ள மெய்ந்றிக்கு அத்தாட்சி. இம்மாதர்களை வாழ்க்கைப்படுத்துவதும் பெற்றேர்க்குப் பிரயாசமல்ல. இவர்கள் சமுசாரிகளாகும்போது தங்கள் குடும்பங்களை மலைப்பின்றி இலகுவாயுஞ் சீராயும் நடத்துவார்கள். “சுறுசுறுப்புள்ள ஸ்திரீ தன் கணவனுக்கு ஒர் கிரீடமாம்” (பழமொழியாகமம் 12.4) “விவேகமுள்ளவள் தன் கணவனின் ஆஸ்தி” (சர்வபிரசங்கி 22.4) இப்படி எல்லாப்பெண்களுமிருப்பார்களானால் குடும்பங்களில் சந்தேகமில்லாமல் சமாதானமும் பாக்கியமும் நிலைகாள்ளுமே.

பெற்றேரானபின் உழைப்பு

ஆடவரும் மங்கையரும் மணம்புரிந்து பெற்றேரானபின் நூம் வயோதிக்கமாகும்வரையும் தங்கள் அந்தஸ்துக்கேற்ற வேலைகளை இயன்றாவு செய்வது குடும்பசேமத்துக்கு அவசியமென்பது யாவரும் நன்றாயறிந்த விஷயம். பிள்ளைகள் சந்தூப் பிராயமானவடனே சில தாய் தந்தையர் தாம் வேலைசெய்யக் கூடுமாயிருந்தும், செய்யாமற் சம்மாவிருந்து வீண்பொழுது போக்கிக்கொண்டு மக்களைக்கொண்டு மாத்திரம் வேலைசெய்விக்கவும் உழைப்பிக்கவும்பார்த்தல் தகுதியுமல்ல, நீதியுமல்ல. இது அவர்களின் இகபர நன்மைக் குதவுவதுமல்ல. ஒரு சமுசாரத்தின் சவரட்சணைக்கு வேண்டிய காரியங்களைக் கணக்கிடுவது இலேசல்ல. கணக்கிடுவது கடினமென்றால் அவைகளைச்சேகரிப்பது எவ்வளவு பிரயாசமென்பதை எடுத்துச்சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்வளவு பிரயாசமான அலுவலைப் பிறர் உதவி இல்லாமற் செய்யப் பிள்ளைகளால் ஒருபோதும் இயலாது. பிறரால் பிள்ளைகளுக்குப் பலவிதழனியியுஞ் செய்யப்பட்டுவர, பெற்றேர் பார்த்துக்கொண்டு சம்மாவிருப்பது நீதியா? இந்த ஊழியங்களைவையென்பதைப் பெற்றேர் சுருக்கமாயறிந்திருப்பது கலமென்றெண்ணுகின்றேம்.

தாய்த்தையரே, மனுக்குலமுழுதும் உங்களுக்கும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்குமாக எவ்வளவுவேலை செய்கின்றதென்பதை எப்போதாகுதல் யோசித்திருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு எத்தனை பணம்பண்டமிருந்தாலும் பிறமனுஷர் உங்களுக்காக வேலைசெய்யச் சம்மதியாதிருந்தால் நீங்கள் பூமியிற் சீவிக்கவே முடியாது. பணவலிமையையும் சொல்வலிமையையும் பூரணமாய்க்கொண்டிருக்கிறதாகிய அரசாட்சியின் கீழேதானே கூலிச்சனங்கள் காலத்துக்குருக்காலம் ஒன்றுயித்திரண்டு “குவிக்குழப்பம்” செய்யும்போது, அரசாட்சியாரும் குடிசனங்களும் படுந்தொல்லையும் மாய்ச்சலும் நஷ்டமும் எவ்வளவென்றும், ஈற்றில் வழக்கமாய்க் கூலிக்கா

ரவின் போக்குக்கே அரசாட்சியார் இளக்வேண்டிய தாய்ப் போகின்றதென்றும், உலகம் நன்றாய்க் கண்டுவருகின்றது. அப்படியிருக்கப் பெற்றேரே, மனுஷர்கள்லாரும் உங்களைக் கைநெகிழுநேரிடால் உங்கள் குடும்பங்கிலேரன முற்றாய் அலைந்து மறைந்துபோமென்பதற்கு ஜெயமுண்டா? உங்கள் சவரட்சனைக்கு அவசியமான காரியங்கள் அநேகமுண்டு. ஆகவே அநேகருடைய ஊழி யமும் உங்களுக்குத் தேவை. ஆகையாலன்றே, உலகத் தில் ஊழியஞ்செய்து ஒருவருக்கொருவர் உதவத்தக்க வழிவகைகளைச் சருவேசுரன் சுபாவமுறையில் அமைத்திருக்கிறார். அதன்பயனாகவே சிற்பருந் தச்சரும் கொல்லரும் கூவியாட்களும் நீங்கள் வசிக்கிறதற்கு விட்டைக் கட்டுகிறார்கள். இன்னும் உங்கள் வீட்டுப் பாவிப்புக்கு வேண்டிய பெட்டி மேசை கட்டில் கதிரை உரல் உலக்கை முதலிய மரச்சாமான்களையும், கத்தி பூட்டுச்சருவம் வட்டில் விளக்கு கிண்ணம் கரண்டி மணி முதலிய பஞ்சலோகச் சாமான்களையும், பலவகைக்கண்ணுடிச் சாமான்களையும், பிங்கான் கோப்பை ஆதிய சீனப்பாத்திரங்களையும், பாளை சட்டி முதலிய மட்பாண்டங்களையும், பாய்கடகம் முதலிய பன்னச்சாமான்களையும், மற்றுங் கணக்கற்ற பண்டம்பாடிகளையும், உங்கள் உபயோகத்துக்காகச் செய்வோர் பத்தெட்டுப்பேரல்ல, பல்லாயிரம்பேரோயாம். உங்கள் போசனத்துக்கு வேண்டிய பலவகைத் தானியம் காய்களி சரக்கு முதலிய தாவரவர்க்கங்களைக் கமக்காரர் பயிரிடுகிறார்கள். வேட்டைக்காரர் காட்டிலே திரிந்து மாமிசத்தையும், மீன்பிடிகாரர் கடவிற்தாழ்து மிதந்து மச்சத்தையுங் கொண்டுவர, வேறு சிலர் எண்ணேய் விறகு நெருப்பு தண்ணீர் முதலியவைகளுக்கு வழிபண்ணுகிறார்கள். நீங்கள் உடுக்கிறதற்கு வேண்டிய விதம்விதமான வஸ்திரங்களையும், தொப்பி சப்பாத்துக்களையும், காதுகழுத்திலணிய நானுவித நகைகளையும், வெயில் மழை தாங்கக் குடைகளையும், நேரம் நியக் கடிகாரங்களையும், வேறு பலர் செய்கிறார்கள். உங்கள் பிள்ளைகளின் படிப்புக்குவேண்டிய புத்தகம்

கற்பலகை, கடுதாசி, மை, எழுதுகோல் ஆதியவைகளை ஆக்குவது இரண்டொருவரல்ல. நீங்கள் பயணம்பண்ணுவதற்குத் தேவையான வண்டி, புகையிரதம், தோணி, கப்பல் முதலானவைகளைச் செய்வதிலும் ஒட்டுவதிலும் எத்தனையோபேர் முயற்சியாயிருக்கிறார்கள். அந்தந்தத் தொழிலுக்குவேண்டிய உபகரணங்களைத் தயாராக்க ஒருவராற் தனியேயியலுமா? மேலேசொல்லப் பட்டவைகள் எங்கெங்கேயிருந்தாலும் வியாபாரிகள் அவைகளையெல்லாம் உங்கள் கைக்கெட்டக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறார்கள். பண்டுதொட்டுத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குடிமக்கள் செய்யும் தொழும்புகள் நீங்கள் அறியாத விஷயங்களைவே. நீங்கள் அல்லது பிள்ளைகள் நோடுறும்போது வைத்தியர் இரவும் பகலும் உங்களுக்குச் செய்யும் உதவி சகாயங்களையும் நன்றாயறி வீர்கள். உபாத்திமார் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வருஷக் கணக்காய் உலக அறிலூட்ட, குருமார் வேதசத்தியங்களைப் படிப்பித்து, அவர்களைச் சன்மார்க்காரக்குவதற்கு வேண்டிய பிரயாசப்படுகிறார்கள். உங்கள் உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பிறரால் தீங்கு நேரிடாதபடி காப்பதி லும், உங்களுக்கு வேண்டிய வேறுபல லெளிகீ நன்மைகளைக் கவனிப்பதிலும், அரசாட்சியார் என்றங்கள் னுங் கருத்துமாயிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அரசாட்சியார் மூலமாய்ச் சிற்பசல்லிக்குனுப்புந் தந்தி தபால்களுக்குக் கூவியாட்படித்ததனுப்பவேண்டுமாகில் இறுக்கவேண்டிய ரூபாய் எத்தனையாயிருக்கும்! தாய்தந்தையரே, இப்படிச் சகலராலும் சருவேசுரன் உங்களுக்குக் கணக்கற்ற பணி விடைகளைச் செய்வித்துவர, நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காகக் கூடிய பிரயாசப்பட்டு உழைக்கவும் ஒறுப்பனவாய் நடந்து மிச்சம்பிடிக்கவும் அவர்களைச் சன்மார்க்காராய் வளர்க்கவும் அசட்டைப்பண்ணினால், அது நீதிசியாயத் துக்குமா? அல்லது கடவுளுக்கு ஏற்குமா? கடைசிநாளில் அவருக்கு எப்படிக் கணக்குக்கொடுப்பீர்கள்?

சில பெரியோர்கள் செல்வம் நிறைந்த பெரும் ஊரத்திகாரிகளா யிருந்தாலும், அல்லது கோடு கச்சேரி களில் உத்தியோகம்பண்ணி நல்ல சம்பளம் பெற்றுவங் தாலும், எவான் நேரங்களில் தனியே அல்லது தங்கள் வேலைகாரரோடு பெருமை சிறுமைபாராமல் தோட்டத்திலும் வயபளிலும் வீடுவளிலும் பற்பல வேலைகளைச் செய்து வருவதைச் சுந்தோஷத்தோடு கண்டிருக்கிறோம். எல்லாரும் இப்படிச் செய்துவருவார்களானால் அவர்களுக்கும் பிறகுக்கும் பெரும் நன்மையாயிருக்குமே. ஆனால், சிலருக்கு ஏதும் உத்தியோகம் அல்லது நிலைவரங் கிடைத்துவிட்டால் இனி வேலைசெய்வது தங்களுக்கு மரியாதைக்குறைவென்றெண்ணாலுமன்றி, தங்கள் பெற்றேர் முன் நடத்திவந்த தொழிலைப் பிறகு நடத்தாதபடி தடுக்கவும் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் சிலபெற்றேர் “தன்தொழில் விட்டவன் சாதியிற் கெட்டவன்” என்றபடி அதையே விடாமல் நடத்தி வருகிறார்கள். நெடுஞ்காலங்தொட்டு சின சக்கிரவர்த்திகள் தங்கள் குடிசனங்களுக்கு முன்மாதிரியாக வருஷத்தில் இரண்டொருதரம் கலப்பை பிடித்து உழுவது வழக்கமாம். இங்கிளாந்தில் மிகப்பெயர்பெற்றிலங்கிய கிளாஸ்ற் ஹன் மந்திரியாரும் தாம் சிறுப்பத்தில் நடத்திவந்த கைத் தொழிலைப்பற்றி வெட்கப்படாமல் எப்போதும் பெருமைபாராட்டி வந்தார்.

உழைப்புக்கும் ஒறுப்புக்கும் உரியமுறை

உழைப்புக் குடும்ப சிவியத்துக்குரிய புண்ணியங்களாயிருந்தும், அநேகர் இவைகளை முறைக்கொடாய்ச் செய்வதினால் பாவத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்திசந்தி ஆசாரமாயும் தாராளமாயுங் தேவணைத் தொழுவது யாருக்குங் கடமை. “ஒதுவதொழியேல்” “ஒதாமலொருநாளுமிருக்கவேண்டாம்” என்பன முதியோர் மொழிகள். “இயாமல் செபம்பண் ஆண்கள்” “விழித்திருந்து செபம்பண் ஆண்கள்” என்பன சுவிசேஷ திருவாக்கு. தேவ நேசமுள்ளவர்கள்

சாக்குப்போக்கின்றி காலைமாலையில் தவறுமல் செபஞ் சொல்வதுடன், தேவாசிர்வாதத்தையும் பாவமன்னிப் பையும் பரலோக பாக்கியத்தையுங் தங்களுக்கு வேண்டிய மற்றும் நன்மைகளையும் மிரங்குதேட்டு, தங்களையும் தங்களுக்குச் சேர்ந்தவர்களையும் தாங்கள் அன்றூடுசெய்யும் அலுவல்களையும் சருவேசரனுக் கொப்புக் கொடுப்பார்கள். ஆனால், தேவபத்தியின்றி உலகவாஞ்சை நிறைந்தவர்கள் காலையில் விழித்தவுடன் வேலைக்குப் போகவேண்டுமாகையால் செபம்பண்ண நேரமில்லையென்ற ஓர் போக்கை வைத்துக்கொண்டு, செபத்தை முற்றிய விட்டுவிடுவார்கள்; அல்லது பயபத்தியின்றிப்பரபரப் பாய்ச் சிலசெபங்களை வாய்ப்பாடமாய் ஒதுவிட்டுப் போவார்கள். மாலையிலும் மெத்த நேரங்களென்றுபோயிற்று அல்லது களைப்பாயிருக்கிறதென்று போக்குச்சொல்லிக் கொண்டு, செபத்தைச் சுருக்கவும் சிலநாட்களில் முற்றிய விட்டுவிடவும் பின்வாங்கார்கள். நூயிறு கடன் திருநாட்கள் வேலைவிலக்கித் தேவதொண்டிற் செலவழிக்கவேண்டிய ஓய்வுநாட்களாயிருந்தும், அவர்கள் இங்நாட்களிலும் உழைக்கவேண்டுமென்ற அவாவினால் டிசைமுதலாய்க் காணுமல் உலக பாடுபறப்பிலே. திரி வார்கள். “அப்படிப்பட்டவர்கள் நமது ஆண்டவராகிய யேசக்கிறீல்துநாதருக்கல்ல தங்கள் வயிற்றுக்கே ஊழியங்கெய்கிறார்கள்.” (ரோமர் 16.18) என்றும், “அவர்களுடைய முடிவு அழிவு, அவர்களுடைய தேவன் வயிறு, அவர்களுடைய மகிழை இலச்சையே, அவர்கள் மூழிக்கடுத்தவைகளையே சிந்திக்கிறார்கள்” (பிலிப்பியர் 3.19) என்றும், அர்ச. சின்னப்பர் எழுதியிருக்கிறார்.

இப்படிப் பலவிதத்தாலும் தங்களாத்தும் அலுவல்களை அசட்டைபண்ணி லெளிகீ நன்மைகளில் மாத்திரம் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து செய்யும் வேலை முறையற்றதும் புண்ணிய பேறுபலனில்லாததுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. “முதல் தேவனுடைய இராச்சியத்தையும் அவருடைய நீதியையுங் தேடுங்கள். அப்பொழுது

இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் (அரசு. மத்தேயு 6: 33) என்ற தேவவாக்கியத்துக் கிணங்கச் சருவேசரனைத் தேடிக்கொண்டு வேலைசெய்து உழைப்ப தேமுறையும்புண்ணியமுமாம். ஆனால், மனச்சாட்சியின் குரலுக்குக் கூவியடைத்துக் கொண்டு வேலைசெய்தோ ருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கூவியைக் குறைத்தும், கடுவட்டி வாங்கியும், இப்படிப் பல அநியாயங்கள் செய்து பிறர்பொருளை அபகரித்துத் தன் சரீரத்தில் நோகாமல் பிறர் செலவிற் குடும்பத்தைத் தாபரிக்க முயல்வதினாலே தேவபதி சூழமன்றி யாதொரு நன்மையுஞ்சித்திக்காது.

நம்முடைய தேசத்திலே அந்தரித்த ஏழைகளுக்கு அற்பதொகை கடன் கொடுக்கிலும் முதற் பேசுவது வட்டி. ஐரோப்பா முதலான மறு சீமைகளில் வங்கி வந்ததகசங்கம் ஆதிய பெரும் முயற்சிகளுக்கேயன்றி முடிடுப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கும் கைக்கடனுக்குப் பற்றுச் சிட்டல்லாது வட்டிவாங்குவது வழக்கமில்லையாம். வேதாகமப்படி “நீ...வட்டியாவது பொலிசையாவது வாங்காமல் உன் தேவனுக்குப் பயந்து உன் சகோதரனை உன்னேடே பிழைக்கும்படி செய்வாயாக. அவனுக்கு உன் பணத்தை வட்டிக்கும், உன் தானியத்தைப் பொலிசைக்குங் கொடாதிருப்பாயாக” (லேவி. 25. 36—37) நல்லவன் “நாள்தோறும் மனமிரங்கிக் கடன் கொடுக்கிறுன். அவன் சந்ததிக்கு ஆசிர்வாத முண்டு” (சங்கிதம் 36. 26) நமது நாட்டிலே சிலவிடங்களில் ஒருவெள்ளிருபாய் மாற்றுவிக்கமுதலாய் வட்டமிறுக்க ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். நியாயமான வட்டிவாங்குவதிற் பாவமில்லாவிட்டாலும் ஏழைகளுக்கு இரங்கி இயன்ற உதவி செய்வதே பிறர்க்கே முறையாகும்.

சில பெண்கள் வீணாரம்போக்காமலும் குடும்ப நன்மைக்காகவும் வியாபாரம் பண்ணுவார்கள். இது நல்லவழக்கமாயினும் இம்முயற்சிக்கு இயல்பான அடாத் துஅநியாயங்களை விலக்கிநடக்கச் சாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டியது. மிதமின்சியலைபாம்வைப்பதும், பழுதான்

பண்டங்களை நல்லவைகளாகக்காட்டி விற்பதும், செல்லாக்காசைச் செலுத்துவதும், பால் அரிசி ஆதியவைகளிற் தண்ணீர் சேர்ப்பதும், நிறையில் அல்லது அளவில் அடக் விகடம்பண்ணுவதும், அபகரிப்பேயன்றி நீதி யான உழைப்பல்ல. “உன் பையில் பெரிதுஞ் சிறிது மான பலவித நிறைகற்களை வைத்திருக்கவேண்டாம். உன் வீட்டிற் பெரிதுஞ் சிறிதுமான மரக்கால்களை வைத்திருக்கவேண்டாம். குறையற்ற சமுத்திரையான நிறைகள்லும் குறையற்ற சமுத்திரையான மரக்காலும் உன் னிடத்திலிருக்க வேண்டும்....எனெனில், இதற்கு மாறு செய்பவனெவனே அவனைத் தேவனுகிய காத்தர் அருவருக்கிறார். அநியாயமானது எதுவோ அவர் அதைத் துவேவிக்கிறார். (உபாக. 25.13-15)

அநியாயமாய்த் தேவுவது, நிலைப்பதுமில்லை, அதனை மெய்யான ஊதியம். வருவதுமில்லை. யேசுநாத சவாமி உரைத்த ஐசுவரியவானின் உவமையை மறவாதிருப்பது உத்தமம். அவன் தன் தானியங்களைச் சேமித்துவைக்கக்களஞ்சியம்போதாதென்றுகண்டு வீட்டை நீட்டிக்கட்டி தானியங்களைக் குவித்துக்கொண்டு தன் ஆத்துமாவை நோக்கி : என் ஆத்துமமே இதோ அநேகவருஷ காலத்துக்கு உனக்காக மிகுந்த சம்பத்துக்கள் சேர்த்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையா விப்போது நீ இனைப்பாறிப் புசித்துக் குடித்து விருந்தாடுவாயாக வென்றான். ஆனால், தேவனே அவனை நோக்கி மதிகேடனே இந்த இராத்திரியிற்கானே உன் ஆத்துமம் உன்னி டத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படும், அப்போது நீ சேகரித்தவைகளெல்லாம் யாருடையதாகுமென்று திரவாக்கருளினார். (அரசு. அக்கா 12. 19-20) ஐயையோசருவேசரனை நினையாமல் ஐசுவரியம்தேடிவைத்திருந்த எத்தனையோபேரின் பிள்ளைகள் பிச்சையாற் சிவிக்கிறார்கள். அல்லது பிச்சைக்குத் திரியக் கூச்சப்பட்டுப் பசிபட்டினியால் வருந்துகிறார்கள். ஆனால், இதற்கெதி ராய் நீதியாக நடந்து உழைத்தவர்களைக்குறித்து தீர்க்கதரிசியான தாவீதிராசா “வாவிபனுயிருந்து வயோதிக-

ஞோன்; நீதிமான் கைவிடப்பட்டதையும் அவன் சந்த திபிச்சையெடுத்ததையும் நான் கண்டதேயில்லை” (சங்கிதம் 36. 25) என்றெழுதினால்.

ஒறுப்பான நடை புண்ணிய பேறுபலனுள்ளதா யிருக்கவேண்டுமாயின் பசினித்தனத்தைப் பிசாசைப் போலப் பகைப்பது அகத்தியம். தனவான்கள் தரித் திரரைத் தாபரிப்பது தேவ திருவுளமன்றே. “மகனே தரித்திரனுக்குப் பிச்சையிடுவதை விலக்காதே. எனியவனைவிட்டு உன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளாதே. பசியினால் வருஞ்சுகிறவனை நின்தியாதே, தரித்திரனை அவன் வறுமையிற் புறக்கணியாதே. ஏழையின் இரு தயத்தை வருத்தப்படுத்தாதே. வருஞ்சுகிறவனுக்குக் கொடுப்பதைத் தாமதிக்காதே... மனமொந்து உன்னைச் சபிக்கிறவனுடைய வேண்டுதல் கேட்கப்படும். ஏனைவில், அவனை உண்டுபண்ணினவர் அவன் வேண்டுதலைக் கேட்பார்” (சர்வமிர. 4. 1-6) “உங்களுக்குள்ளவைகளில் பிச்சை கொடுங்கள். அப்பொழுது உங்களுக்குச் சகலமும் சுத்தமாயிருக்கும்” (அர்ச. லாக. 11. 41) “கொடுங்கள் அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (அர்ச. லாக. 6.38) நீங்கள் அன்திருக்கும் அளவால் உங்களுக்கு அளக்கப்படுவதன்றி அதிகமும் உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (அர்ச. மாற்கு 4. 24) இவைகள் திருவாசகம். “அறஞ்செய விரும்பு” “இயல் வது கரவேல்” “ஸமிட்டுன்” “தாந்மது விரும்பு” என்பன ஒள்ளவையாரின் உலக நீதிமொழிகள்.

உலகத்திலுள்ள ஊழியரனைவரிலும் உருக்க இரக்கங்கொண்டிருந்த பதின்மூன்றும் சிங்கராய பாப்பரசர் வேலைகாரருக்கு நியாயமான சம்பளங் கொடுத்து அவர்களை அன்பாய் நடத்துங்களென்று விடுத்த சாதாரண நிருபத்தை அநேகர் வாசித்திருப்பார்கள். “புத்தசா வியான ஊழியனை உன் ஆத்துமத்தைப்போல நேகிப்பாயாக, அவன் சுதந்தரத்தை அவனிடத்தினின்று பறிக்காதே, அவனை வறுமையில் விட்டுவிடாதே” (சர்வமிர. 7. 23) “கூவிக்காரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய

கூவியைக் கொடுக்காமல் இருக்கவேண்டாம். அவன்வே கூலையை அவனுக்குக் கொடுத்துவிடக்கடவாய்” (உபாக. 24. 14.15) என்ற தேவாக்கை மீறி நாளுக்குநாள் தவணைபோட்டுக் கடத்துவதும், பல சாக்குப் போக்குச்சொல்லிக் கூவியைக் குட்டிவெட்டிக் குறைப்பதும், அநியாயமும் லோபித்தனத்தின் செயலுமேயன்றி மட்டுத்திட்டமாய்ச் செலவழிக்கும் முறையல்ல. தாய் தங்கையர் முட்டுப்படுமேபோது பிள்ளைகள் அவர்களுக்குத் தங்களாவியன்ற உதவிபுரியாமல் மிச்சம் பிடிப்பதும், புருஷன் தன்னிற் தங்கியிருக்கும் பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்கு நேரத்துக்குநேரம் பற்றும்பற்றுதென்ற அளவாய்ப் படியளந்து செலவைச் சுருக்கித் தேட்டம்தே ப்பார்ப்பதும், லோபித்தனமேயன்றிச் செலவொடுக்க மென்னும் புண்ணியமல்ல.

மேலே காட்டியவண்ணம் பெற்றேரும் பிள்ளைகளும் முறைமையாய் வேலைசெய்து உழைப்பதை நியாயமாய்ச் செலவழித்து மிச்சம் பிடிக்கப் பழகுவார்களாலும் தற்காலம் எண்ணிறந்த குடும்பங்களிலுள்ள வறுமை எனிதாய் மறைந்து போகும். கிடைதலைகாலத்தில் அந்தரிக்கவும் தேவையில்லை. இவ்வித பெற்றேரும் பிள்ளைகளுமூன்றாண்டுகள் குடும்பங்கள் தலைமுறையாய்த் தளம்பாமல் தரித்திரப்படாமல் நிலைநிற்பது பிரயாசமல்ல. “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” என்னும் முது மொழியினுண்மை இக்குடும்பங்களிற் பிரசித்தமாய் விளங்கும். “உள்ளவனுக்கே கொடுக்கப்படும். இல்லாதவனிடத்திலோ உள்ளதுமுதலாய்ப் பறித்தெடுக்கப்படும் (அர்ச. மாற்கு 4.25) என்னும் வேதவாக்கியப்படி முறையாய்ப் பிரயாசப்படுகிறவனுக்குச் சருகேசரன் இலகுவாய்ச் சித்தியின்மேற் சித்தியையும் மனரம்மியத்தையும் அருளுவார். பிரயாசப் படாதவனே தனக்குள்ளதையும் எனிதாய் இழந்துபோவான்.

உழைப்பும் ஒறுப்புமில்லாமையால் விளையும் கேடுகள்

உழைப்பும், செலவொடுக்கமுமில்லாத குடும்பங்களுக்கெப்தும் நஷ்டம், வறுமை, கடன், நாணயவினம், கலிபிலி, கவலை, துக்கம், இழிவுமுதலியவைகளை வரையறைவாய் விவரிப்பது அருமை. சுறசுறுப்பற்ற சில ஆண்டில்லைகள் சாட்டுக்கு எட்டிலே பத்திலே மாத்திரம் வேலைசெய்து, மற்றப்படி ஒன்றிகளாயிருக்கையில் பெற்றேரைக்கொண்டும், சமுசாரிகளானபின் பெண்சாதி பிள்ளைகளைக்கொண்டும் உழைப்பித்து வயிறு வளர்ப்பது எவ்வளவு இழிவும் துரோகமுமென்பதை அவர்கள் உணராதிருப்பது பெரும் ஆச்சரியம். இத்தன்மையான வர்களைப்பற்றி அர்ச். சின்னப்பர் எழுதியிருக்கிறதாவது: “ எப்படி எங்களைக் கண்டு பாவித்து நடக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு நடுவிலேதூழுங்கற்றவர்களாயிருந்ததில்லை. ஒருவனிடத்தி லும் இலவசமாய்ச் சாப்பிடாமலும் உங்களில் ஒருவனுக்கும் பாரமாயிராதபடிக்கும் இரவும்பகலும் பிரயாசத் தோடு வேலைசெய்து சாப்பிட்டோம். உங்கள்மேற் பாரத்தை வைப்பதற்கான அதிகாரமெங்களுக்கில்லையென்பதினு ஸ்ப்படிச் செய்யாமல், நீங்கள் எங்களைப் பின்பற்றும்படிக்கு உங்களுக்கு மாதிரியாயிருக்கவேண்டுமென்றே அப்படிச் செய்தோம். ஒருவன் வேலைசெய்ய மனமில்லாதிருந்தால் அவன் சாப்பிடவுங்கடாதென்று உங்களிடத்தி விருந்தபோது உங்களுக்குக் கட்டளையிட்டோம். அப்படியிருந்தும் உங்களிற் சிலர் யாதொரு வேலையினால் செய்யாமல் ஒழுங்கற்றவர்களாய்த் திரிகிறார்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். இப்படிப்பட்டவர்கள் மௌனத்தோடு வேலைசெய்து தங்கள் சொந்தப்போசனத்தைச் சாப்படவேண்டுமென்று நம்முடைய ஆண்டவராகிய யேசுக்கிறீஸ்துவின் நாமத்தினாலே அவர்களுக்கக்ட்டளையிடுகிறோம்” (தெசலோனிக்கர் 3.7-12)

உழைக்கவும் கட்டுமட்டாய்ச் செலவழிக்கவும் பழகாதவாவிபர் விவாகம்பண்ணுங் காலம் வரும்போது

உழைப்பும் ஒறுப்புமில்லாமையால் விளையும் கேடுகள் 61

தேசவழைமைப்படி பெண்பிள்ளைக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தாலிக்கறைக்கும் சடங்குச்செலவுக்கும் ஏதில்லாமல் ஒன்றிற் கடன்படுவார்கள், அல்லது கூடுமானால் பெண்பிள்ளையின் பெற்றேரே இவையாவுக்கும் வழி பண்ணும்படி கேட்பார்கள். அதுவும் வாய்க்காவிடில் இனியாகுதல் உழைத்துத் தாலிக்கறை தேடி முடிக்கலாமன்று சடங்கை நெடுகிலும் பின்போடுவார்கள், அல்லது காற்காசபெறுதல் ஒரு மோதிரத்தோடு காரியத்தை ஒப்பேற்றுவார்கள். உள்ளபடி யாதொன்றுக்கும் வழியில்லாத உழைகள் அல்லது பிரயாசப்பட்டுழைத்துவறிய தாய்தந்தை சகோதரங்களைத் தாபரிக்கிறவர்கள் இப்படிச் செய்வதிற் பழுதில்லை. ஆனால், உழையாமல் ஊதாரித்தனமாய்த் திரிகிறவர்கள் இப்படிச் செய்வது யோக்கியமல்ல. வேறுசிலர் கலியாணம் முடித்தபின் பெண்பிள்ளையின் சிதனத்தில் ஒருபகுதியை விற்று அல்லது எடுவைத்துக் கடனைத் தீர்க்குங் கருத்தோடு கலியாணச் செலவுக்காகக் கடன்படுவார்கள். இது எவ்வளவு எளியசெய்கையைப்பதை விளக்கவேண்டியதில்லை. இதனால் பிறகு குடும்பத்திற் பெருஞ்சோவிசுற்றட்டு நேரிடுவதும் அழுர்வமல்ல. வேறுசிலர் தாங்களொன்றிகளாயிருக்கும்போது உழைத்துத் தங்கள் சகோதரிகளை வாழ்க்கைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாய் முதல் தாங்கள் மணம்புரிந்து பின்பு மனைவியின் சிதனத்தை ஈடுவைத்து அல்லது கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் கவர்ந்து அவர்களை விவாகம்முடித்துவைக்கப் பார்ப்பார்கள். இது நீதியுமல்லக் கெட்டித்தனமுமல்ல. இதனால் குடும்பத்திற் பற்பல நெரிசல் உண்டாகவும் “அவதந்தரம் தனக்கந்தரம்” என்றவாறுய் முடியவும் நேரிடுகின்றது. இத்தன்மையான வர்களுக்கு முதசொமாயுள்ளவை எவையெனில் கடன், சூடிவெறி, சூது, சோரத்தனம், தூர்நடையாலுண்டுபட்ட தீராகோய, சோம்பித்திரிதல், கோள்மூட்டுதல், சன்டைபிடித்தல் முதலிய தூர்ப்பழக்கங்களோமாம்.

முத்தமிட்டுக் காட்டிக்கொடுத்த யுதாஸ்கரியோத்துக் கொப்பான சிலகணவர் செய்யும் வேறேர் பெருங்

துரோகம்யாதெனில், விவாகங்செய்த சிலகாலத்துக்குப் பின் மனைவிக்கு வருத்தம் அல்லது பிரசவாலம் வரும் போது அல்லது புத்திரபாக்கியமில்லாமற் போம்போது அவனுக்கு நேசங்காட்டி ஆசைவார்த்தைசொல்லி அவனை அனுப்பி அல்லது பயமுறுத்தி அவனுடைய சீத னத்தை இரகசியமாகத் தங்கள் பேரில் எழுதுவித்துக் கொள்ளுவார்கள். அதில் முற்றுப் அனுகூலமடையா விடில் அவனைக்கடனுறுதிக்குக் கையெழுத்துவைக்கப் பண்ணி, அல்லது அவள் பிள்ளைகளில்லாமல் மரிக்கநே ரிட்டால், கள்ளக்கணக்குக்காட்டி அவனுடைய சீதனத் தில் அபகரிக்கக்கூடியளவு அபகரிக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

அதெல்லாம் எவ்வளவு ஈனமான செய்கையென்ப தை அவர்களுடைய மனச்சாட்சிதானே அவர்களுக்குச் சொல்லும். இவ்வித அபகடங்கள் செய்து தேவ துரோகிகளாவதற்குப் பதிலாக இவர்கள் பிரயாசப்பட்டு மைத்துச் சம்பாதிப்பார்களானால் எவ்வளவோ நன்மையாயிருக்குமே.

பெற்றேரானவர்கள் உள்ளதையும் விருத்தியாக்கி இன்னும் உழைத்து மிச்சமும்பிடித்துப் பிள்ளைகளை நன்னிலையில் வைக்கவேண்டியது. ஆயினும், சிலர் மனைவியின் சீதனத்தைக்கொண்டு தாங்களும் பிள்ளைகளும் கெடுங்காலன் சீவித்தபின் மிஞ்சியதை மாத்திரம் நாலு ஆறு பிள்ளைகளுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பார்கள். அப்போது பிள்ளைகளின் நிலைவரம் எவ்வளவு குறைந்ததா யிருக்குமென்று விளக்கவேண்டியதில்லை. சற்று நிலைவரமுள்ள சில குடும்பங்களிற் பெற்றேரூம் பிள்ளைகளும் பிற்காலத்தை நினையாமல் ஒறுப்பனவின்றிச் சம் பிரமமாய்ச் சாப்படுவதிலும் குடிப்பதிலும் விலையுயர்ந்த விதம் விதமான வஸ்திரங்களை அணிவதிலும் நானுவித சந்தோஷங்களிலும் கொண்டாட்டங்களிலும் உள்ளதை யும் உழைப்பதையுஞ் செலவழிப்பதினால் பின்னடியில் பிள்ளைகள் வெறுஞ் சோறு சீலைக்குமுதலாய்த் தட்டுக் கெட்டுத்திரிய நேரிடுகின்றது.

உழைப்பும் ஒறுப்புமில்லாமையால் விளையும் கேடுகள் 63

“ அகடிறயார்மாட்டும் நில்லாது செல்வஞ் சகடக்கால் போலவரும் ”

அதாவது, செல்வமானது யாவுரிடத்தும் நிலையாமல் வண்டிச்சில்லுப்போல் கீழ்மேலாய் மேல்கீழாய்வரும்.

“ குடைநிழலிருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர் நடைமெலிந்து ஓர் ஊர் நண்ணினும் நண்ணுவர் ”

குடைபிடித்து யானைமேலேறிப் பவனிபோகுஞ் செல்வரும் வறுமைப்பட்டு ஊருக்கார் கால்நடையாய் நடர்து மெலிந்து உலைய வரினும் வரும்.

“ சிறப்புஞ் செல்வமும் பெருமையும் உடையோர் அறக்கூழ்ச்சாலை அடையினும் அடைகுவர்.”

அதாவது சீர்செல்வமும் பெருமையுமடையவர்கள் தரித்திரப்பட்டுத் தருமக்கூழ் வார்க்கும் இடங்களில் அடைக்கலம்புக் கேரிட்டும் நேரிடும். எங்கே பார்த்தாலும் முன் முட்டுப்பட்டிருந்த கிளர் பிரயாசப்பட்ட மைத்துக் கட்டுமட்டாய்ச் செலவழித்துப் பணம்பண்டமுடையவர்களாய்வர, அவர்கள் சந்ததியார் அதற்குமாறுக வேலையை வெறுத்து ஆராதூரியாய்ச் செலவழித்துக் குசாலாயும் இடம்பமாயுஞ் சிவிக்கத் தலைப்பட்டதினால் உள்ளதையெல்லாம் வெகுசிக்கிரத்தில் இழந்து வறிஞராகிறார்கள். நெடுங்காலம்மட்டாய்ச் செலவிட்டுக் சிவிக்கிறவர்களைப்பார்க்கிலும் இவர்களே வறுமையை அதிகம் ஆழமாய் உணருவார்கள். இவர்கள் பெருநாட்கள் திருநாட்களில் முன்னே தின்றதையுங் குடித்ததையும் உடித்ததையும் நினைத்து வாழுறித் துக்கிப்பார்களேயன்றி, முன்னேயாகுதல் வேறனேகருக் கொருபோதுங் கிடையாத செல்வதை அனுபவித்தோம், இப்பொழுது எங்கள் பாவங்களுக்காகச் சற்று வறுமையை மனச்சங்தோஷத்தோடு அனுபவிப்போமாகவென்று யோபென் னும் மகாத்துமாவைப்போலச் சொல்லச் சம்மதிப்பார்களா? உலகவழக்கம் அப்படியல்ல. உழைப்பதையெல்லாஞ் செலவழிப்பதிலுள்ள ஊதியமென்ன? கிடைத்தீல் காலத்துக்கு அடைமானமென்ன?

ஊதாரிப்பேண்

சில மனையாட்டிகள் பெருஞ் செலவாளிகளாயிருப் பதினால் புருஷன் எவ்வளவு உழைத்தாலும் மிச்சமே யில்லை. இப்படிப்பட்ட ஒட்டைக்குடத்துக்கொப்பான மனைவிகளால் குடும்பங்களுக்கெப்தும் இழிவு இக்கட்டுகளுக்குக் கணக்கில்லை. இவர்களெண்ணப்படி கடை தெருக்களிலுள்ள தித்திப்பான தீன்பண்டங்களெல்லாந் தங்களுக்குத் தேவையாம். புடவைக்காரர் கொண்டு திரியும் சருகை பட்டமுதலிய விலையுயர்ந்ததெல்லாந் தங்களுக்குத் தேவையாம். அயலாரும் அங்கியரும் அணியும் நகைகளில் வினோதமானதெல்லாந் தங்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்குங் கட்டாயங் தேவையாம். அவைகள் சற்று மங்கிப்போனால் முறைக்குமுறை மாற்றவும் பழுக்கச்சுடுவிக்கவும் வேண்டுமாம். சாங்கியமில்லையென்று தவறைன சாய்ப்புகளிலுள்ள மதுபானங்களுக் தேவையாம். இந்த மனோதமான அசுவக்கியத்தால் புகை போலப் பறந்து மறைந்த குடும்பங்கள் அநேகமுண்டு. அன்றியும், எங்கெங்கே வேடுக்கை கொண்டாட்டங்களோ அங்கெல்லாங் கட்டாயங் செலவைப்பாராமல் டம் பமாய்ப் போகவேண்டுமாம்.

இந்த எடுப்புச்சாய்ப்புக்கெல்லாம் புருஷன் இனங்காவிடில் உண்டுபடும் மனக்காய்ச்சல் மூறுமூறுப்பு கோளாறுகள் மெத்த. பெண்சாதி பசிக்கவில்லையென்று பலனோராஞ் சாப்படாமல் பட்டினிகிடங்து பழிவாங்குவதும் அபூர்வமல்ல. இவ்வித பெண்களைத்தான் வேதாகமம் ஒழுக்குவிட்டுக்கொப்பிடுகின்றது. இடையிடையே இவர்கள் “சாம்பலைத்தின்று வெண்ணென்றையைப் பூசவேண்டும்” என்று கணவனுக்கு உபதேசமும் ஊட்டுவார்கள். ஆனால், உள்ளபடி இவர்கள் புசிப்பதும் வெண்ணையைப் பூசவதும் வெண்ணையை. பிற்காலம் பிள்ளைகள் வாயில் போடுவதோ சாம்பல். பின்வருஞ்சம்பவத்தைச் சிலகாலத்துக்கு முன் பலர் பத்திரிகைகளில் வாசித்திருப்பார்கள்: புதிதாக விவாகம்பண்ணிய ஓர் அமரிக்க

ஸ்திரியும் புருஷனும் ஒரு இல்லிடங்தேடித்திரிந்து கடைசியாய் ஸ்திரீக்கு விருப்பமான ஒருவிட்டைக்கண்டு பிடித்தார்கள். அதற்கு வாடகை மாசம் அறுபத்தைந்து டலர் (195 ரூபா). அவ்வளவு இறக்கமுடியாதேயென்று புருஷன் இளாக்கடித்தாலும் மனைவி அவ்விட்டில்மிக்கூவல்ப்படுவதைக்கண்டு “உமக்குவேண்டுமானால் அதை எடுப்போம்” என்றான். ஆனால், இவர்கள் இவ்வளவு வாடகையிறுக்கக்கூடுமோவென்று வீட்டுக்காரன் சந்தேகித்தபடியால் அவர்களை நோக்கி “ உங்களுக்குச் சம்பளம் என்னவென்று சொல்லக்கூடுமா ” என்றான். அம்மா அதற்குமற்றுமாழியாக “ மாசம்நாற்பத்தைந்து டலர் (135 ரூபா) என்றான். “ அப்போதுபுருஷனுக்கு வேறுவரும்படி இருக்கவேணும்போல ” என்று கிரகபதிசொல்ல, அந்தஊதாரிப்பெண் “ இப்போது உடனே இல்லை. ஆனால், இவருடைய அத்தை ” என்று அவள் சொல்வதற்கிடையில் வீடுடையவன் அவளைத் தடுத்து “ இளம்பெண்ணே உண்புருஷன் நாற்பத்தைந்து டலர் உழைக்க, நீ அறுபத்தைந்து டலர் வாடகையிறுக்கத் துரைவது எவ்வளவுபைத்தியமென்பதை நீ கண்டுபிடிக்கவில்லையா ” என்றான். அப்போது அவள் தலையையசைத்து “ என்றாலும் இந்த இடம் எனக்கு மெத்தப்பிடித்துக்கொண்டது, இதுதான்னைக்குவேணும், இதை நான் எடுக்கவேபோகிறேன் ” என்றாள். (J. C. Guardian, 1.7.16) இவ்விட பெண்களைக்காணக்கடல்கடந்து அமரிக்காவுக்குப்போகத்தேவையில்லை. “ வளவனுயினும் அளவறிந்து அளித்து உண் ” என்பதற்கொப்ப நீ பெருஞ் செல்வனுயிருந்தாலும் உன்வரவின் அளவையறிந்து அதற்குத் தக்கதாகச் செலவழித்துப் புசித்தனுபவித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“ செலவர் யாம் என்று தாம் செலவழி என்னைத் புல்லநிவாளர் பெருஞ் செலவம்—எல்லிற் கருங்கொண்டு வாய்த்திறந்தமின்னுப்போற்றேன்றி மருங்கு அறக் கெட்டுவிடும் ” அதாவது தங்களைச் செலவழித்துப் புசித்தனுபவித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பி. வ.-७.

செலவழிக்கும் புத்தியீனருடையபெருஞ்செல்வமானது மின்னலைப்போற்றேன்றி அழியுமாம்.

சளசண்டிகளான பெண்கள் இரகசியமாய்ப் படுங்கடனைத் தடுக்கவும் அழிக்கவும் முடியாததினால் சில கணவர் தங்கள்மனைவிகள் படுங்கடனுக்குத்தாங்கள் பொறுப்பாளிகளால்வென்று பண்ணிய அறிவித்தலைப் பத்திரிகைகளில் வாசித்திருக்கிறோம். வேறுசில மாதர் அயவில் அறிமுகமானவர்களை முகமுறிக்கப்பட்டது கணவரிடங்கோமல் அல்லது அவர்களிடங்களாயிடுத் துக்கைக்கடனாய்க் கொடுத்த காசை அறவிடமுடியாமலும் கணவருக்கறியாமலும் இருக்கவில்லையா? கடன் கேட்கிறவர்களுக்குக் கொடாமல்விட்டால் சினுங்குவார்கள். கொடுத்ததின் கேட்கப்போனால் கோபங்கோள் வார்கள். கோயிற் திருக்கிழாயுஞ் சடங்குவீடுகௌட்டி விலையர்ந்த நகைகளை மண்டிரவலாய் வாங்கி அடைவுவைத்து அல்லது அறதியாய் விற்று வயிறுவளர்கிறவர்களால் எப்பக்கப்பட்ட பேதைப்பெண்களும் பலருண்டு. இவர்கள் கொடுத்ததைக் கேட்டாலும்பழி, கோளாமல்விட்டாலும் நட்டம். இவர்கள்பாடு “ உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பனத்தி ” பாடு போல்ஆகிறது. அப்போதுதான், அணிலை மரத்திலேற விட்ட நாயைப்போலக் குளறிக் கூத்தாடுவார்கள். அப்போதுதான் தாங்கள்செய்த தவறையும் அதினால்வந்த நட்டத்தையும் உணர்ந்து “ இரப்பாரைப்படித்ததாம் பறைப்பிராங்கு ” என்று ஒப்புச்சொல்லி மாரதிப்பார்கள். முறையாய்க் கொடுக்கல் வாங்கல்செய்வது நல்வழக்கமாயினும் முறைகோடாய்ச்செய்வது பலதொல்லைக்கும் நட்டத்துக்கும் வழியாகின்றது.

இப்படியெல்லாஞ் செலவிடவும் பணத்தை அழிக்கவும் பொருளைச் சிதைக்கவும் முற்படுகிறவர்கள் வீட்டுவேலைகளைச்செய்வதிலும் பொருளைத்தேடுவதிலும்பொதுவாகக் கட்டையாயிருப்பது வழக்கம். வீட்டுவேலை செய்வவேண்டியது தாப்க்கிழவியுஞ் தங்கைச்சிமாறுமேயென்றெண்ணுவது பெருந்தப்பிதம். உழைப்பும் ஒ

றப்பான நடையுமாகிய புண்ணியங்கள் விளங்காத வீடுகளில் பெண்சாதி நாட்பட நோய்ப்பட்டிருந்தால் புருஷன் வறுமையினால் பார்வைத்தாழ்ச்சி பண்ணுவதும், பலசாக்குப்போக்குச்சொல்லி மனைவியைக் கைவிடுவதும், அல்லது தருமவைத்தியசாலையிற் கொண்டு போய்ப்போட்டுவிட்டு விலகிவிடுவதும், அதனால் அவருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பற்பல இடையூறுகள் நேரிடுவதும் அரிதானசம்பவங்களல்ல.

துடியனல் வருங் துடிகேடு

குடிவெறியினால் குடும்பங்களுக்கெப்தும் கேடுகள் கணக்கற்றவையாயினும் அவைகளிற் சிலவற்றைப்பற்றி மாத்திரம் இங்கு பேசுவோம். சொத்துச் சம்பத்துள்ள சிலவாலிபர் தங்களுக்குள்ளது குன்றுச் செல்வமென்றெண்ணிக் குடிக்கத்தொடங்குவதினால் சிலகாலத்துக் குப்பின் செல்வழும் செல்வாக்குஞ் சங்கையும் நிலைவரமுங்கெட்டு வீணாரும் வெறுவிகளுமாய்த்திரிய நேரிடுவதை உலகம் எக்காலமுங்கண்டுவருகின்றது. குடிகாரன் என்றாலும் குலமகன் அல்லது பணக்காரனாயிற் ரேமென்றெண்ணிப் பெண்கொடுத்த பேதைப்பெற்றார்படும்பாடு பொதுவாகப் பெரும்பாடு. இவர்கள் தம் மகளைக் குலக்கொலுவில் அல்லது பணமேடையில் ஏற்றுகிறதாக எண்ணிக்கொண்டாலும் உள்ளபடியே பாழ்க்கிணற்றலேயே இறக்கிவிடுகிறார்கள். மதுபானிகள் தங்கள் கவியானத்துக்குத் தடைநேரிடாதபடி தாங்கள் குடியையிடுவதாகப்பண்ணும் விதம் விதமான வாக்கெல்லாம் “ நீர்மேல் எழுத்துக்குநேர் ”. இவர்கள் பண்ணும் இவ்வித சாலங்களைமபிக் கெட்டகுடிகள் அநேகம். ஒருவன்குடிக்கத்தொடங்கியவுடன் குடிகாரனாய்ப் போகிறதில்லை. ஆரம்பத்தில் கொஞ்சமதுபானம் போதும். அதையும் எட்டிலே பத்திலோமாத்திரம் பாவிப்பதுபோதும். அதுகாரணமாக வருஞ்செலவங்கு சுருக்கம். ஆனால், நாட்போகப்போக அதிகமாயும் அடிக்கடியும் மதுபானம் வேண்டும். இல்லாவிடில் சாப்பட விருப்ப

முமில்லை, வேலைசெய்து உழைக்க உசாருமில்லை. ஆனால், குடிக்கத்தொடங்காதிருந்தால் இந்தத் துர்ப்பழக்கமும் அதனால் விளையும் இத்தொல்லைகளும் வரமாட்டாவே.

வாடிக்கையாய்க் குடிக்கிறகிளர் தாங்கள் அசப்பியம்பேசாமலும் சண்டைசச்சரவு பிடியாமலுமிருந்து அன்றன்று பெண்சாதிபிள்ளைகளுக்கு அரும்பூட்டாய் உண்ண உடுக்கக் கொடுத்துவந்தால் தாங்கள் குடிப்பதி னால் யாதொரு நட்டமுமில்லையென்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஆனால் இவர்கள் குடிப்பது கிரயமின்றிக் கிணற்றில்லை தன்னீரா? குடியால் அழியுங்காசைக் கணக்கிட இவர்களுக்கு விருப்பமில்லை. சமுச்சாரியான காலந்தொட்டு நாள்வட்டத்தில் ஆறுசத்ததுக்குமாத்துரங் குடிக்கிறவன் புதினைந்துவருவத்தில் முன்னாற்றுச் சொச்சரூபாய் குடியிற் செலவழிக்கிறுன். இத்தொகை கிக்காலம் வறியகுடும்பங்களில் ஒருபிள்ளையின் சீதனமல்லவா? ஆனால், தினவெறியர் நாள்விதம் ஆறுசத்ததுக்குமாத்துரங் குடிக்கிறார்களா? வருவாவருஷம் இச்சிறிய இலங்கைத்திலில் கள்ளுஞ்சாராயக் குத்தகையால் மாத்திரம் அரசாட்சியாருக்குவரும் இலட்சக்கணக்கான பவுணியும் குத்தகைகாரர் அடையும் பெருமிலாபத்தையும் இறுக்கிறவர்கள் யார்? மேலான நிலையிலுள்ளவர்கள் விலையுயர்ந்த ஜிரோப்பிய குடிவகைகளை அவாவிநிற்க, ஜிவீசுகுறைந்தவர்களே இந்தப் பிரமாண்டமான தொகையைக் கள்ளிலுள்ள சாராயத்திலும் செலவழித்து வருகிறார்கள். குடிவகைகளுக்குமாத்திரமன்றி குடிவெறியால் உண்டுபடும் வருத்தங்களுக்கும் வழக்குகளுக்கும் வேறு வீண்செலவுகளுக்கும் இறைக்கப்படும் பணங்களைஞ்சுசமா? இதெல்லாங் குடும்பங்களைக் குட்டிக் கொள்ளையடித்தகாசல்லவா? குடியர் குடியைவிலக்கிமட்டசனமென்னும் புண்ணியத்தை அனுசரித்து இந்தப் பெரிய தொகைப்பணத்தை மிச்சம்பிடியப்பார்களானால் எத்தனையாயிரங் குடும்பங்களிற் பெற்றேரும் பிள்ளைகளும் சிராயும் சிறப்பாயும் மனமகழக்கியாயும் சீவிப்பார்கள்! தகப்பன் உழைப்பது தவறணைக்கானால் தாய்

உழைத்துக் குடும்பத்தைத் தாபரிக்க இயலுமா? புருஷன் நாளுக்குநாள் நால்லை இரண்டனாவாகத் தவற கீணக்கு இறுப்பதை பெண்சாதிபிள்ளைகளிடமிர்கொடுத்துவந்தால் இவர்கள் இந்தப் புண்ணியசீலைனை எவ்வளவு நன்றியாய்ப் போற்றிப்புகழ்ந்து பசிபட்டினிகிட வாமல் சந்தோஷமாய்க் காலங்கழிப்பார்கள்! நியாயத் தீர்ப்புநாளில் சருவேசரனும் இவனுக்கு எவ்வளவு சம்பாவனையை அளிப்பார்?

ஆனால், இதற்கெதிராய்க் குடிகாரர்வீடுகளிலோ ணப்படுவதென்ன? உண்ணப்போதியங்களில்லை; உடுக்க ஆன துணியில்லை; தலைக்கு ஒருதுளி எண்ணெயில்லை; படுக்க ஒரு பாயில்லை; பிள்ளைகளைப்படிப்பிக்கப்பணமில்லை; வீட்டுக்குவேண்டிய தட்டுமுட்டில்லை; உள்ளசட்டிபானை களும் முறைக்குமுறை மதுபானியின் வேகவெறிக்கு இரையாய்ப்போவதினால் இடையிடையே சமைக்கவும் சாப்பிடவும்வேண்டிய தளபாடங்களுமில்லை. தேசவழி மைக்கும் காலத்தன்மைக்கும் மாறாக குடிகாரன்வீட்டுக் குமரப்பிள்ளைகளின் காதுமழுளி, கழுத்தும் வெறுமை. இவர்களுக்கு ஆனாடை நகைகளில்லாததினால் கோயிலுமில்லை, பூசையுமில்லை. இவ்வீடுகளில் பெண்பிள்ளைகள் குமரிருக்குங்காலத்துக்குக் கணக்குமில்லை, கேள்வியுமில்லை. இவர்கள் வாழ்க்கைப்பட்டாலும் வழக்கமாய் வெறுவிலிக்கும் வரத்தனபோக்கனுக்கு மேயாம். வீடுவாசவின் நிலைவரமும் அலங்கோலமே, எவ்வளவு உழைத்தாலும் மிச்சமேயில்லை. வேதாகமஞ்சொல்லுகிறத்தோலை, “குடிகாரனை தொழிலாளி ஆஸ்திக்காரனுப்ப் போவதில்லை” (சர்வபிரசங்கி 19.1) கடன்காரரின் வரத்துப்போக்கும் முறைப்பாடும் முறைப்பும் வீட்டுக்காரருக்குப்பெரும் அரிகண்டம். அவர்களைக்காண மதுபானி மறைந்துவிடுவான். இப்படியெல்லாம் பெண்மக்களைக் குமரிருத்தி, ஆண்மக்களைச் சரியாய்ப்படிப்பியாமல் மூடாய்த் திரியவிட்டு, மனைவிமக்கள் எல்லாரையும் பட்டினிகிடத்திக் குடும்பத்தைக்கெ

குட்குங் குடிகாரர் கடைசிநாளில் கடவுள்கண்ணில் எப்படி விழிக்கப்போகிறார்களோ தெரியாது.

மதுபானம் வேலைசெய்ய உசார்கொடுக்கிறதென்று குடிகாரர் சொல்வது வழக்கம். குடியாதவர்கள் பிரயாசமான வேலைகளைச் செய்வதில்லையா? மதுபானத்தை முற்றுயிலக்கின்டக்கும் மகமதியருக்கு ஊக்கங் குறைவா? உழைப்புக் குறைவா? சுகம், பெலன், செல்வம் நீடியஆயுன், ஆகியவையில் யாதேனுங் குறைவுண்டா? குடியாதவன் எப்போதும் ஒரேவிதமாய்ச் சுகத்தோடும் சுறுசுறுப்போடும் வேலைசெய்ய, குடிகாரன் விறகு முடிய நெருப்பு நூர்க்குபோவதுபோல மதுபானஞ் சமிபாட்டிற்போக உசாரற்றுச்சோர்க்குபோகிறுன். உறக்கமே இவனுக்கு உணவும் உயிரும்போலாகின்றது. இரவில் ஆறுமணித்தியாலம் மாத்திரஞ் சயனிக்கிறவர்கள் தங்கள் சீவியத்திலே மட்டமாய் நாலிலொருபங்கை நித்திரையிற் செலவழிக்க மதுபானியோ வெற்மயக்கத்திலும் வியாதியிலும் நித்திரையிலுங் தன் சீவியகாலத்தில் ஏறக்குறைய அரைவாசியைச் செலவழிக்கிறான்னலாம்.

அன்றியும், குடியன் நெடுங்காலஞ் சீவிப்பதும் அரிது. முதுவயசாகுமுன் தேகம் பெலன்கெட்டு நோயில் அழுந்த வாழ்நாளுங் குறைகின்றது. பெரும்பான் மையாய்க் குடியினால் விளையும் வியாதி கிராணி. இது நோயாளியை நெடுங்காலய் உலைத்து வதைத்துக் குடலைப்புண்ணுக்கி நாற்றமெடுக்கச்செய்ய இவனுக்கு உலகமே நரகம்போலாகின்றது. இவன்கிடைத்தலைகாலம் மிகப் பரிதாபத்துக்குரியதாயிருந்தாலும் இவனுக்கு மனமிரங்குவாரைக்காண்பது அருமையிலருமை. இவன் சாகிறபாயில்லைவே தவறைனத்தோழிறுந் தங்கள்பாடு. குடிகாரன்வீட்டில் மதுபானமிருக்குமட்டும் கூட்டாளி களின்வரத்துப்போக்குக்கும்பைப்பலுக்குங்குறைவில்லை. அவன்நெடுங்கால் பாய்க்குப்பாரமாய்க் கிடந்தாலோ அவனை எட்டிப்பார்க்க அவர்களில் ஒருவருமில்லை. அந்தியகாலத்தில் உலோகமுறைப்படி தன்பம்பார்க்கவருகி

றவர்களும் குடியின்பலனுகிய கிராணியின் நாற்றத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் சந்திரேம் எட்டத்திலிருந்துவிட்டுப்போய்விடவார்கள். வழக்கமாகக் குடிகாரர் இரக்கமில்லாத கன்னெஞ்சராய்ப் போகிறபடியால் பிறரும் அவர்கள் மேல் இரக்கமில்லாதிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. பெண்சாதிப்பிள்ளைகளும் பலநாளாய் நித்திரையிலித்து, சத்திகழிச்சலெடுத்து, நாற்றமலுபவித்து, உள்ளதை யும்சலவுதித்து ஈடுமைவத்து, கடனும்பட்டு, கடைசியில் மனமும் அலுத்து இந்தப் பரமசண்டாளனுற் தங்களுக்கெப்போதும் அலைக்கழிவும் ஆக்கினையும் அழிவு மேயன்றி யாதொருநன்மையுமில்லாததினால் இவன் முடிவு எப்போதுவருமென்று பொறுமையீனமாய்க் காத்திருக்கவும் நேரிடுகின்றது. அன்றியும், குடியன் சணத்துக்குச்சணம் படும்முறுக்குவளியினுற் பக்கத்துக்குப்பக்கம் புரண்டுருண்டு வேதனைதாங்கமாட்டாமல் தானே மரணத்தை விரும்புவான். ஆனால், சாவோடு இவன் உபத்திரவங் தீர்க்குபோகுமா? தேவசமுகத்தில் ஒருகுடும்பத்தைத் தாபரிக்க உடன்படடுச் சமுச்சாரியானபின்குடித்துவெறித்து தன்பாடுபார்த்துக்கொண்டு பெண்சாதிப்பிள்ளை வறுமைப்படவிட்ட அநியாயத் துக்கு நித்தியமாய் நாகனெருப்பிலெரிந்து உத்திரிக்கவேண்டியகாலஞ் சமீபித்திருக்கையில் இவன் செத்தென்ன? சிலகாலம் பிழைத்தென்ன? வேதாகமப்படி திருத்தரும், குடிகாரரும், உதாசினரும், கொள்ளைக்காரரும் தேவனுடைய இராச்சியத்தைச் சுதந்தரிப்பதில்லை () கொரி. 6. 10). மூமியிலும் தலைமுறைதலைமுறையாய் இவனுக்கு இகழ்ச்சியேயன்றிப் புகழ்ச்சியில்லை.

இப்படியிருக்க, “குடியாதவீடுவிடியாது” என்று குடிகாரர் சந்தும் வெட்கமில்லாமற் சொல்லிக் குடித்து வெறித்துத் திரிகிறார்களே. “குடிகாரன்வீடுவிடியாது” என்றால்வோசரியான முதுமொழி. குடிக்கிறவர்களே குடியாதேயுங்கள், குடியிற் செலவழிக்கும் சல்லியை குடும்பத்துக்குக் கொடுங்களென்றால் கேட்பார்களா? கேட்கமனமில்லாவிடிற் குடிக்கும்போதெல்லாம் “குடி

காரன் தேவனுடைய இராச்சியத்தைச் சுதந்தரிப்ப தில்லை” என்னும் தேவவாக்கியத்தையாகுதல் நினைத் துக்கொள்வார்களாகில் குடிவெறியைக்குறைக்கவென்கிலும் உதவுமீ. மதுபாரி குடித்தழித்துச் செத்த பின் அவன்குடும்பம் அனுபவிக்கும் தாங்கொனு வறுமை மிகப் பிரலாபத்துக்குரியது. இக்காலம் சுயில் சாதியாருள் ஒருவன் தன்பெண்சாதிப்ளினோகளைக் குரு ரமாய் நடத்தினால் அல்லது தன்னால் இயன்றலை அவர்களைத்தாபரியாமல் அசட்டைப்பண்ணினால் அரசாட்சியார் அவனை ஓர்விதமறியவில்லைத்து வேலைசெய்யப் பண்ணி அவன்உழைப்பை அவனுடையகுடும்பத்துக்கு அனுப்புகிறார்கள். இப்படி இங்கும் அரசாட்சியார் செய்வார்களானால் எத்தனையாயிரம் பெண்சாதிப்ளினோகள் அரசாட்சியாரைக்கையெடுத்துக் கும்பிடுவார்கள்!

தகப்பன்மாத்திரங் குடிக்கிற குடும்பத்துக்கு இவ்வளவு ஆபத்துக்களானால் தகப்பனுந் தாயுங் குடிக்கிற குடும்பத்தின் நிலைவரம் என்னவாயிருக்கும்! குடிக்கிற வளைப்பற்றி வேதாகமஞ் சொல்வதியாதெனில், “குடிகாரி கடுங்கோபக்காரி, அவன்மேலுண்டான அருவருப்பும் அதினாலுண்டான வெட்கழும் மறைக்கப்படாது” (சர்வபிரசங்கி 26. 11) மதுபானிகளின் மக்கள் குடியாதிருப்பது அரிது. பழக்கமும் பரவணியாகின்றது.

சூதாடுவதும், உழைப்பு ஒறுப்பனவுஆகிய புண்ணியங்களுக்கு அழிவான துரப்பழக்கங்களிலொன்று. இதனால் விளையுங் கவிபிலிகளும், வீண்போகும்நேரமும் அழியும்பணமும்,இவ்வளவெனக்கணக்கிடக்கூடியதல்ல.

அசட்டைத்தனம்

தாய்தந்தையர் தங்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தின்மை விளைக்கக்கூடியயாவையும் கவனமாய்விலக்கி குடும்பநன்மையில்எந்நாளுங் கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கவேண்டியது. ஒருதலையைப்பார்க்கிலும் இருதலைவாகியெனக்கருத்துள்ள ஒருபழமொழி அங்கிலேயபாலையிலுண்டு. அதின்படி கணவனும் மனைவியும் தலைக்கொரு எண்ணங்

கொண்டு நடவாமல் இருவரும் ஒத்துமேவி யோசனை பண்ணிச் சகலகருமங்களையும் நடப்பிப்பதே உத்தமம். அன்னியோன்னியழும் அறிவுழுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்கள் அப்படியே எந்நாளும் செய்துவருகிறார்கள். அப்படிச்செய்யாது ஒவ்வொருவரும் தன்தன்னிஷ்டமாய் நடக்குங் குடும்பங்களில் சமாதானவீனமுன் சச்சரவும் பொருளாழிவும் பெருவாரியாய்நடக்கின்றன. சிலர்கிரமமாய்க் கணக்குவையாமல் கொடுக்கல்வாங்கல்செய்து வருகையில் நோய்வாய்ப்பட நேரிட்டால் அந்நேரமாகுதல் தங்கள் கணக்குகளையும் மற்றுங்கருமங்களையும் ஒழுங்குபண்ணுவதுண்டு. ஆனால், வேற்னேக பெற்றார் இதைத் தாங்களாகவுங்கவனியார்கள்; பிள்ளைகளும் பயத்தினால் அல்லது வெட்கத்தினால் இதைப்பற்றிக் கேட்கத்துனியார்கள். கேட்டாலும்,பெற்றார் “என்ன! நானிப்போது செத்துப்போவேனு, என்னுயிருக்கு முடிவுகட்டிப்போட்டார்களா” என்று சீறிச்சினப்பார்கள். தங்கள் கருமங்களை ஒழுங்குபடுத்தாமல் சாகச் சம்பவித்தால் கடன்காரர் தாங்கள்கொடுத்ததை அறவிடத் தவறார்கள். ஆனால், கடன்வாங்கினவர்கள் தங்களிடத் திற்கேட்குமட்டும் மொனமாய் எட்டத்திலிருப்பார்கள். கேட்டாலும் கண்டதார் கேட்டதாரென்று கைகழுவவாருமுன்டு. ஆகையால் வேதவாக்கியப்படி “கொடுத்தது வாங்கினதெல்லாங் குறித்துவை” (சர்வபிரசங்கி 42.7) என்றைத்துஅனுசரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

சிலர் இலகுவாய் மாதந்தோறும் அல்லது வருஷாவருஷம் இறுக்கக்கூடிய கடன், வட்டி, வாடகை, கோவிற்கடமை முதலியவைகளை மரணபரியந்தம் நிலுவையாய்விட்டுவிடுவதினாலே அவர்கள் செத்தபின் சாவிட்டில் பெண்சாதிப்ளினோகள் காதுகழுத்திலுள்ளவைகளைக் கழற்றி ஈடுவைத்து முழுத்தொகையையும் ஒரேதடவையில் இறுக்கநேரிடுகின்றது. மரணசாதனம் எழுத வேண்டியவர்களிலுள்ள சிலர்கெடுகப்பின்போட்டுஒன்றில் எழுதாமல் அல்லது போதியஅறிவில்லாத அந்தியநேரத்தில் சாதனம் பெருதவிதமாய் எழுதிவிட்டுச்சாகிற

தினால் குடும்பத்துக்கு நேரிடுஞ் செலவுக்கும் தொல்லை களுக்கும் ஒரு அளவில்லை. இவர்கள் புத்தியாய் நடக்கவேண்டுமானால் மறுபேர் தாண்டியிடுமட்டுஞ் தாமதித் திராமல் தாங்களாகவே நேரகாலத்தோடு இக்கருமங்களை முடிக்கவேண்டியது. முடியாமல்லிடுவதினால் மனைவிமக்கள் உரிமைத்தத்துவம்பெறுவதற்குச் செய்யவேண்டிய செலவும் படவேண்டிய சங்கடங்களும் எவ்வளவென்று பணக்காரரான சிலைகம்பெண்கள் அனுபவத்திலிருவார்கள். சிலபுத்திசாலிகள் தளர்ந்தவயதில் தாங்களாகவே இக்கருமங்களை ஒழுங்குபடுத்திவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எசக்கியாஸ் என்னும் எப்பேரேயுராசன் வியாதியாய்விழுந்தபொழுது “உன்ஹிட்டுக்காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்திப்போடு” என்று அறிவிக்கச் சருவேசரன் தாமே இசையாஸ் என்னுந்தீர்க்கதறிசையை அவ்வரசனிடம் அனுப்பினாரென்று வேதாகமத்தில் வாசிக்கி ரேம் (4. அரசர் 20.1)

இவ்வதிகாரத்தின் முதற்பகுதியில் காட்டியவன் னம் பெற்றூர் சாக்கிரதையாயுமூத்து மட்டுத்திட்டமாய்ச் செலவுமித்துச் சுத்தகருத்தோடு பிள்ளைகளைத் தாபரித்துக் காப்பாற்றிவருவார்களானால் அவர்கள் தங்கள்பிள்ளைகளுக்குச் செய்ததெல்லாவற்றையுங் தமக்கே செய்ததாக உலகரடசகர்யதித்து அவர்களுக்கு முடிவற்றசம்பாவனையை அளிப்பார். “என் பிதாவினால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவர்களே உலகமுன்டான் துமுதல்உங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கும் இராச்சியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ள வாருங்கள், ஏனெனில் நான்பசியாயிருக்கையில் போசனங்கொடுத்தீர்கள், நான் தாகமாயிருக்கையில் பானங்கொடுத்தீர்கள், பரதேகியாயிருக்கையில் என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள், நான் வஸ்திரமில்லாதிருக்கையில் வஸ்திரங் கொடுத்தீர்கள்” என்பார். நீதிமான்கள் பிரதியதித்துவமற்ற போவார்கள் கொடுத்தார்களோக்கி: ஆண்டவரே! எப்போது தேவரீர் பசிபாயிருக்கக்கண்டு தேவரீருக்குப் போசனம் தந்தோம்? தாகமாயிருக்கக்கண்டு பானந்தந்தோம்? எப்போது தேவரீர் பரதேகியா

யும் வஸ்திரமில்லாமலும் இருக்கக்கண்டு நாங்களும்மைச் சேர்த்து வஸ்திரந்தந்தோம்...என்றுகேட்க, அவர்மறு மொழியாக மிகவுஞ்சிறியரான என் சீகோதரராகிய இவர்களிலொருவனுக்குச்செய்தபோதெல்லாம்எனக்கே அதைச்செய்தீர்களென்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்பார் (அர்ச. மத்தே 25.34-40) ஆனால், பிறபகுதியில் விவரித்தவண்ணம் பிள்ளைகளைக் கெட்டலைந்து கேவலப்பட விடுகிறவர்களுக்கு அவரிட விருக்கும் தீர்வை திகிலுக்குரியதாம். “சமிக்கப்பட்டவர்களே பிசாசக்கும் அவன் தூதர்களுக்கும் ஆயத்தம்பண்ணப்பட்ட நித்திய ஆக்கினைக்குப்போங்கள்; ஏனெனில், நான்பசியாயிருந்தேன், நீங்களெனக்குப் போசனங்கொடுக்கவில்லை; தாகமாயிருந்தேன், நீங்களெனக்குப் பானங்கொடுக்கவில்லை; பரதேகியாயிருந்தேன், நீங்களென்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை; வஸ்திரமில்லாதிருந்தேன், நீங்களெனக்குவஸ்திரங்கொடுக்கவில்லை” என்பார். அப்போது அவர்கள் மாறுத்தரமாக “ஆண்டவரே தேவரீர் எப்போதுபசியாயிருக்கவும், தாகமாயிருக்கவும், பரதேகியாய்த்திரியவும், வஸ்திரமில்லாமலிருக்கவுங்கண்டு உமக்கு ஊழியங்கெய்யாமற் போனேம்” என்றுவிடை அவர்விடையாக “மிகவுஞ்சிறியரான இவர்களுக்குள்ளே ஒருவனுக்கு எப்போது செய்யாதுபோனீர்களோ எனக்குஞ் செய்யாது போனீர்களென்று நிச்சயமாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்பார். அப்படியே “இவர்கள் நித்திய ஆக்கினைக்கும் நீதிமான்கள் நித்திய சீவியத்துக்கும் போவார்கள்” என்று வசனித்தார் (அர்ச, மத்தே 25.41-46)

பெற்றாரே உங்களுக்குப் பிரியமான தீர்வையைத் தெரிக்குதொண்டு காலமிருக்கும்போதே அதற்கு வழி பண்ணிக்கொள்ளுங்கள். நித்திய சம்பாவனையை அடையவிரும்பினால்பின்னோக்களுக்காகச் செய்கிறவைகளுக்கு அவர்களிடத்தில்லாத்திரம் கைம்மாறைக் காத்திராமல் கடவுளுக்காகவேசெய்து அவரிடத்திலேயே சம்பாவனையைக்காத்திருங்கள்.

நாலாம் அதிகாரம்

பிள்ளைகளின் உயிரும் சவுக்கியமும்

தாய்தந்தையர் தேவசிக்ருபையாற் புத்திரபாக்கியம் உள்ளோராய்ப் பெற்றேரூருக்குரிய மகிமையை அடையும்போது அந்தமகிமைக்குரிய கடமைகளையும் இயல்பாய்ச் சமந்துகொள்ளுகிறார்கள். பிள்ளைகளுக்குச் சரீரமும் ஆத்துமமும் அவைகளுக்குரிய இகபர கதிகளுமண்டு. ஆகையாற் பிள்ளைகளின் சரீரத்தையும் அதற்குரிய இகலோகந்மைகளையும், ஆத்துமத்தையும் அதற்குரிய பரலோக நன்மைகளையும் பரிபாலிப்பது பெற்றேரின இன்றியமையாக் கடமையாம். இவ் இகபர நன்மைகளுக்கு உயிரும் சவுக்கியமுமே மூலாதாரமானவை. உயிர் அல்லது சீவன் லெக்கீ நன்மைகளில் எல்லாம் மேலானது, ஆனால், சவுக்கியமற்ற சீவியம் சாதாரணமாய் நிர்ப்பாக்கியமானதன்றிப் பாக்கியமான தல்லவென்று பிணியாளிகள் அனுபவத்தால் அறிவார்கள். ஆகையாலன்றே சில நோயாளிகள் வருத்தத்தினால் உபத்திரவப்படும்போது சவுக்கியமென்னும் பாக்கியத்தை அனுபவிக்க முடியாததினால் சாகவிரும்பி ஒன்றிற் தற்கொலைசெய்துகொள்ளுகிறார்கள் அல்லது வேறுபலவிதமாய்த் தங்கள் வாழ்நாளைக் குறுக்கிவிடுகிறார்கள். இதெல்லாம் பெரும்பாவுமாயினும் இப்படிச் சிலசமயங்களிற் சம்பவிக்கிறதைக் கண்டுக் கேட்டும் வருகிறோம். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்றசெல்வம்” என்பது ஆன்றேர்வாக்கு.

சில குழந்தைகள் செத்துப் பிறக்கிறார்கள். வேறு சிலர் பிறவிதொட்டு ஊமைகளாய் அல்லது குருட்டாய் அல்லது செவிடாய் அல்லது சப்பாளிகளாய் அல்லது நோயாளிகளாயிருக்க நேரிடுகின்றது. இதெப்போதும் பெற்றேரின் தீவினைப்பலனென்று தூற்றுவது பெருந்தவறு. “நீங்கள் குற்றவாளிகளென்றால்தீர்க்கப்படாதபடிக்கு மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று

தீர்க்காதிருங்கள்” (அர்ச. மத்தேயு 7.1) இப்படிப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் சருவேசரனாற் பெற்றேரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டபடியால் இவர்களையும் தாய்தந்தையர் குறையின்றி அருமையாய் நேசித்துக் காப்பாற்றுவது அவர்கள்மேற் கணமான கடமையாம். அன்றியும், இவ்வித அங்கவீனங்களுக்கும் பற்பல நோய்களுக்கும் சில சமயங்களிற் பெற்றேரே காரணராயிருக்கிறார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால், பிதா மாதாக்கள் மக்களை நோயால் நிர்ப்பாக்கியப்பட விடாமலும் தாங்கள் தேவபழிக்கிறையாய்ப் போகாமலுக் காப்பிக்கொள்ளவேண்டுமாகில் பிள்ளைகளின் உயிரையும் சவுக்கியத்தையும் கண்மணிபோற் காத்துவரவேண்டியது. பிள்ளைகள் சபாவமுறைப்படி பெற்றேரிலிருந்தே சவுக்கியத்தையும் பலத்தையும் அடைகிறார்கள். தேகசுக பெலங்கெட்ட பெற்றேரிலிருந்து பிள்ளைகள் நற்சகம் பேலம் பெற்றியலாது.

ஆகையால், முதலாவதுதாய்தந்தையர் பெற்றேரா குழுன் இளமைதொட்டே தங்கள்சுகத்தையும் பலத்தையும் பேணிக் காத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், இரண்டாவது தங்கள் பிள்ளைகளின் உயிரையும் சுகத்தையும் பரிபாலிப்பது எப்படியென்றுங் காட்டுவோம்.

பெற்றேரா குழுன் சவுக்கியத்தைப் பேணுதல்

வாலவயதில் அநேகர் தங்கள்தேகசுகத்தை கிருவித்துர்ப்பழக்கங்களால் அதாவது, குடிவெறியினாலும் தூர்நடையினாலும் பாழாக்கிவிடுகிறார்கள். மதுபானம் தூர் ஆசாபாச இச்சைகளை வேகமாய்த் தூண்டிவிடுகின்றது. இத்துர்ப்பழக்கங்களால் தேகம் பெணரற்று நோயுற்று குருக்குத்திபாய்ந்த பயிர்போலும், போர்விழுந்த மரம்போலுமாகின்றது. உள்வயிரமழிந்து போரான பெருமரத்தைத் தறிவதைத் துப்பார்த்தாலும் அதிலுள்ள பழுதை எப்போதும் உடனே கண்டுபிடிக்கமுடியாது. அது நல்லமரம்போலத்தோற்றினாலும் விறகுக்கேண்டிவேலைக்குதவாது. அவ்வாறே குடியினால் அல்லது தூர்

நடையினாற் பழுதுபட்ட உடம்புள்ளவர்கள் சிறப்பும் சவுக்கியமுமூன்ஸவர்களாய்க் காணப்பட்டினும் அவர்களுடையமாம்சமும் திரும் சத்துக்கெட்டு விஷம்பாய்ந்து பற்பல நோய்களுக்கிரையாய்ப் போகின்றன. இப்படி நோய்த்தவர்கள் செனிப்பிக்குங்குழந்தைகள் தேசுக்கமும் பலமுமூன்ஸவர்களாயிருத்தல் முடியாது. ஆத்துமம் சரீரத்துடன் ஐக்கியமாய் ஒன்றித்திருப்பதினால் சரீரத்தின்குறைகள் ஆத்துமத்தின் தத்துவங்களையும் தாக்குகின்றன.

மதுபானத்தினாலும் காமாதாரத்தினாலும் தங்கள் தேகங்களுக்கு நஞ்சுட்டுகிறவர்கள் படிப்படியாய்ப் புலன் கெட்டுப் புத்திமயங்கி மனந்தளர்ந்து நினைவுதடுமாறி அறிவற்ற மிருகங்களுக்கொப்பாய்ப் போகிறார்கள். அவர்களிலுள்ள இப்பழுதுகள் சாதாரணமாய் அவர்கள் சந்தானத்திலுங் தாவுகின்றன. மானிடர் அஜைவரும் சிறப்பங்கொட்டு மதுவையும் மோகத்தையும் நீக்கி நடப்பார்களாயின் இக்காலம் பெற்றும்பட்டினும் பிள்ளைகள் மட்டிலும் வைத்தியருக்குள்ளவேலை ஆயிரம் மடங்கு குறைவாயிருக்குமென்று பெக்கெர் என்னும் நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். ஆகையால், முக்கியமாய் பெற்றோராக வரவிருக்கும்வாவிப்பேரே மடந்தையரே நின்கள் மனவாளர் மனவாளிகளாகுமுன்னும் பின்னும் உங்கள் மேலும் உங்கள்வருங்கால புத்திரசந்தானத்தின்மேலும் இரக்கம்வைத்து மதுபானத்தையும் தூர்நடையையும் விலக்கி நடக்க உங்களை ஆவலோடு வேண்டுகின்றேன். யாராவது உங்களை இத்தூர்ப்பழக்கங்களுக்கு ஏய்த்திழுப்பார்களாகில் அவர்களைச் சிகேகங்காட்டி வினையஞ்செய்யுந் சத்துராதிகளாக விலக்கிடப்படுவங்கள். மேற்குறித்த இருதீச்செயல்களையும் ஒன்றிகளன்றிச் சமுசாரிகளும் நீக்கிடப்பது எவ்வளவு அகத்தியமென்பதை விளக்கவேண்டியதில்லை.

சிலர் தங்கள் ஆஸ்திபணம் எட்டத்திற் பிரிந்து போகாதபடி ஒன்றுக்குளொன்றுயிருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் அல்லது வேறுசில நியாயங்களையிட்டு கிட

தின இனத்துக்குள் விவாகஞ்செய்வார்கள். இதுசபாவமுறைக்கொவ்வாதிருப்பதுமன்றி மனுக்குலம் விருத்தியானபின் தேவசித்தத்துக்கு மெதிராய்ப்போனதென்று வேதாகமத்திற் காண்கிறோம். “எவனுகுதல் தனக்குரெந்தினா உறவின்முறையான ஸ்திரீயைச் சார்ந்து அவளை விவாகம்பண்ணலாகாது (லேவி 18. 6) இப்படிக்கணியானம் முடிக்கிறவர்களில் அநேகர் நோய்வாய்ப்பட்டு அல்லது சந்தானமற்று, பற்பலஇடையூறுகளையும் அனுபவித்ததை ஆங்காங்கு கணவுவருகிறோம். இவர்கள் பிள்ளைப்பாக்கியம்பெற்றுலும் இவர்களாது பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் நோய், பெலவீனம், நினைவீனம் புத்திக்குறைவு, அங்கவீனம் முதலியவையுள்ளவர்களாயிருக்கவும் நேரிடுகின்றது. நெருங்கியமுறைக்கலியானத்தின் பலனைத் தீர்க்கமாய் ஆராய்ந்தறிந்த கில நூலாசிரியரின் அபிப்பிராயப்படி இவ்விவாகங்களில் தாற்றுக்கு ஐந்து சித்தித்து நிலைப்பது அருமையாம். ஆகையால், பெற்றிரும் பெற்றிரும் செயல்களாக வரவிருப்பவர்களும் தங்களுடையவும் தங்கள் பிள்ளைகளாகுடையவும் சீவனுக்கும் சவுக்கியத்துக்கும் தீங்குவிளைக்கக்கூடிய காரணங்கள் யாவையும் சாவதானமாய் விலக்கிடக்கக்கடவார்கள்.

பிள்ளைகளின் உயிர்

சிலர் முறையைப்படி சமுசாரிகளாகுமுன் தகாத்கூட்டுறவினால் துராசைகளுக்கிரையாய்ப்போகும்போது சபாவமுறைக்கெதிராய் நடந்து குழந்தைகளின் உற்பத்தியைத் தடுத்துவிடுகிறார்கள். சமுசாரிகளிலும் பலர் பிரசவ அபாயங்களுக்கு அஞ்சி அல்லது அநேகபிள்ளைகளை வளர்ப்பதிலுள்ள கல்தி, பிரயாசம், செலவு ஆகிய சுகமகளைத் தொலைக்கிறதற்காக இவ்வித பாதகம் செய்வதுண்டு. இது சபாவமுறைக்கும் மனுக்குலவிருத்திக்கும் மாறுன பெருந்தறோகம். இவ் அக்கிரமம் மிகுதியாய்ப்பரம்பிய ஊர்தேசங்களில் சந்தானவிருத்தியும் சனத்தொகையுங்குறையத் தேவகோபாக்கினை

பெருகிவருகின்றது. இப்படிச்செய்கிறவர்கள் கடவுளுடைய சிருட்டிக்கும்வல்லமையெயும் மெய்விவாகத்தின் நோக்கத்தையும் எதிர்த்து நிற்பதுமன்றி மிருகங்களைப் பார்க்கிலும் கேடுகூட்டவர்களாய்ப் போகிறார்கள். இக் கொடுமைக்கெதிராய் மாணிடரை எச்சரிக்கும்பொருட்டு உலகசிருட்டிகள் இயல்வேதகாலத்தில் இத்துரோகத் தைச்செய்த ஒன்ன் என்பவனைச் சமித்துச் சாகித்தா ரென்று வேதாகமத்திற் காண்கிறோம். (ஆதியாகமம் 38.) சிசுற்றப்பத்தியைத் தடுப்பதாகிய பாவதுரோகம் ஐரோப்பிய பாலைகளில் இவன்நாமத்தாலேயேஅழைக்கப்படுகின்றது.

ஒன்றிகளான சில தூர்த்தர் வெட்கத்துக்குத்தப் பிக்கொள்ளுகிறதற்காகவும், சமுசாரிகள் கர்ப்பஸ்திரீகளை நோயில்நின்று குணப்படுத்துகிறதற்காகவும் அல்லது பிள்ளைகளை வளர்க்குங் தொல்லைகளை நீக்குவதற்காகவும் மருந்தனால் சிக்கவைக் கர்ப்பத்தில் அழித்துவிடுகிறார்கள். இப்படிக்கொல்லப்படுங்குழுங்கை ஞானஸ்நானமின்றிச் சாகிறபடியால் நித்தியமோட்சபாக்கியத்தை இழுந்துபோகின்றது. இவ்வித கொலைசெய்கிறவர்கள் மாத்திரமல்ல; இதற்கு உதவி உடந்தையாயிருக்கும் அணைவரும் தேவசமுகத்தில் இந்தப் பழிபாதகத் துக்குப் பங்காளிகளாகவே இருக்கிறார்கள். ஆதியில் ஆபேலீக் கொலைசெய்த காயினுக்கு எதிராய்ப் பழிவாங்க ஆபேலின் உதிரம் வானமண்டலமட்டும் குரவையிட்டதுபோல இப்படிச்செய்யும் பரக்கியையும் இழுக்குங்குழுங்கையும் தன்னைக்கர்ப்பத்தில் அழித்தவர்களுக்கும் அதற்கு உதவியாயிருந்தவர்களுக்கும் எதிராய் ஏக்காலமும் அபயமிடுமென்பதற்கையமில்லை. கரு அழிக்குங்கொலைபாதகரே, அதற்கு உடந்தைக்காரரே, காயினைக்கரோமாய்ச் சபித்து அலைந்துதிரியச்செய்த முகம்பாராத நீதியின்கடவுள் உங்களை இலோசாய்த் தப்பவிடுவாரென்று நினைக்கிறீர்களா? உங்கள்மேற் சுமரவிருக்கும் தேவகோபாக்கினை மகா பயங்கரமானதென்பதை மறவாதிருங்கள்.

பிரசவகாலத்தில் பிள்ளையிறக்குமுன் தாய் இறக்கநேரிடல் அநேகர்பிள்ளையைப்பற்றிப்பறவாய்ப்பண்ணமூல் அது உயிரோடிருக்கிறதோன்று அறியவும்முயலாமல் மோசம்போகவிடுகிறார்கள். ஆனால், மனுக்குழங்கையை உயிரின் அருமையையும் மேன்மையையும் அறிந்து மதித்துக்கடக்கும் அறிவாளிகள் அவ்வுயிரை அபாயத்தில் நின்ற நீக்கத் தங்களாவியன்ற பிரயாசப்படவும்வேண்டிய உபாயங்கேடவும் பின்னிடார்கள். இவ்வித ஆபத்துக்களின்று குழங்கையை மீட்பது தேவன் தமக்கு எவ்வளவு இதமான செயலென்று நமக்குக் காண்பிக்கும்பொருட்டு இப்படிக்காப்பாற்றப்பட்ட சிலகுழங்கைகளைப் பிற்காலம் பெரியதருமவான்களாக்கி அவர்களால் உலகத்துக்குப் பெரும் நன்மைகளை விளைகிக்கச்சித்தமானார். பதின்மூன்றாம் தூற்றுநடில் பெருந்தருமவானாக விளங்கிய அர்ச். ரேமோந்தப்பார் பிறக்குமுன் தாய் இறந்தபடியால் சத்திரவைத்தியர் பிரேதத்தைக் கீறிப் பிள்ளையைப்பத்திரமாய் உயிரோடைடுத்தார்கள். இக் குழங்கை வளர்ந்து பராயப்பட்டபின் தான் அருமையாய்நேகித்துவந்த தேவதாயாளின் ஏவதற்படி அடிமைகளைமீட்குஞ் சபையிற்சேர்ந்து தருமந்தனடி தன் செனன் தேசமாகிய ஸ்பானியாவிட்டு ஆபிரிக்காவுக்கு வந்து அங்கே அடிமைகளைமீட்கும் அலவவில் அமர்ந்திருந்தார்.

இப்படிப் பெருந்திரளான சிறைகளைத் துலுக்கர்கையினின்று இரட்சித்தபின் கையிற் காசில்லாமற்போக ஒருதொகைப்பணத்துக்குத் தம்மைப்பினையடிமையாக ஒப்புக்கொடுத்து இன்னும் சில சிறைகளுக்குச் சமாதி னங்கிடைக்கச் செய்தார். இவருடைய புத்திபோதனையினாற் தொகையானது துலுக்கர் மனந்திருமபி கிறீஸ்தவர்களானதை மற்றுதுலுக்கர் அறிந்து அவர்மீது மிகக்கோபங்கொண்டு அவர்வாய்க்கு ஒருவித பூட்டைமாட்டி ஒடுக்கியசிறைச்சாலையில் அடைத்துவிட்டார்கள். அங்கு இத்தருமசீலன் அனுபவித்த உபத்திரவங்களை அக்காலிமிருந்த பரிசுத்தபாப்பரசர் அறிந்தபோது அவரை

மீட்டு ஜிரோப்பாவுக்கு அழைத்துக்கொண்டதுமன்றி திருச்சபையின் பிரபுக்களாகிய கருதினால்மாருள் அவர்யும் ஒருவராக நியமித்தார். அங்கும்பெரும்புண்ணி யங்களைச் செய்துகாலஞ்சென்றபின் அவர்மூலமாய்ந்தார் அநேக நவமான அற்புதங்களைக்கண்டு பரிசுத்த மாதா வாகிய திருச்சபை அவருக்கு அர்ச்சியசிஷ்டப்பட்டஞ்சு கூட்டியிருக்கிறது.

ரோமர் உலகத்தைக்கட்டி அரசாண்டகாலம் அவர்களுள் அதிகரு சேனுபதியாகவும் சர்வாதிகாரியாகவும் விளங்கி இற்றைக்கும் உலகெங்கும் மங்காப் பெயர்பெற்றிலங்கும் யூலியஸ் சேசார் என்பவரும் தாய்தாத்திலி ருந்து வைத்தியால் எடுக்கப்பட்டாராம். இவ்வித வைத்தியம் இற்றைக்கும் இவர் நாமத்தாலேயே அழைக்கப்படுகின்றது.

வடதேசத்தின் சிலபாகங்களில் ஓர் கருப்பவதி பிள்ளையைப் பிரசவிக்குமுன் இறக்கச் சம்பவித்தால் அவள் உதரத்திலிருந்து பிள்ளையை எடாவிடில் மழைபெய்யா தென்ற ஒரு அபத்தமான கொள்கையுண்டாம். சவத்தை அடக்குமுன் அல்லது சுடுமூன் இவ்வளவுலை நடத்துவதும் ஓர் நாளிதனும். தாய் மரித்தபின் அவள் உதரத்திலிருக்கும் சூழ்ந்தை இன்னுஞ் சில மனித்தியாலம் உயிரோடிருக்குமென்று வைத்தியர் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், தாமதமின்றி சத்திர அறிவற்ற நாவிதனுக்குப் பதிலாக ஓர் சத்திர வைத்தியனை அழைத்துப் பிள்ளையை உயிரோடு எடுக்க வழிபண்ணினால் எத்தனையோ பிள்ளைகள் தப்பிப் பிழைப்பார்களே என்று நூலாகிறியர் ஒருவர் கூறுகிறார். அனுபவமுள்ள சில சத்திர வைத்தியர் பிரசவிக்கத் திராணியற்று உபத்திரவப்படும்போது சத்திரப் பிரயோகங்கெப்து பிள்ளையையும் பத்திரமாய் உயிரோடு எடுத்துத் தாயையும் பிழைப்பித்துவருகிறார்கள்.

சில குழந்தைகள் பிறக்கும்போது உயிரோடிருக்கிற அடையாளமொன்று மில்லாதபடியால் அறியாத

வர்கள் அவைகளைச் செத்துப்பிறந்ததாகள்னிடுதக்கம்பண்ணி விடுகிறார்கள். ஆனால், கெட்டித்தனமுள்ள சில வைத்தியர் அப்படியிருந்த அநேக குழந்தைகளை வைத்திய கிருத்தியங்களினுற் பிழைக்கப்பண்ணியிருக்கிறார்கள். சிலகாலத்துக்குமுன் மானிப்பாய் வைத்திய சாலைக்குத் தலைவராயிருந்த கனம். ஸ்கோட் ஜீபர் அவ்வித சில குழந்தைகளைப் பிழைப்பித்ததை அவ்விடங்களிலுள்ள அநேகர் அறி வார்கள்.

சில கணவர் கடுங் கோபம், குடிவெறி, தூராசை, முதலியவைகளுக்கு அடிமைகளாயிருப்பதினால் கர்ப்பவதிகளாயிருக்குந் தங்கள் மனைவிகளின் நொய்மையான ஸ்திதியைக் கவனியாமல் அவர்களை அடித்துதைத்து அவர்களுக்குத் துக்கமும் மனக் கலக்கமும் உண்டு பண்ணியிடுவதால் பிரசவகாலத்தில் தாயும் பிள்ளையும் மோசம்போவது அரிதான் சம்பவங்கள்லல்.

கர்ப்பவதிகளுடையவும் அவர்களுதாத்திலிருக்கும் பிள்ளைகளுடையவும் உயிருக்கும் சுகத்துக்கும் பெரும் ஆபத்துக்களை விளைவிக்கூடிய அநேக காரியங்களுண்டு. ஏக்கம், மிகுதியான மனக்கவலை, பயம், துக்கம், கடுங் கோபம், சண்டை, பிரயாசமான வேலைகளைச் செய்தல், நித்திரை விழித்தல், பட்டினி கிடத்தல், ஆதியவை பிரசவகாலத்தில் ஆபத்துக் கேதுவானவையாம். பழங் தீனியும், அசீரணமான பண்டங்களையும், மட்டசனமின்றி நினைத்த நேரமெல்லாம் கைக்கெட்டிய யாவையும் வாயிற்போடுங் கெட்ட பழக்கத்தையும் சுலவித அசத்தங்களையும் விலக்கி நடப்பது கர்ப்பவதி களுக்கு அகத்தியம். சிலர் இவைகளைச் சற்றும் பொருட்பண்ணு திருப்பதினால்லே அநேக குழந்தைகள் நோய்பிடித்தவர்களாய்ப் பிறந்து சில நாளைக்குள் இறந்து போக நேர்கின்றது.

பூமியிலுள்ள சகல சீவசெந்துக்களுக்கும் மேலான படைப்பாகிய மலுஷன் பிறக்கும்போது மற்றச் சர்வ

பிராணிகளிலும் அதி நொய்மையாயிருக்கிறன். கையினாற் தொடுவதுமுதலாய் குழந்தைக்கு வருத்தமாயிருக்கிறபடியால்லவோ அது பிறந்த நேரங்தொட்டுச் சில காலமாக அதை மென்மையான துணியில் வளர்த்தி அதைக் கையிலெடுக்கும்போதெல்லாம் அத்துணியோடெடுப்பார்கள். இன்னும் மறு சீவபிராணிகளைப்பார்க்க மனிதனே இளமையில் அதி நெடுங்காலமாய்த் தாய் தந்தையரின் அணைப்பிலும் ஆதாவிலும் தங்கியிருக்க வேண்டியிருக்கிறன். இப்பற்றுவத்தில் பெற்றேரின் பராமரிப்புக் குறையும்போதெல்லாம் பிள்ளையின் உயிரும் சுகமும் இடையூறுக்குள்ளாகும். இக் குறைவினாலன்றே அநேக குழந்தைகள் தங்களைத் தாங்கள் காப்பாற்றக்கூடிய வயதுவருமுன் மடிந்து போகிறார்கள். பொதுவாகப் பெற்றேர் தலைச்சன் இடைச்சன் பிள்ளைகளிற் செலுத்துங்கவனம் பின் பிறக்கும் சகல பிள்ளைகளிலுள் செலுத்துவார்களானால் அவர்கள் நடுத்திரவை நாளில் தங்கள் மக்களின் உயிரையும் சவுக்கியதையும் பற்றித் தேவலுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கணக்கு மிக இலகுவாயிருக்கும்.

உலகிற் தாய் தந்தையரின் கவனக் குறைவால் நாள் தோறும் குழந்தைகளுக் கெய்துங் தின்மைகளைக் கணக்கிட யாரால் முடியும்? பெற்றேரின் அசட்டையால் நெருப்பில் அவிந்த குழந்தைகளெத்தனை? நீரிலமிழ்ந்தனவைக் கொடுத்தனை? மன்னை, கல்லை வேறு அசிரணமான அல்லது நஞ்சான பண்டங்களை விழுங்கி மோசம்போன குழந்தைகளெத்தனை? கட்டிலிலும், கதிரையிலும், பழுதான பிள்ளைத் தொட்டிலிலும், திண்ணையிலும் குந்திலுமிருந்து விழுந்து கால் கை யொடிந்தவைகளெத்தனை? நாய் கடித்தும், டீணைவிறுண்டியும், கோழி கொத்தியும், ஆடு மாடு மிதித்தும், தெள், சர்ப்பம், பூச்சி, புழுத் தீண்டியும் காயம்பட்டவைகளும் இறந்தவைகளும் மெத்தனை? தாய்மார் தங்கள் வசதிக்காக ஜிந்து ஆறு வயதுப் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்குப் போகவிடாமல் பல நாளும் மறித்துக் கைக்குழந்தைகளை வைத்திருக்கும்

படி செய்தனிடத்தில் அவர்கள் குழந்தைகளை இடுக்கித் திரியப் போதிய பெலனில்லாததினாலும், விளையாட்டுப் பராக்கினாலும் கை தவறிப் போட்டும், தடக்கிவிழுந்தும், அங்கபங்கப்பட்ட அல்லது உயிரிழந்தவைக் கொடுத்தனை? ஆயாளின் அசட்டைத்தனத்தாலும் குருத்தாலும் மோசம்போன குழந்தைகளெத்தனை? குழந்தைகளுள்ள விடுகளிற் கவனங்களைய் அங்குமிக்கும் விடப்பட்ட ஆயுதங்களால் தங்களை மோசமாய்க் காயப்படுத்திக்கொண்ட பாவிய ரெத்தனை? வெயிலிலும் பளியிலுங்கிறின்து நோயுற்றிறந்தவைகள் எத்தனை? குளிப்புமுழுக்குக் குறைவாலும், நேரவழிக்குக் கிரமமாய்ப் போசனம் கிடையாததினாலும் அநேக குழந்தைகள் நோய்வாய்ப்படுவதில்லையா? உண்ட உணவு சமிக்குமுன் குளித்தசினால் அல்லது முழுகின்தினால் அநேகர் மோசம்போனார்களைத் தூறைக்குழைத் தேவேன்பிப்படுகிறேமல்லவா? விளையாடி அல்லது வேலைசெய்து அல்லது வெயிலிற் திரிந்து இனைத்திருக்கும்போது களைத் திருமுன் தாகந்தீரத் தண்ணீர் குடித்ததினால் அநேக பிள்ளைகளும் வளர்ந்தவர்களும் நோய்ப்பட்டதை நன்றாய்விலிருவோம். வருத்தமுன்போட்ட தொடக்கத்தில் கவனமாய் மருந்து செய்விக்கத் தவறின்தினாலும் பார்வைத் தாழ்ச்சியினாலும் குழந்தைகள் இறந்துபோவதில்லையா? இந்த விட்டிற் தாய் தன் குழந்தையை உறங்கச்செய்து விட்டு அயல்விட்டில் வழக்கம்போற் கதைக்கப்போய்த் திரும்பி வருகிறதற்கிடையில் பிள்ளை விழித்துக் கீழே தவறவிழுந்து சேதப்பட்டதாம். அந்த விட்டிலே மாரிகாலத்தில் குழந்தை சாமத்தில் விழித்துத் தாய் பக்கத்தில் கூதற்காய் வைத்திருந்த நெருப்புச்சட்டியில் விழுந்து கால்கையை அவித்துக்கொண்டதாம்.

வேலெருவிட்டில் தாய் தித்திரையில் தன் குழந்தையைச் சாக கெரித்துவிட்டாளாம். கொல்லையிற் தாய் தண்ணீரளப் போகும்போதெல்லாங் கூடப்போய்க் கிணற்றியில் விளையாடிவந்த கிறபையன் ஒரு நாள் விளையாட்டுப்பராக்கில் கிணற்றில் விழுந்திறந்தா

னும் என்றும், வேறொருநாள் வீட்டுக்கு அருகி விருந்த தெருக்கரையில் செக்கல் நேரம் பிள்ளைகள் விளையாடுக்கொண் டிருக்கையில் சவாரிவண்டிலேறிச் சிலரை நசித்துவிட்டதென்றும், இன்னுமொருநாள் தாய் தன் மகனுக்கு வெள்ளெனப் பசியாற்றிச் சீலை யுடுத்தி வழக்கம்போற் தனிமையாய்ப் பள்ளிக்கனுப்ப, இடைவழியிற் கள்வா அவளை அனுப்பி அந்தரமான இடத்திற்கொண்டுபோய்க் கை காதிலுள்ளவற்றையும் உடையையுங் கையாடிக்கொண்டு, பையனையுங் கொன்று பிரேதத்தைப் புதைத்து மறைத்துவிட டோடிவிட்டார் களாம் என்றும், இப்படி நா மிடையிடப்பே கேள்விப் படும் பரிதாபமான சம்பவங்கள் யாவையும் எப்போதும் தடுக்கமுடியாதாயினும், பெற்றேர் இடன்றளவு கவன மாயும் புத்திபராயும் மக்களைப் பராமரிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய செவுளுக்கும் சவுக்கியத்துக்கும் நேரிடும் இப்படியான அநேக அபாயங்களை நிச்சயமாய் விலக்கி விடுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. காட்டிலே திரியுங் கரடி காண்டாமிருகம் சிங்கம் புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் தங்கள் குட்டிகளுக்கு ஆபத்து நேரும்போது தங்கள் சொந்த உயிரையும் பொருட் பண்ணுமல் குட்டிகளைத் தப்புவிக்க எவ்வளவோ ஆச்சரியமான உபாயங்களைப்பன்னுகின்றனவென்று சபாவ நூலோர் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிருக்க அறிவுள்ள மனுஷர் தம் மக்களை அசட்டைத்தனத்தினால் மோசம் போகவிடுவது அவர்களைப் படைத்து இவர்களிடம் ஒப்புவித்த கடவுளுக் கேற்குமா?

பிள்ளைகளின் சவுக்கியம்.

பாலூட்டல்

கணக்கற்ற குழந்தைகள் பால்குடிகளாயிருக்கும் போதே நோய்ப்பட அல்லது இறந்துபோக நேரிடுகின்றது. பெரும்பாலும் இதற்குக் காரணம் தாய்மார் தங்கள் தீணவிற் தகுஞ்ததையும் தகாததையும் விகற்ப

யின்றிப் புசிப்பதும் தங்கள் தேகசுத்தத்தையும் சவுக்கியத்தையும் போதிய அளவு கவனியாமல் விடுவதுமாம். “கோபம் தாயின்பாலை நஞ்சாக்கி குழந்தைக்கு வலி வரப்பன்னுமென்பது நன்றாய்த் தெரிந்தகாரியம்” என்ற டோன் என்னும் பெயர்பெற்ற வைத்தியர் கூறுகின்றார். கடுங்கோபத்தோடு பால் கொடுத்த சில மாதாக்கள் இரண்டொரு நாளைக்குள் தங்கள் அரிய குழந்தைகளைச் சாக்கொடுத்தார்களென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், கோபந் தனிந்தபின் பாலூட்டுவதே புத்தியாகும். இவ்வித ஒழுங்கீனங்கள் அதிகமாயுள்ள சிலவிடங்களில் வருஷாவருஷம் பிறக்குங்குழந்தைகளில் அரைவாசிக்கு மேற்படப் பால்குடிக்கிற பருவத்திலேயே இறந்துபோவதை இன்றைக்கும் துக்கத்துடன் கண்டுவருகிறோம். ஆகையாற், பாலவழி யாப்ப பிள்ளைகளுக்கு விக்கினம் நேரக்கூடிய போசன பதார் தங்களையும் எவ்வித அசுத்தத்தையும் அசவுக்கியத்துக்குரிய எவ்வையையும் மாதாக்கள் இயன்றளவு சாக்கிரதையாப் விலக்கிந்தப்பார்களாக.

தாய் போதிய சுகமும் பெல்லுமுடையவளாயிருக்கும்போது தன் குழந்தைக்குத் தானுகப் பால் கொடாமல் மற்றேரக்கொண்டு கொடுப்பிப்பது சுபாவ ஒழுங்குக்கு மாறுஞ குற்றமென்று பெரியோர் போதிக்கிறார்கள். இவ்வித தவறுசெய்யுங் தாயைப் பற்றி வேதாகமஞ் சொல்வதேதெனில், “குரூ மிருகங்கள் முதலாய்த் தங்கள் மடியைக்காட்டித் தங்கள் குட்டிகளுக்குப் பால்கொடுக்கின்றன. ஆனால், நமது சனத்தின் குமாரத்தியோ வனுந்தரத்தின் தீக்குருவியைப்போலக் குரூமாயிருக்கிறார். குழந்தையின் நாவு தாகமிகுதியால் அண்ணத்தி லொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது” (எரேமியாஸ் பும்பல் 4, 3-4) வவோரின் என்னுங் தத்துவசால்திரி தன் சீஷங்களில் ஒருவருக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டு அவருக்குச் சோபனங்கொல்ல அவருடைய வீட்டுக்குப் போனார். அங்கு சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்க

கையில் “இப்போது பிறந்த குழந்தைக்குத் தாய்தானே பாலூட்டுவாள்” என்றார். அதற்குப் பிள்ளையின் பேர்த் தியார் மாறுத்தமாக அப்படிச்செய்வது தாய்க்குப் பெரும் அனுப்புங் தொல்லியுமாயிருக்கும். ஆகையால், பிள்ளைக்குப் பாலூட்ட நாங்கள் ஒரு கைத்தாயை ஒழுங்குப்பண்ணியிருக்கிறோம் என உடனே சாஸ்திரி அவளைத்தடுத்து “ஜியோ, அம்மா, உமதுமகள் தன் புது திரனுக்குப் பூரணமாதாவாகவிருக்கும் மகிமையை அவர்களுக்கே விட்டுவிடும். எனெனில் தன் உதரத்தின் கனியைப்பெற்று அதை எட்டத்தில் விலக்கிவிடுகிறவள் அல்லது அது கண் னுக்குத்தெரியாமல் உதரத்திலிருக்கையில் அதைத் தன் சொந்த இரத்தத்தைக்கொடு போவித்தபின் அது பூமியிற் பிறந்து கண் னுக்குத்தெரியும்போது தனக்கென்று சுபாவமுறையாற் கொடுக்கப்பட்ட பாலைக்கேட் டழும்போது அதைக் கொடாமல் விடுகிறவள் பாதித்தாயேயன்றி முழுத்தாயல்லவே” என்றார். இப்படி வஞ்சிக்கும் மாதாக்கள் மேல் பிள்ளைகளுக்குள் நேசமும் பற்றுதலும் வழக்கமாயிக் குறைவாம். பிள்ளைகள் மாதாக்களின் சகம், நற்குணம் போக்கு, சாங்கம் உடையவர்களாகவும் அவர்கள் மேல் மெய்யான நேசம் நன்றியுடையவர்களாகவு மிருக்க வேண்டுமாகில் தாய்மார் சுபாவ ஒழுங்குப்படி தாங்களாகவே அவர்களுக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கவேண்டும். என்றாலும் இத்தேசத்தில் பிற சிமையாரின் பழக்க வழக்கங்களிலுள்ள குறைநிறைகளைப் பகுத்தறியாமல் பேதமின்றிச் சகலத்தையும் பின்பற்றிநடக்க ஆசிக்கும் சுதேசிகளிற் சற்று நிலைவரமுள்ள சிலர் தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தாங்களாகப் பாலூட்டுவது தற்காலங்களாக்கு மகிமைக் குறைவென்றெண்ணி அல்லது பிறரைக்கொண் டப்படிச் செய்விப்பது தங்களுக்கு எதோ பெருமையும் புகழுமென்றாற்போலத் தங்கள் செய்யவேண்டிய கடமையான இவ் வலுவலூப் பிறரைக்கொண்டு செய்விக்க அல்லது செயற்கைப்பாலைக் குழந்தைகளுக்குப் பருக்கிவளர்க்கத் துவங்கியிருக்கிறார்

கள். உள்ளபடி நோயாளிகளான அல்லது பாலற்றதாய்மார் அப்படிச்செய்வது குற்றமல்ல. மற்றப்படிமாதாக்கள் தாங்களாகவே தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பாலூட்டவேண்டும். அப்படிச் செய்வதே, “ உமமைப் பெற்ற உதரமும் உமக்குப் பாலூட்டிய கொங்கைகளும் பாக்கியம் பெற்றவைகள்” (இருக். 11.27) என்று தேவ தாயாரைப்பற்றிக் கூறப்பட்டதுபோல், சகல மாதாக்களுக்கும் புகழும் பாக்கியமுமாயிருக்கும்.

இருகாலம் பிராஞ்சுதேசத்தை அரசாண்ட அர்ச். ஹயிஸ் இராசா பிறந்தபோது அவர் மாதாவாகிய பிளாஞ்சு இராக்கினி தாங்கவே அவருக்குப் பாலூட்டி வந்தாள். ஒருமுறை அவள் வியாதிபாயிருக்கையில் அரணமனையிலிருந்த வேறேர் அம்மாள் அவ் இராச குழந்தைக்கு இப்பணிவிடையைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. தாய் சுகப்பட்டமின் முன்போலப் பால் கொடுக்கிறதற்காக குழந்தையை யெடுக்க அது குடிக்கச் சம்மதியாமல் வெறுப்புக் காட்டிற்று. இதற்கு தாய் சமுச்சயப்பட்டு வேறு யாராவது தன் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தார்களோவென்று விசாரித்து இன்னுளைன்று அதிந்தபோது அவளுக்கு உபசாரங் சொல்வதற்குப் பதிலாக அவளைக் கடுகடுப்பாய் ஏற்றுப்பொர்த்து தன் விரலை அந்த இராச குழந்தையின் தொண்டைக்கள் விட்டு அது அவளிடங் குடித்த பாலைச் சுத்திக்கச் செய்து “தேவனும் சுபாவமுறையாலும் எனக்கருளப்பட்ட மாதா என்னும் மகிமையை என்னிடமிருந்து யாராவது பறிக்க விடுவேனே” என்றார். (L' Abbe Noel vol. 5. p. 57) தற்காலத்திலும் விக்தோரியா என்னும் இஸ்பானிய இராக்கினி தன் பிள்ளைகளுக்குத் தாங்கவே பால்கொடுத்து வளர்க்கிறார்களென்று சிறிது காலத்துக்குமுன் பத்திரிகைகள் கூறின. எவ்வளவு பணம் பாக்கியமுள்ள மாதாக்களும் மேன்மையுடைய இவ்விராக்கினிகளைக் கண்டுபாவிப்பதே அவர்களுக்கு மெய்யான பெருமையும் புகழுமாயிருக்கும்.

ஊண், உடை, உறக்கம்

பிள்ளைகளின் தேச சுகத்தைக் காப்பாற்றுவதற் காகச் சிறப்பந்துவக்கி அவர்களை ஊணிலும், உடையிலும், உறக்கத்திலும் கிரமம் அனுசரிக்கப்பண்ணுவது அகத்தியம். வேளைதப்பி நினைத்த நேரமெல்லாம் விருப்பப்படி சாப்படுவதினாலும், குடிப்பதினாலும், நித்திரை செய்வதினாலும் சரீரத்தின் ஆசாபாச இச்சைகள் வீறுகொண்டு புத்தியையுஞ் சித்தத்தையுஞ் சிறைப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றன. இனோஞ் இப்படி விடப்பட்டால் சுறுசுறுப்பற்று சோம்பேறிகளாகி சிலுவையின் மார்க்கமாகிய கிறீஸ்துவேதத்தையும் அதில் அகத்தியம் அனுசரிக்கவேண்டிய தன்னடக்கம், ஒறுத்தல், உபவாசங்களையும் இயற்கையாய் வெறுப்பார்கள். திருச்சுபையில் ஒரு பெரிய வேதபாரகராய் விளங்கும் அரசு. பெரங்குதுவின் மாதா மிகச் செல்வமுடையவளாயிருந்தாலும் தன்பிள்ளைகள் சரீரஆசாபாசங்களுக்கு அடிமைகளாய்ப் போகாதபடி. அவர்கள் சிறப்பங்கொட்டுத் தங்களை ஒறுத்துநடக்கப் பழக்குகிறதற்காக அவர்களை ஊண், உடை, உறக்கம் முதலியவைகளிலும் மிகக் கட்டுமட்டாய் நடத்துவருவாள். அயலார் இதைக் கண்டு பிள்ளைகளுக்காக மலுப்பேசி முறையிட்டாலும் கேளாமல், தன்பிள்ளைகள் சுகபோகிகளாகாமல் சருவேசரதுக்கு உகந்தவர்களாகவும் உலகத்துக்கு உபயோகமுள்ளவர்களாகவும் வளரவேண்டுமாகில் அவர்கள் ஊண் உடை முதலிய லெளிகை காரியங்களிலும் ஒறுப்பனவாய் நடப்பது அவசியமென்பாள். அவ்வித வளர்ப்பின் பயனாக அவர்கள் எல்லாரும் உலக சுகபோகங்களை நிக்கித்து துறவிகளாகி உலகத்துக்குப் பெரும்நன்மை களைச் செப்புவந்தார்கள்.

ஊண்—சிறபிள்ளைகள் நாளொன்றுக்கு நாலு ஜிந்து தரம் மட்டாய் அன்னபானம் அருந்துவது நல்வழக்கமாயிலும், நாள்முழுவதும் வாயாட்டிக்கொண்டு திரிவது தகாது. சில பிள்ளைகளைப்பார்த்தால் அவர்கள் சாப்படு

கிறதற்காகவே சீவிக்கிருர்களென்று சொல்லக்கூடிய தாய் நாள்முழுதும் ஏதாவது காய், கனி, பல்காரம், இனிப்பு முதலியவைகளை நன்னிக்கொண்டிருப்பார்கள். நேர ஒழுங்கும் மட்டுத்திட்டமுமின்றி தகுந்ததையும் தகாததையும் கெலிதீர அடிக்கடி சாப்படுவதினால் இரைப்பையின் சீரணிக்கும்சக்தி கேவலப்பட்டுப்போக பற்பல கோட்கள் உண்டுபெவுதுமன்றிப் புத்தியும் மங்கிப்போகும். போசனத்தைச் சீரணிப்பித்தல் இரைப்பைக்குப் பொறுப்பானவேலை. பகல்முழுவதும் சரீரப் பிரயாசமான வேலைசெய்கிறவர்கள் இடையிடையே ஓய்க்கு சரீரத்துக்கு ஆற்றியைக் கொடுப்பார்கள். கல்வி முதலிய கருமங்களில் மனதை அப்பியாசப்படுத்துகிற வர்களும் அப்படி அடிக்கடி மனதுக்கு இளைப்பாற்றி யைக் கொடுப்பார்கள். அப்படி யே போசனபானம் பண்ணுகிறவர்களும் சீரணிப்புக்குரிய வேலைசெய்யும் இரைக்குடலையும் ஓயலிடுவது அவசியம். ஆகையால், தீண்பண்டங்களில் அவாக்கொண்ட பிள்ளைகள் தங்கள் இரைப்பைமேல் இரக்கம்வைத்து அதற்குத் தாராளமான ஆற்றிகொடுக்கப் பெற்றோர் அவர்களைப் பழக்குவார்களாக. உணவில் விருப்பமில்லாத பிள்ளைகளை வில்லங்கமாய்ச் சாப்படப்பண்ணுவதினால் தின்மையே அல்லாமல் நன்மையில்லையாம். அவர்களை நேரத்துக்கு நேரம் நன்றாய் வியர்க்க ஒடியாடி விளையாடப்பண்ணி எல் இலகுவாய்த் தீனில் விருப்பங்கொள்வார்களே. அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு மேற்படச் சாப்படப் பண்ணுவது பெருந்தவறு. பழவகைகளும் இனிப்புப் பண்டங்களும் சிறுவரின் உடலில் கிருமியையும் பினி யையும் பிறப்பிக்கின்றனவென்பதை வைத்தியரன்றிப் பெற்றேரும் நன்றாயற்வார்கள். இயன்றளவு குழந்தைகளுக்குப் பழந்தீனையும் அசீரணமான பதார்த்தங்களை கொடாமல் விலக்குவதும் இரவில் உள்ளவைக்குறைப்பதும் உத்தமமாம். சிறவர் மிதமின்சிச் சாப்படாதிருப்பார்களானால் இக்காலம் வைத்தியருக்குள்ள வேலையில் அரைவாசி குறைந்துபோகுமென்று மிகக்

அனுபவ அறிவுள்ள அநேக வைத்தியர் கூறுகின்றார்கள். ஆகையால், தாய் தந்தையர் தம்மக்களைக் குறித்த நேரங்களில்மாத்திரம் மட்டாய்ப் புச்சுக்கவுங் குடிக்கவும் பழக்குவார்களேயாகில், அவர்கள் எவ்வளவோ நற்சூலமும் தேவையும் புத்தித்தெளிவுமின்ஸவர்களாக வளர்த்து வருவார்களைப்பதற்கு ஜியமில்லை. சில விடங்களிற் பெற்றேர் வறுமையைச்சாட்டி பிள்ளைகளுக்குக் கள்ளைக் காலைப்போசனமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அதனாற் சிறுவர் சற்றுநேரம் பசிதீர்க்கு அக்களிப்புக் கொண்டாலும் பின்பு பள்ளிக்கூடநேரத்திற் சோர்ந்து மயங்கிப் படிக்க முடியாமற் கிடக்கிறதைப்பற்றிப் பலமுறையும் உபாத்தி மார் முறையிட்டதைக் கேட்டிருக்கிறோம். இயல்புள்ள சில குடும்பங்களிற் தாய் தந்தையர் மதுபானத்தினாற் பிற்காலம் பிள்ளைகளுக்கும் குடும்பம் முழுவதுக்கும் எய்தக்கூடிய கணக்கற்ற கேடுகளை யோசியாமலோ அல்லது அதினாற் சிறுவருக்குச் சகமும் பெல்லும் வருமென்ற தவறுன எண்ணத்தினாலேயோ விலையுயர்ந்த குடும்பங்களை அவர்களுக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குடிக்கக்கொடுத்தும் அல்லது பலவந்தமாய்ப் பருக்கியும் வருகிறார்கள். இப்பிள்ளைகள் பிற்காலம் இக்கெட்ட பழக்கத்தைவிட முடியாமல் தீர்ந்த குடிகாராகிக் கெட்டழிந்துபோவதும், விண்ணுயில்லிந்த வெண்காயம் போலச் சுகம், பலம், ஆண்மை, புத்தி, நினைவு சகலது மற்று சாதாரமுகளாய்ப் போவதுஞ் சன்மார்க்கமற்றுத் தூர்த்தராய்ப் போவதும் அதிசயமல்ல. உலகத்தில் மிக்க அனுபவமுங் கீர்த்தியும்பெற்ற வைத்தியர்கள் மதுபானங்களால் எண்ணிறந்த தீமைகளேயன்றி பாதோர் நன்மையுமில்லையென்று ஒரே வாய்மொழி யாய்க் கூறிய நிர்ணயங்களைப் பலமுறை பத்திரிகை களில் வாசித்திருக்கிறோம்.

உடை—நகையைப்பார்க்கினும் உடை மனுமக்குக்கு அதிகந்தேவை. என்றாலும், நம்தேசத்தில் கை காதில் நகையில்லாத குளந்தைகளைக் காணலாரிது. ஆலை சிற்சிலவிடங்களில் எத்தனையோ பிள்ளைகள் நாலு, ஜின்து

வயது நடக்கும்போதுமுதலாய் அரையில் ஒரு தண்டுத் துணியுமின்றித் தாய் பெற்ற மேனியாய்த் திரிவதைக் காணலாம். இது தாய் தந்தையருக்கு பெரும் வெட்கக் கேடான் காரியம். இப்படிப் பிள்ளைகள் வெற்றும் பாய்த் திரிவதைக் கானுதல் சீர்திருத்தமுள்ளவர் களுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பாயிருக்கிறதென்பதை இப்பெற்றேர் உணராதிருப்பது பெரும் ஆச்சரியம். சிறுவர் நிர்வாணராய்த் திரிவதினால் நாணமற்றுப்போ வதுமன்ற பல தூர்ப்பழக்கங்களையுங் கற்றுக்கொள்ள வழியாகின்றது. மழக்கமாய் வஸ்திரமணிந்திருக்குங் குழந்தைகள் சேற்றில், அல்லது புழுதியிற் புரண்டு ருண்டு உடுப்பை ஊத்தையாக்காதபடி. பெற்றேர் மெத்தக்கவனிப்பார்கள். ஆனால், வாடிக்கையாய் வஸ்திரமின்றித் திரியுங் குழந்தைகள் எப்படித் தரையிற் புரண்டுருண்டாலும் கவனிக்கமாட்டார்கள். இதனால் தேகம் ஊத்தைக்கு உறைவிடமாகி நோயுறுவது நாதன் மல்ல. பிள்ளைகளை நிருவாணமாய்த் திரிபவிடுவது எப்படியோ அப்படியே அவர்களுடைய வயதுக்கும் நிலைபரத்துக்கும், சவுக்கியத்துக்குமேற்க அவர்களுக்கு உடைதரிக்காமல் காலத்துக்கேற்ற கோலமென்னும் வியர்த்தமான கோட்பாட்டை அனுசரித்து இறுக்க மான அல்லது மரியாதைக்குறைவான உடைதரித்தல் நன்மையுமன்று தகுதியுமன்று.

உறக்கம்—சிறுவரின் சுகத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் நித்திரை அதிகம் தேவையாயினும் அவர்கள் வளர வளர அதையும் வயதுக்கேற்றபடி கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மட்டுப் படுத்தவேண்டும். ஏனெனில், மதிமுஞ் சிய நித்திரையினால் சோம்பல் மிகுந்து ஆண்மை குறைந்து தேகம் ஊதி வெளிறி நீர்ச்சடலமாகின்ற தென்று இரவிலும் பகலிலும் அதிகமாய் நித்திரை செய்யும் அநேகர் அனுபவத்தால் அறிவார்கள். வெள் னெனப் படுத்து வெள்னென விழித்தலானது மனுவு னுக்குச் சவுக்கியத்தையுஞ் சம்பத்தையும் ஞானத்தை யும் அருளுமென்ற கருத்தமைந்த அங்கிலைய பழ

மொழியொன்றுண்டு. கல்வியிற் சிறந்த பல பிரபுக்களும் துறவிகளும் வாவிபந்தொட்டு வயோதிபமீறக இரவில் ஐங்கு ஆறுமணி த்தியாலம் மாத்திரம் உறங்கி வந்தார்களென்றும் அதனால் அவர்கள் சுகத்தாழ்வடையாமல் நெடுஞ்காலஞ்சிவித்து உலகத்துக்கு பெரும்நன்மைகளைச் செய்துவந்தார்களென்றும் சரித்திரங்களில் வாசிக்கிறோம். பள்ளிப்பற்றுவத்தில் மாணுகருக்கு எட்டு மணித்தியால் நித்திரை தாராளமாய்ப் போதுமென்பதே கல்விபயிற்றும் பண்டிதர்களின் கொள்கை. ஆகையால், பிள்ளைகள் ஒன்பதுமணியளவிற் படுத்து ஐங்குமணியளவில் எழும்பப் பழகுவதே உத்தமம். ஆனால், பெற்றேரின் அசட்டையால் அரேக பிள்ளைகள் “வைகறைத் துயிலெழு” என்பதற்கு மாருகப்பொழுதே ருமத்தும் அப்பக்கமும் இப்பக்கமும் புரண்டிருண்டு நித்திரைசெய்வார்கள். இவ்வித பிள்ளைகள் புத்திக்கூர்மையுஞ் சுறுசுறுப்புமற்ற மந்தராய்ப்போவது ஆச்சரியமல்ல. முகத்தை மூடிக்கொண்டு அல்லது வாய் கிறந்தபடி அல்லது இருதயமிருக்கிற இடதுபக்கமாய்ச் சாய்ந்துபடுப்பது சுகத்துக்குக் கேடாம். ஆகையால், ஒன்றில் வலதுபக்கமாய் அல்லது நிமிர்ந்து படுப்பதே உத்தமம்.

சுத்தம்

மனுஷனுடைய தோலின் ஒவ்வொரு சுதா அங்குலத்திலும் சுமார் 2800 வெயர்வைத் துவாரங்கள் உண்டென்றும், அவைகள் ஒரு நடுத்தரமான மனுஷனின் முழுத்தேகத்திலும் ஏறக்குறைய எழுபது இலட்சம் இருக்கின்றனவென்றும், ஈனோ, டோன்முதவியப் பெரிய வைத்தியர்கள் சுறுகின்றார்கள். இத்துவாரங்கள் வழியாக இரத்தத்திலிருக்கும். துங்கீர் நிதமும் வெயர்வையாகப் பொசிந்துகொண்டிருக்கிறதாம். நானுக்கு நான் குழிப்பு முழுக்கினால் தேகத்தைச் சுத்தமாக்காவிடில் மேற்படி துவாரங்கள் படிப்படியாய் அடைப்பட துங்கீர் உள்ளடங்கி இரத்தத்தைப் பழுதாக்கிக் கணக்கற்ற நோய்களைப் பிறப்பிக்கின்றதாம்.

பிள்ளைகள் கைக்குழந்தைகளாய் இருக்கையில் தாய்ச்சோதரிகள் அவர்களை அடிக்கடி குளிப்பாட்டித் துடைத்து உலர்த்தி ஊத்தைப்படாதபடி கவனிப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் நடந்தோடித்திரிகிற பருவமாகும்போது பலங்கள் குளிப்பு முழுக்கில்லாமல் எவ்வளவு அசுத்தமாயிருந்தாலும் பெற்றூர் முன்போலக் கவனிப்பதில்லை. பெற்றூரின் அசட்டையால்லவோ அரேக பிள்ளைகள் காலமே நித்திரையால் எழும்பும் போது முகங் கழுவாமலும், பல்விளக்காமலும், நாக்குவழியாமலும், வாய்நீர் கடைவாயால் வழிந்து கண்ணத்திற் காய்ந்தபடியிருக்க ஊத்தை முகத்தோடும் தூர்நாற்றமல்லை அவயோடு திரிகிறார்கள். முத்துப்போல் முளைத்த பற்கள் கவனக்குறைவால் காவிபிடித்துச் சூத்தைகுத்தி அவலக்கணமானவையாயும் அரிகண்டம் செய்வனவாயும் இருப்பதுமன்றி உடம்பில் பற்பல நோய்களுக்கும் காரணமாகின்றன. சில நோயாளிகளுக்கு ஜோப்பிய வைத்தியர் மருந்துசெய்யுமுன் ஒருங்கந்த வைத்தியனைக்கொண்டு பற்களைத் துப்புவாக்குவித்துக்கொண்டு அல்லது அவைகளை முற்றுயப் பிடுங்குவித்துப்போட்டு வரும்படி கற்பித்தை அறிவோம். பிள்ளைகள் சுற்று வளர்ந்தபின் தங்கள் நாகியிலிருந்து வரும் சளியைத் தாங்களாகச் சிறியெறியப் பழக்கப்படாததினால் அது வடிந்துகொண்டிருக்கும், அல்லது அவர்கள் அதை உறிஞ்சி உறிஞ்சித்திரிவார்கள். சிறினாலும் சீலைத்தலைப்பிற் துடைத்துவிடவார்கள். இவையெல்லாம் பிறருக்கு எவ்வளவு அருவருப்புக்கிடமான வையென்று சொல்லத் தேவையில்லை. விரல்களைப்பார்த்தால் பூணிக்குப்போல நகம் வளர்ந்து ஊத்தையடைந்திருக்கும். சாப்பிடத் துவங்குமுன் கை கழுவப் பழகாததினால் கையிலும் நகங்களிலுமிருக்கும் ஊத்தை நுதம்பிக் கழன்று உணவோடுசேர்வது அதிசயமல்ல. சிறுவருக்கு ஏதாகுதல் பழகை, கிழங்குபலகாரம் முதலியவை கிடைத்தால் அவைகளை மெத்தவிருப்பத்தோடு அங்குமிங்குங் கொண்டுதிரிந்து சூப்பிக்

கடித்துச் சாப்பிடுவார்கள். சாப்பிட்டபின் கையையும் வாயையும் கழுவவோ அவர்களுக்குப் பழக்கமில்லை. புகையிலை முக்கியமாக இளைஞரின் சுகத்துக்குஞ் சுத்தத்துக்கும் ஏற்றதல்ல. என்றாலும், அநேக பிள்ளைகள் கொடுப்பு நிறையப் புகையிலையைத் தக்கையாய் அடைந்துகொண்டு அல்லது வாயில் கொட்டன் சருட்டைக் கவுக்கிகொண்டு திரிவார்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி துல்லோக் என்பவர் எழுதியிருப்பது யாதெனில் “முற்றுய வளர்ந்தவர்கள் மட்டாய்ப் புகையிலை பாவிப் பதினால் அவர்களுக்குச் சற்று நயமுண்டென்று ஒத்துக் கொண்டாலும், இளைஞருக்கு அது சற்றுங் தேவையுமில்லை, அதினால் யாதோர் நன்மையுமில்லை. இதைப் பற்றி ஓர் பெரிய வைத்தியர் சொல்வதாவது : சுருட்டுக் குடிக்கும் பையன் ஆணமையுள்ளவனுடும், கெட்டிக் காரணமையும் வருவது அரிது. வழக்கமாக அவன் சரீரபெல ஏற்றவனுமிருப்பதுடன் மனப்பெலனு மற்றவனுவான். ஆகையால், உலகத்தில் உயர்ச்சி அடைய விரும்பும் வாயிப்பு புகையிலையைப் பாஷாணம்போல் விலக்குவார்களாக. புகையிலை பாவிக்கும் பழக்கம் அடிக்கடி உமிழ்நீர் துப்பும் அருவருப்பான பழக்கத்தை உண்டாக்கிக் கீரணிப்பைக் குறைத்து சுவாசத்தைப் பழுதுபடுத்தி, பணத்தையும், நேரத்தையும் பாழாக்கி விடுகின்றது. இக்கெட்டப் பழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்ட பின் அதை விடுவது மிக வல்லியாகையால் அதைப் பழகாதிருப்பதே தாவினோ” என்கிறார். புகையிலை தின்கிறவர்களுடைய வாய் எவ்வளவு நாறுகிறதென்பதை அவர்கள் அறியவும்மாட்டார்கள், பிறர் சொன்னால் அதை ஒத்துக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள். புகையிலையைப்போல வெற்றிலை தின்னும் பழக்கமும் வெறுப் புக்குரியதாம். அதனால்லவோ சீர்திருத்தமுன்வர்கள் அதை விலக்கி வருகிறார்கள். என்றாலும், அநேக பெண்கள் வெற்றிலை பாவிப்பதினால் தங்கள் அழகான பல்லும் உதடும் நாவும் வாய்மூழுவதும் எவ்வளவு அசுத்தமாயும் அலங்கோலமாயும் போகின்றனவென்

பதைக் கவனியாமல் அப்பழக்கத்தில் பெருமையும் அக்களிப்புங் கொள்ளுகிறார்கள். கட்டுமட்டில்லாமல் வெற்றிலை பாவிக்கிறவர்கள் வாயைத்திறந்து ஒரு முகக் கண்ணுடியில் தங்கள் உதடு பல்லு நாக்குமுதலியவை களின் அவஸ்தங்கத்தை உற்றுப் பார்ப்பார்களாகில் வெட்கப்பட்டு ஒருவேளை இப்பழக்கத்தை மட்டுப் படுத்திக்கொள்வார்கள். ஜையபோ சிலர் தேவையங்களிலும் கொடுப்பு நிறைய வெற்றிலையைத் தக்கையாயடைந்துகொண்டு வந்திருப்பார்களே.

சில பிள்ளைகளின் தேகம் முழுவதும் பசைசூசிக் காயவைத்த தோல்போல ஊத்தை நிறைந்திருக்கிற தையும் காலையில் உப்புப் பூத்திருக்கிறதையும் பெற்றூர் காணுமலிருக்கிறதில்லை. எனசானுடம்புக்குச் சிரோ பிராதானமென்றாலும் அடிக்கடி தலை தோயாமலும் மயிர் சீஷாமலும் விடுவதினால் சொடுகும் சரும் பேனும் நிறைந்திருக்கும். தலைமயிரோ என்றால் பிசான் பிடித்து கிக்கிமுறைகிப் பற்றைப் பத்தியிருக்கும். தாய்மார் மக்களுக்குப் பேன்குத்துகிறதிற் செலவழிக்கும் நேரத் தில் கொஞ்சத்தையாகுதல் அவர்களுடைய தலைக்குக் கிழமைக்குக் கிழமை அரைப்பு சியாக்காய் அல்லது சுவக்காரம் புரட்டி தோயவார்த்து நாளுக்குநாள் கொஞ்சம் என்னைய் தேய்த்துத் தலைமயிரைச் சிவிக் கட்டிவந்தால் அல்லது பிள்ளைகளை அப்படிச் செய்து வரப்பழக்கினால் இவர்கள் தலைநிறைய சீச் சிவசெந்துக்களான பேனியும் சுரையும் சமந்து திரியவும் பேன்கடி தாங்கமாட்டாமல் அடிக்கடி தலையைச் சொறிந்து விறுண்டிக்கொண்டிருக்கவும் வெண்டியதில்லையே.

அநேக பிள்ளைகள் கிழிந்த ஊத்தைக் கந்தையோடு திரிவதற்குப் பெற்றூர் சொல்லுஞ் சாட்டுப்போக்கு தாங்கள் முட்டுப்பட்டவர்களென்பதாம். இளைஞர் கிழமைக்குக் கிழமை அல்லது வெண்டுமானால் நாளுக்கு நாள் தங்கள் வஸ்திரங்களைத் தோய்த்துடுக்கவும் கிழிந்த தைத் தைக்கவும் பெற்றூர் அவர்களைப் பழக்குவதற்கு எவ்வளவு செல்வா் தேவைபோ தெரியவில்லை.

எத்தனையோ பிள்ளைகள் சிரங்கில் அவிந்து உத்தரிப் பதற்கு விசேஷ காரணங்களி லொன்று அசத்த மல்லவா? கால் கை கழுப்பியின்னும் ஸ்நானஞ்செய்த பின்னும் தேகத்தை நன்றாய்த் துடையாமல் விடுவதா ஹும் சிலருக்குச் சிரங்குன்டுபடக்கூடுமென்பது சில வைத்தியரின் எண்ணம். சேற்றிலும் வெள்ளத்திலும் விளையாடுவதினால் நீர்ச்சிரங்குண்டுபடுமென்று அநேகர் அலுபவத்தால் அறிவிவர்கள்.

பிள்ளைகள் நாள்தோறும் பள்ளிக்குப் போகுமுன் கால் கை முகங்குழவித் தலைசீவித் துப்புரவாய் உடுத்துக் கொண்டு போகும்படி நல்லபெற்றூர் மெத்தக் கவனிப் பார்கள். அது தங்களுக்கும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் பெரும் மேன்மையும் பெருமையுமென்று அவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால், சசுமாலரான பெற்றிருக்கு அதெல்லாம் அலுப்பாம். சில பாடசாலைகளிற் பிரவே சிக்கும்போது அங்குள்ள துர்நாற்றத்திலும் பிள்ளைகளின் அலங்கோலமான வேஷத்திலுமிருந்து அவர்களுடைய வளர்ப்பும் விடுவளவும் எத்தன்மையானவையென்று இலகுவாய் உத்தேசிக்கக்கூடும்.

விடுவாசலைப்பார்த்தால் அங்கே விளக்குமாறில்லை யென்று விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியதா யிருக்கும். இடைக்கிடை கூட்டினாலும் குப்பையைஅள்ளி எட்டத் திலே குப்பைக்கிடங்கிற் கொட்டிவிடாமல் பலநாள் முற்றத்தில் மூலைக்குமூலை ஒதுக்கிடுவார்கள். துப்புர வும் சுறுசுறுப்புமற்ற சோமபேறிப் பெண்கள் சமையல் சாப்பாடு முடிந்தவுடன் சட்டிபானைகளை நன்றாய்க் கழு விக் காய்வையாமல் அசட்டையாய் விட்டுவிடுவார்கள். அடுத்தநேரம் அவைகளைப் பரும்படியாய் அலைசிப் போட்டுச் சமைப்பார்கள். இது சுத்தத்துக்கும் சுகத் துக்கும் எவ்வளவு மாறுங்பதை அவர்கள் நினைக்கிற தில்லை. சிலகாலத்துக்குமுன் தொகையான மாணுக்கள் வசித்திருந்த ஓர் வீட்டில் அநேகருக்கு மூம்முரமான வயிற்றுவலி உண்டுபட்டது. அங்கு வைத்தியஞ்செய்து

வந்த டக்டர் கிரெனியர் அவர்களைச் சுகப்படுத்தப் பிரயாசப்பட்டும் முடியாமல் ஒருநாள் அவ்விட்டெச மாணை நோக்கி நான் உங்கள் அடுக்களையைப் பார்க்க வேண்டுமென்றார். அவ்விடத்துக்கு அவரைக் கூட்டிப் போன்போது அவர் சமையற் பாண்டங்களைக் கவன மாய்ப் பரிசோதித்து அவைகளில் ஒட்டிக் காய்ந்திருந்த ஊத்தையை ஏசமானுக்குக் காட்டி, “இதுதான் பிள்ளைகளின் வருத்தத்துக்கு காரணம். இன்றுதொட்டு சமையற்காரர் தீன்முடிந்தவுடன் ஒவ்வொரு நேரமும் சகல சமையற்பாண்டங்களையும் நன்றாய்க் கழுவிக் காய வைக்கும்படி கவனித்துவாருங்கள். அப்போது பிள்ளைகளின் வருத்தமும் விவிய நீங்கும். அசத்தமே அநேக நோய்களுக்குக் காரணம்” என்றார். சில நாட்களாக அப்படிச் செய்தபின் அவர் சொன்னது முழுதாஞ் சரி யென்று கண்டுபிடித்தார்கள்.

காலையில் விழித்தவுடன் பாய் தலையணையைப் பத்திரமாய்ச் சுருட்டி வையாமலும் இடைக்கிடை வெயிலில் காயப்போட்டுத் துப்புரவாக்காமலும் விடுவதினால் மூட்டை மொய்த்து இரவில் நித்திரையைக் குளப்புவது நூதனமல்ல. யேசுநாதருடைய திரு மேனியைக் கல்லறையில் அடக்கங்குசெய்தபோது பூதமுறைமைப் படி அவருடைய சிரசிற் கட்டியிருந்த துகில் அவர் உயிர்த் தெழுந்தபோது மறு வள்திரங்களோடு ஒழுங்கீனமாய்க் கலந்திராமல் மடித்து கல்லறையின் ஒரு பக்கத்தில் புறம்பாய் வைக்கப்பட்டிருந்ததென்று சுவி சேஷத்தில் வாசிக்கிறோம். (அரசு. அருளப்பர் 20) இதற்கெதிராக ஒழுங்குந் துப்புரவுமற்றவர்கள் உடுபடவைகளையும் மறு சாமான்களையும் மடித்து அடுக்கி ஒழுங்காக வையாமல் கண்டபடி கிடக்க விட்டுவிடுவார்கள்.

அன்றியும், ஊருக்குந் காலத்துக்குமுரிய சாமான்கள் அதாவது தவசதானியம் பழவகை புகையிலை கருவாடு சுண்ணாம்பு ஊத்தைப் படுவை முதலியவைகள் எவ்வளவு நோய்க்கு வழியானவைகளா யிருந்தாலும்

சிலர் அவைகளைத் தாங்கள் புழங்கும் அறைகளிற் குவித்துவைப்பார்கள். வீட்டுக்கருகில் வைக்கோல் ஏரு சருகு சாம்புல் குப்பை முதலியவைகளைக் குவிப்பதும், ஆடு மாடுகளைக் கட்டுவதும் சவுக்கியத்துக் கேற்றவையல்ல.

சிலர் கருத்தற்ற சாத்திரவிதிப்படி அல்லது செலவைச் சருக்குகிறதற்காக பதிந்த வீடுகளைக்கட்டி கொள்ளுவிசூடு போடுவதினால் அவ்வீடுகளிற் சஞ்சரிக்கிற வர்கள் சூரியவெப்பத்தால் வெம்பி நெடுகிலும் நோய்ப் பட்டு உத்தரிப்பதைக் கண்வேவருகிறோம். வேலையை உயர அடைத்து காற்றோட்டத்தைத் தடுப்பது தமிழரின் தப்பறைகளில் ஒன்றென்று பிறர் முறைக்குமுறை புறணி கறுவதை நம்மவர் அறியாமலிருக்கவில்லை.

சில ஊரவர்கள் சவுக்கியத்தைக் கவனியாமல் வருமானத்தை மாத்திரங் கருதி வளவு நிறைய வாழை கொழுந்து பல முதலிய பயிர்களை உண்டுபண்ணிச் சுகத்துக்கு வேண்டிய வெயிலையும் காற்றோட்டத்தையுங் தடுத்துவிடுவதினால் அவர்களில் அநேகர் ஊதி வெளிறியிருப்பதையும் மழை பனிகாலங்களில் வீட்டுக்குவீடு நாலு ஆறுபேர் காய்ச்சலாய்க்கிடந்து வருங்கு வதையுங் காணலாம்.

முறைக்குமுறை அம்மை பேதி பெருவாரிக்காய்ச் சல் முதலான கொள்ளொய்கள் உண்டுபடும்போது சூடிசனங்கள் தங்கள் வீடுவெளவுகளைத் துப்புவாக்கும் படியும் சவுக்கியத்துக்கு மாருளனவைகளைத் தொலைக்கும் படியும் அரசாட்சியார் கட்டளைசெய்வதற்கும் தண்டம் விதிப்பதற்கும் காரணமென்ன? அசுத்தம் அநேக நோய்கள் உண்டுபடவும் பரம்பவும் காரணமாயிருக்கிற படியால்லவா? ஆகையால், “வறுமையிற் செம்மை” என்னும் முதுமொழிப்படி பெரியோருஞ் சிறியோரும் தங்களாலியன்றாவு சுத்தத்தைக் கவனித்து நடப்பதே புத்தி.

சில சுகவிதிகள்

பிள்ளைகளும் மற்றோரும் தங்கள் சரீரக்கத்தை இலேசாய்ப் பேணுவதற்கான பல குறிப்புகளையும் பொது விதிகளையும் மிகப் பெயர்பெற்ற ஈனே, டோன் முதலிய வைத்தியர்கள் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவைகளில் நம்மவருக்கு உபயோகமான சிலவற்றை இங்கு தருவோம்.

அன்னபானம்—நீ சாப்படுவதிலும் குடிப்பதிலும் மிக ஒற்றிப்புள்ளவனுமிரு. “உண்டி சருங்குதல் பெண்டிரக்கழகு” அதாவது, போசனத்தைக் குறைத்தல் பெண்களுக்கு அழகுள்ளப்பது முதியோர் மொழி.

மனுக்குலத்திலே பத்தில் ஒன்பதுபேர் மிதமினுசி தின்று குடித்து வருகிறார்கள்.

நீ நோயுறும்போது பத்தியங்காத்துத் தீனைக் குறைக்கும்படி வைத்தியர்கள் உனக்குக் கற்பிக்கிறார்கள் அல்லவா? அப்படிச்செய்வது நீ சுகப்பட வழியானால் சுகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு அதிலும் கொஞ்சம் மாத்திரங் கூட்டுவது போதுமே. மிருகங்களுக்கு நோயுண்டுபடும்போது இரை தின்மைல் விட்டுவிடுகின்றன. அப்படியே உனக்கும் அசவுக்கியம் உண்டுபடும்போது இரண்டொருநேரத் தீனை விட்டுவிடுவது நன்மையேயன்றித் தின்மையன்று.

நீ சாப்படும் அளவு அல்ல, சமிக்கும் அளவே உன்னைப் போவிக்கின்றது. வீடுவாசலிலிருந்து இலேசான வேலைசெய்கிறவர்களிலும் வெளியே சரீரப் பிரயாசசையான வேலைசெய்கிறவர்களுக்குப் போசனம் அதிகங் தேவையாயினும் ஒவ்வொருவருங் தத்தமக்குத் தேவையான அளவை அப்பியாசத்தினால் கண்டுபிடித்து அதில் நிலைப்படே புத்தியாகும். சாப்பட்டமின் சற்றுகுதல் முட்டுத்தாக்கு உண்டுபடக்கூடிய அளவு ஒரு போதும் சாப்படாதே. நடுவைதுக்குப்பின் வயது போகப்போகத் தீனைக் குறைப்பது அகத்தியம். ஏனை னில், பின்னிட்டவயதில், இரைப்பை படிப்படியாய்

மெலிந்து போவதினால் மேல்மிச்சமானானவு சீரணிக்க முடியாமல் பற்பல நோய்களை விளைவிக்கும். சுகத்தைப் பேண விரும்பினால் உனக்கு விருப்பமானவைகளையல்ல உனக்கு ஒத்துக்கொள்ளுகிறவைகளை மாத்திரம் புசி.

பண்ணிகாரம் முதலிய மாப்பன்டங்களையும் அதிக இனிப்பு உறைப்பு கொழுப்பு உள்ளவைகளையும் மிகக் குறைத்து அல்லது முற்றூய் விலக்கிவருவது உத்தமம்.

பானத்தளவில் சுத்த சலத்தைப்போல உத்தம பானம் வெரென்றில்லை. உட்டண தேசங்களில் மது பானங்களால் கணக்கற் தின்மைகளேயன்றி யாதோர் நன்மையுமில்லையென்பது மிக்க அனுபவமுள்ள பெரிய வைத்தியர்களின் கொள்கை.

தன் சமிப்பது முழுதும் இரைக்குடுவி லல்ல. அதில் ஒரு பெரும்பகுதி வாயிலேயே நடக்கிறது. வாய் செய்யவேண்டிய அலுவலை இரைப்பை சரியாய்க்கொட்ட முடியாது. அநேகர் நாள்தோறும் அசீரணத்தால் உத்தரிக்கிறதற்குக் காரணம் அவர்கள் தங்கள் பற்களைத் தக்கவிதமாய்ப் பாவியாததினாலேயாம். போசனத்தை நன்றூய்ச் சப்புவதினால் வாயில் உமிழ்நிர் ஊறும். உமிழ்நிரிலுள்ள சீரணசாராமே சமிப்பின் ஒருபகுதிவேலையைச் செய்கின்றது. ஆகையால், சாப்படும்போது சில பிள்ளைகள் செய்வதுபோல கெதியாய் அதக்கி அதக்கி விழுங்காமல் உனவு உரிசியற்றுப் பசையாகும்பட்டும் மெல்ல மெல்ல நன்றூய்ச் சப்பிவிழுங்கு. இப்படிச் செய் வாயாகில் அசீரணத்தினாலும் மலக்கட்டினாலும் உண்டு படும் கணக்கற் நோய்களுக்குத் தப்பிக்கொள்வாய். “பைய பைய மென்றால் பனையையும் மெஸ்லலாம்” “நொறுங்கத் தின்றால் நாறு வயது” என்பன முதியோர் மொழிகளாம். ஒருகோப்பைபாலை பைய பைய உறிஞ்சிக் குடிப்பாயானால் அதிலிருந்து இருமடங்கு ஆகார சுத்தை அடைவாய். சாப்பட நேரமில்லாவிடில் சரசரென்று மின்டி விழுங்காமல் நன்றூய்ச் சப்பிக் குறைய்ச் சாப்படுவதே உத்தமம். சாப்படும்போது

பானம்பண்ணுதல் சமிப்பிக்குஞ் சாரத்தைப் பலங்குறைத்து சீரணிப்பைப் பழுதாக்குகின்றது. ஆகையால், கூடுமாகில், சாப்பட்டு முடியுமட்டும் பானம்பண்ணுதிரு.

சாப்பட்டபின் தீன் சமிபாட்டிற் போகுமுன் மனதுக்கு அல்லது உடம்புக்கு பிரயாசமான வேலைகளை விலக்கி உலாவுவது உத்தமம்.

மன அமரிக்கை—கோபம், வெடுவெடுப்பு, எரிச்சல், அவா, துக்கம், பயம், தூராசை முதலியவைகளை அடக்கி மன அமரிக்கையாயும் சந்தோஷமாயும் இரு. தூர்க்குணமுள்ளவர்கள் நீடிய சகவாழ்வைக் காத்திருக்க முடியாது. சுகத்தை இழவாமல் குணத்தை யிழக்க ஏலாது. கோபாக்கினி நாம்புவாங்கலையும் நடுக்கத்தையும் உண்டாக்கி சீரணத்தைக் குழப்பி இருதயத்தையும் மூளையையும் தாக்குகின்றது.

எத்தனையோ சமயங்களில் கோபவெறியால் பாரிச வரையும் பைத்தியமும் மரணந்தானும் நேரிடுகின்றன.

மனநிலை சுகத்தின்மேல் எவ்வளவு அதிகாரமுடைய தென்று அநேகர் அறியார்கள். மிக உரிசியான தீனின் எண்ணம் வாயை ஊற்செய்யும். அரோசிகமான காட்சி உவாந்தியை உண்டாக்கும். பயம் ஒரே இரவில் தலைமயிரை நரைக்கப்பண் னும். துக்கம் பாலை வற்றச் செய்யுமென்று சில மாதாக்கள் அனுபவத்தால் அறி வரார்கள். வேதாகமங்கு சொல்வதுபோல “துக்கம் அநேகரைக் கொன்றுபோட்டது, பிரயோசனம் அதில் யாதொன்றுமில்லை. காய்மகாரமும் கோபமும் வானு ஜோக் குறைக்கின்றன. கவலை காலத்துக்கு முந்தியே விருத்தாப்பியத்தைக் கூட்டிவரும்” (சர்வமிர 30. 25. 26) தூராசைக்கு இரையாய்ப் போகிறவர்கள் படும் சிஸ்ப்பாக்கியத்தை உலகம் எந்நாலும் கண்டுவருகின்றது. மன அடக்கம் சுகவிதிகளி லொன்று. ஆகையால், உன் தூர்க்குணங்களையும் மனக் குழப்பங்களையும் தூர் ஆகைகளையும் அடக்கி மனதை துக்க கலக்கமானவைகளில் புலன்பட விடாதே. கோபம் பகை எரிச்சல் பழிவாங்கும் எண்ணம் ஆதியவைகளுக்கு ஒருபோதும்

இடங்கொடாமலிரு. மன மகிழ்ச்சியேயன்றி மனவிசாரம் உன் தொந்தரவுகளைத் தாங்க உதவாது. வெடுவெடுப்பும் துக்கமும் உடையவர்கள் தங்களுக்குள் வயதிலும் சூடினவர்களாகத் தோற்ற, சாந்தகுணமும் சந்தோஷமுமின்ஸவர்கள் தங்களுக்குள் வயதிலும் குறைந்தவர்களாக விளங்கி நெடுங்காலஞ்சிவிக்கிறார்கள்.

கடவுளில் உறுதியான நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு எவ்வித ஆபத்து சம்பத்து நேரிட்டாலும் அவர்கள் ஒருபோதும் தங்கள் மன அமரிக்கையை இழுந்து போகார்கள். ஏனெனில், அவருடைய திருச்சித்த மின்றித் தங்களுக்கு யாதொன்றும் சம்பவிக்கமாட்டாதன்றும் அவர் தங்களுக்கு வரவிடுவதெல்லாம் தங்கள் நன்மைக்கேயல்லாமல் தின்மைக்கல்லவென்றும் அவர்கள் பூரணமாய் அறிவார்கள்.

இழங்கு—இயன்றளவு எப்போதும் குறித்தநேரத் தில் சாப்படவும் நித்திரை கொள்ளவும் விழித் தெழும்ப மும் சாக்கிரதையாயிரு. நெடுநேரம் பசியிருந்தபின் நிறையச் சாப்படும் வழக்கம் குன்மத்துக்கு வழியாகின்றது. தீன் நேரத்துக்கிடையில் தண்ணீரன்ற வேறேன்றுஞ் சாப்படாமலும் குடியாமலும் விடுவது தாவிளை. உன் கவலைகளையும் துயரங்களையும் ஒருபோதும் படுக்கைக்குக் கொண்டுபோகாதே. கடுங்கோபத் தோடு நித்திரைக்குப் போவது சவுக்கியத்துக்கு கேடு. நித்திரையின்மையினால் அல்லது கணவினால் கல்திப்படாதபடி இராப்போசனத்தை மெத்தக் குறைந்துக் கொள். நித்திரையின்மைக்கு நல்லமருந்து படுக்கப் போகுமுன் அரைக்கோப்பை சுடுபாலைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் உறிஞ்சிக் குடிப்பதாம். படுக்கப்போகுமுன் பல்லையும் நாவையும் சுத்திசெய்வது உச்சிதம். அடுப்பில் உண்டுபடுஞ் சாம்பலை நேரத்துக்கு நேரம் அள்ளாவிடில் நெருப்பு மங்குவதும் நூர்வதும் அதிசயமல்ல. அப்படியே நமது சரீரத்தில் உண்டு படும் கழிவுகளை நாள்தோறும் கிரமமாய் நீக்கிவரா விடில் அவைகள் இரத்தத்தோடு சேர்ந்து அதை

அசுத்தப்படுத்திப் புற்பல நோய்களைப் பிறப்பிக்கும். ஆகையால், மலசல விமோசனத்தை நாள்தோறும் குறித்தநேரத்தில் செய்யத் தெண்டிப்பது உத்தமம். அது தொடக்கத்தில் சித்தியாதிருந்தாலும் சுபாவ முறையானது பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றும் சார் புடைய தாகையால் சிலகாலத்துக்குப் பின் அனுகல முண்டாகும். இப்பழக்கத்திற் பிள்ளைகளைத் திடப் படுத்தும் பெற்றூர் அவர்களுக்கு ஓர் சீவபரியந்த நன்மையை அருளுகிறார்கள்.

சரீர அப்பியாசம்—காலமே எழுந்தவுடன் ஒருங்கல்ல ஈரத் துவாயால் சரீரம் முழுவதையும் நன்றாய் உரைஞ் சித் துடைத்துலர்த்தி கால் கையைச் சுற்றுநோம் உதறிச் சரீரத்தைக் குறுக்கி யசைப்பது இரத்த வோட்டத்தைச் சீர்ப்படுத்தி சுறுசுறுப்பையும் மன உற்சாகத்தையுங் கொடுக்கும். இவ்வித அப்பியாசம் கடுநோயற்ற சகலருக்கும் முக்கியமாய் வாதக்காரருக்கும் கை கால் பிடிப்புள்ளவர்களுக்கும் மிகப் பயன்னால் தெரியும்.

சிறுபிள்ளைகளை எப்போதும் இடுக்கித் திரியாமல் அவர்களை நடங்கோடித்திரிய விடுவதும் விளையாடுகிற வயதில் நேரத்துக்குநேரம் நன்றாய் விளையாடப்பண்ணுவதும் நல்வழக்கம். புத்திக்குறைவும் குரூரமிகுதியுமின்ஸ கில பெற்றூர் தம் மக்களை விளையாட விட மாட்டார்கள். அவர்கள் விளையாடுவதைக் கண்டால் அவர்களை உறுக்கி அடித்தாக்கினைப்படுத்தித் தடுப்பார்கள். இது புத்தியுமல்ல, நல் வளர்ப்பின் அடையாளமுமல்ல. நெடுகிலும் விளையாடித்திரிவது ஆகாதாயினும் மட்டாய் விளையாடுவது பிள்ளைகளின் சுகத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் படிப்புக்கும் அவசியம். சரீரப்பிரயாசையான விளையாட்டும் வேலையும் இரத்தத்தோடு கலங்கிருக்கும் துந்தீரை வெயர்வையாகத்தள்ளி இரத்தத்தைச் சுத்தப்படுத்திச் சரீரத்தைப் பெலப்படுத்தும். மேலும், சரீரமுயற்சி போசனப்பிரியத்தையும் நல் வூறக்கத்தையும் மனக்களிப்பையும் நீடிய சுகவாழ்வை

யுங் கொடுக்கும். சரீரமுயற்சியில்லாமல் நன்றாய்த் தின்று குடித்துக் குசாலாப்பச் சீவிக்கிறவர்கள் எவ்வளவு பருத்துக் கொழுத்திருந்தாலும் நற்சகம் பெலன் ஊக்கம் உறக்கம் அற்றவர்களாய் நாட்போகப் போகப் பற்பல நோய்களுக்கும் அடிமைப்பட்டு மருந்துக் கையுமாயிருக்க, சரீரப்பிரயாசையான வேலைசெய்துவருகிறவர்கள் பரும்படியான தீணை அரும்பூட்டாய்த் தின்று குடித்துவந்தாலும் நற் சகமுள்ள பெலசாலிகளாகச் சீவிக்கிறார்கள். ஆகையால், “மருந்துகால் மதி முக்கால்” என்றபடி சகவாழ்வை விரும்புவோர் தேகத்தை வேலை விளையாட்டினால் அப்பியாசப்படுத்திவருவதே புத்தியாகும்.

குத்தகாற்று—சில மனுவர் கிழமைக்கணக்காகப் போசனமில்லாமலும். நாட்கணக்காகப் பானமில்லாமலுஞ் சீவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், எவராயினும் காற்றில்லாமல் ஒரு மணிநேரங்கு சீவிப்பது பரிச்சேதங்கூடாது. நாம் பிறக்கும்போது முதற்செய்யுங் காரியம் மூச்சவாங்குவது, நாம் இறக்கும்போது செய்யுங் கடைசிக்காரியம் மூச்சவிடுவது. நாம் பிறந்தநிமிஷங்கொட்டு மரணபரியந்தம் இடைவிடாமல் மூச்சவிட்டுக் கொண்டும் மூச்சவாங்கிக்கொண்டு மிருக்கிறோம். ஆகவே, நாம்பிழைத்திருப்பதற்கு காற்று இன்றியமையாக்காரியம். எப்படி அசுத்த பதார்த்தங்களைச் சாப்படுவதினால் சரீரத்துக்கு வியாதி உண்டுபடுகின்றதோ அப்படியே அசுத்த காற்றைப் புகட்டுவதினால் வியாதி உண்டாகின்றது. ஒரு நடுவெயதான மனுவனின் தேகத்தில் சுமார் பத்துக் கொத்து உதிரமுண்டு. இந்த இரத்தமெல்லாம் இரண்டரை நிமிஷத்தில் சுவாச உறுப்புகளையும் சரீரம் முழுவதையும் கற்றியோடுகைப்படியால் இரண்டரைநிமிஷம் அசுத்த காற்றை உட்கொள்ளுகிறவனுடைய இரத்தமெல்லாம் நஞ்சுட்டப்படத்தொடங்கி தேகம் முழுவதையுங் தாக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி நெடுகிறும் அசுத்த காற்றைப் புகட்டும் பிள்ளைகளும் மற்றவர்களும் பற்பல நோய்களுக்கிறை

யாய்ப்போவதும் அவர்களுடைய வானை குறைவதும் அதிசயமல்ல. ஒருவன் உட்கொள்ளும் ஆவி சத்தமாயிருந்தாலும் அவன் விடும் ஆவி அசுத்தமானது. ஆகவே, வளரும் வயதில் விடுதிப்பாடசாலை, தருமசாலை முதலிய விடுகளில் தொகையான பிள்ளைகள் நெடுநாட்சீவிக்கும்போது அவர்கள் வளர்ச்சியும் பெலனும் சுவக்கியமும் குறைந்தவர்களாகிறார்கள். சனம் நெருக்கமான கோவில்களிலும் காற்றேஞ்சியில்லாத வீட்டிறைகளிலும் இருக்குங் குழந்தைகள் குழறி யழுதுதிக்குமுக்குப்படுவதற்கு காரணமென்ன? சாதாரணமாக சுத்த காற்றில்லாததினால் லல்வா? அதற்கு அத்தாட்சி அவர்களை வெளியே கொண்டுபோய்விட்டால் அழாமல் அமரிக்கையாயிருக்கிறார்கள். கடற்கரையிற் சீவிக்கிறவர்கள் எவ்வளவு வறுமையும் வசதிக்குறைவுகளும் மூள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் சாதாரணமாக நல்ல சுகமும் சந்தான விருத்தியுடையவர்களாயிருப்பதற்குக் காரணம் கடற்காற்றல்லவா? ஆகையால், இயன்றளவு எப்போதும் விடுவாசல்களிற் காற்றேஞ்சியில் மிருக்கவும், அசுத்தகாற்றை விலக்கி சுத்தகாற்றைப் புகட்டவுங் கவனிப்பது அவசியம். காலையில் படுக்கையைவிட்டெடுமுந்தவுடனும் சுத்தகாற்றுள்ள வெளியான இடங்களிலிருக்கும்போதும் பல முறை பெருமூச்சு வாங்குவதும் விடுவதும் மெத்தநல்லதாம்.

வீடுகளைத் தென்றற்காற்றுப்பட தெற்கே நன்றாக வெளிவிட்டுக் கட்டவேண்டுமென்றதைக் காட்டும் பொருட்டு “தெற்குக்குச்சுவடக்கு மாளிகையை அளிக்கும்” என்றெரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். இது ஒரு வீண் “சாத்திர” மல்ல, நல்ல சுகாதார ஒழுங்கு. வீட்டின் தெற்குப்பக்கத்தை வேசேரு விடாவது இன்னும் உயர்ந்த வேலி முதலியவைகளாவது அடைத் துப்போடவிட்டால் விட்டிலே சுத்தமான காற்றேஞ்சியிருக்க மாட்டாது.

சிறுவங்களைப்படுச் சுகசரீரமுடையவர்களும் காற் ரேட்டமுள்ள வெளியான இடங்களில் வேலைசெய்கிற வர்களும் மேற்படி ஒழுங்குகளைக் கவனியாமல் சுகமுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் இவ்வொழுங்குகளை அனுசரித்துவருதல் சகலரும் நீடிய சுகவாழ்வுடைய மிகவும் உதவியாயிருக்குமென்பது அனுபவமுடைய அநேக பெரிய வைத்தியின் கொள்கையாம். “சூரை சௌக்கிய ஆஸ்தியைவிட மேலான ஆஸ்தியில்லை; இருதய சந்தோஷத்தைவிட மேலான சந்தோஷமில்லை” (சர்வபிரசங்கி (30-16.)

மட்டக்ஞத்தின் பயனுக்கு ஓர் உதாரணம்

அளவுபிரமாணமின்றித் தின்ற குடித்து சாப்பாட்டாரமாகச் சிவிக்கிறவர்கள் நினையாததேர்த்தில் நோய் வாய்ப்பட்டு உத்தரிப்பதுமன்றித் தங்கள் வாணுகோயிங் குறுக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் இச்சைகளையடக்கிச் சிவியமுறையில் மட்டக்ஞத்தை அனுசரிப்பார்களாயின் அவர்கள் ஆகிக்கும் நீடிய சுகவாழ்வை அடையக்கூடுமென்பதற்கு அநேக உதாரணங்களுண்டு. அவைகளில் ஒன்றை இங்கு தருவோம்.

ஹில்கோர்நாரோ என்பவர் தான் நூறுவயது மட்டுஞ் சிவித்த முறையைப்பற்றி எண்பத்தாறும் வயதில் தானுக எழுதிய சரித்திரம் சீர்திருத்தம்பெற்ற சகல பாலைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பது மன்றி அதிலோர் பிரதி இங்கிலாந்தின் நாதன்சாலையிற் காப்பாற்றப்பட்டும் வருகின்றது. அவர் தமிழைப் பற்றிச் சொல்வதாவது:

நான் முப்பத்தைந்து வயதுக்கும் நாற்பது வயதுக்கு மிடையிலிருக்கும்போது மெல்லிய ஸிடாக் காப்ச்சல், கழிச்சல், வயிற்றுவளி, வாதரோகம் முதலிய நோய் களாற் பிடிக்கப்பட்டு ஒருவழியாலும் குணப்பட முடியாமலிருந்தேன். எனது முற்கோபக்குணத்தை யிட்டு யாராவது என்னேடு சிவிப்பது வல்லையாயிருந்தது. கடைசியாய் வைத்தியர்கள் எனக்குச் சொன்ன

மட்டக்ஞத்தின் பயனுக்கு ஓர் உதாரணம் 109

தென்னவெனில், எனக்கு விருப்பமானவைகளையல்ல எனது உடம்புக்கு இன்னக்கிய அன்னபானத்தைப் பரி சோதித்தறிந்து அவைகளை மிகக் கட்டுமெட்டாயும் கிரமமாயும் அருந்தி வருவதினாலும் வெடுவெடுப்பை அடக்கிச் சாந்தமாயிருப்பதினாலும் நயம்பெறக் கூடுமே யன்றி மருந்தினால் கூடாதன்றூர்கள். நான் நெடுகிலும் பற்பல நோய்களால் வாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இளம் வயதிற் சாக மனமில்லாததினால் வைத்தியர்கள் எனக் கூட்டிய புத்தியின்படி சீரணிக்கப் பிரயாசமான பதாாத்தங்களை விலக்கி இலகுவாய்ச் சமிக்கக்கூடியவைகளை மாத்திரம் மிகக் கட்டுமெட்டாய்ப் புகிக்கத்துவங்கி னேன். அன்றியும், இயன்றளவு மிதமின்சிய களைப்பையும் அதிக காங்கை குளிரையும் அசத்த காற்றுள்ள விடங்களில் கெடுநேரம் நிற்பதையும், நேரந்தப்பிச் சாப்படுவதையும் சயனிப்பதையும் விலக்கிவந்தேன். இதன் பயனுக்கு சில நாட்களுள் அதிகம் நயங்கண்டதுமன்றி ஒரு வருஷத்துக்கிடையில் சகல வருத்தங்களிலுமிருந்து விடுதலைபாகிப் பூரண சவுக்கியமடைந்தேன் என்பதை ஒருவேளை சிலர் நம்பமாட்டார்களாக்கும். எத்தனையோ நோயாளிகள் என்னைப்போலக் கிரமமாயும் மட்டக்ஞமாயும் சிவிப்பார்களாயின் நற்கக்கழும் நீடிய வாழ்வும் அடையக்கூடுமென்று அனுபவத்தால் அறிவார்களே.

நான் நாற்பதுவயதுக்கு மேற்படச் சிவிக்க முடியாதென்றிருந்தாலும் இப்போது எண்பத்தாறு வயதுள்ள வனு யிருக்கிறேன். என்றாலும், என்பார்வை, கேள்வி, பல்லு, குரல், புத்தி, ஞாபகம், இருதயம் முதலியவைகள் இன்னும் பூரணமான நிலையிலிருக்கின்றன. பிற ருதவியில்லாமல் நானுக்க குதிரையிலேறிச் சவாரி பண்ணிவருவதுமன்றி, உயர்ந்த படிக்கட்டுகளிலும் மேடு குன்றுகளிலும் இலகுவாயேறிவருகிறேன். இந்நாட்களில் நான் எழுதிய பக்டியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த நாட்கத்தினால் என் புத்தி இன்னும் எவ்வளவு தெளிவாயிருக்கின்றதென்பதையும், என் வாணுள் துக்கம் தூக்க

மற்ற செந்தளிர்ப்பான சீவியமென்பதையும் யாருங் கண்டுபிடிக்கலாம். போசனப்பிரியத்துக் கிடங்கொடுக்கும் ஓர் வாலிபன் எவ்வளவு கக்கேகமுடையவனுயிருந்தாலும் அவனுடைய சீவியத்துக்கு நான் சீவிக்கும் முறையையும் என் நரைத்த மயிர்களையும் மாற்றிக் கொள்ள ஒருபோதும் உடன்படேன். ஏனெனில், வாலிபர் தங்கள் ஆசாபாச இச்சைகளுக்கு அடிமைகளாகிக் கணக்கற்ற பினிகளுக்கும் அகாலமரணத்துக்கும் ஏதுவாய்ப்போகிறார்கள்.

வயது செல்லக்கூசல்ல என் சத்துக்கள் ஒன்றுக்குன்றுமிருப்பதற்கு நியாயமேதனில், வயது தளரத்தளர பெலனுண தீணியும் குறைத்துக் குறைத்து வருகிறேன். இப்படிக் குறைப்பது அவசியம். ஏனெனில், ஒருவன் என்றென்றைக்குஞ் சீவிக்கமுடியாது. அவனுடைய முடிவு கிட்டி வரவர அவன் இயற்கையாய்க் குறையைக் குறையவேசாப்படக் கூடியவனுகிறுன். அவ்வித அந்தஸ்தில் ஒரு முட்டையின் மஞ்சட்கருவும் கொஞ்சம் பாலும் ஒரு துண்டு அப்பழும் ஒரு நாளைக்குப் போதிய உணவு. அதற்கு மேற்பட்டது வருத்தத்தை உண்டாக்கிச் சீவியத்தைக் குறக்கிவிடும். என்மட்டில் நான் நூறுவயதுமட்டும் சீவித்து நோய்வருத்தமில்லாமற் சாக முழு நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன். வறியவராயினுஞ் செல்வராயினும் மட்டசனமாய்த் தின்று குடித்து மனரம்மியமாயிருக்கிற யாரும் அந்தியகாலத்தில் இந்த நன்மையைக் காத்திருக்கலாம்.

ஒரு நோயாளிக்கு வைத்தியர் முதற் கற்பிக்குங்காரியங்களில் ஒன்று பத்தியம். பத்தியமின்றி மருந்து சித்திப்பது அரிது. பத்தியங்காக்கிறவன் தன் வழக்கமான தீணைக்குறைத்து அல்லது மாற்றி உருசியைப்பாராமல் சுகத்துக்கேற்றதை மாத்திரம் மட்டாய்ப்புகிக்கவேண்டியவனுகிறுன். அப்படிச்செய்து குணப்பட்டவன் பிறகும் தனது உணவின் அளவையும் குணத்தையும் நியாயமாகத் தன் தேவைக்குத்தக்கதாகக் கொஞ்சம்மாத்திரங் கூட்டிக்கொள்வார்களில்

மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு வைத்தியரும் மருந்தும் தேவையாயிராதே.

சுகத்தைப் பேணுவதற்காக எவரும் போசனபதார்த்தங்களின் தன்மையையும் அளவையும் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது. எல்லாருடைய உடலும் எல்லாவிதமான தீன் பண்டங்களையும் சீரணிப்பிக்க முடியாது. மேலும், எல்லாருக்கும் ஒரே அளவான போசனம் தகாது. ஆகையால், ஒவ்வொருவரும் உருசியையும் விருப்பத்தையும் பாராமல் தன் தன் இரைப்பையில் இலகுவாய்ச் சமிக்கக்கூடிய பதார்த்தங்கள் எவ்வெயன்றும், அவைகளில் எளிதாய்ச் சீரணிக்கக்கூடிய அளவு என்னவென்றும் பலாள் அப்பியாசித்தறிந்து அதன்படி உறுதியாய்நிலைப்படதே சுவக்கியத்தைக் காப்பாற்ற நிச்சயமானவழி. இவ்வித மட்டசனமான சீவியத்தின் பயன் யாதெனில், அசீரணத்தால் உதிரத்தி லண்டுபடு துங்கீர் குறைந்து குறைந்து அற்றுப்போக, இரத்தம் சுத்தமும் பலத்ததுமாகி கனல், குளிர், களைப்பு, காயம், முறிவு முதலியவைகளை இலேசாய்த் தாங்கச்கூடியதாரும்.

எழுபதுவயதில் ஒருநாள் சவாரிபோகும்போது தற்செயலாய் வண்டி குடைக்கொள்ள நான் தரையில் விழுந்து, குதிரைகளை உடனே மறிக்க முடியாததால் வண்டியோடு வெகுதூரம் இழுபட்டேன். அதனால், என்னைக்கண்ட யாரும் ஏங்கத்தக்காய்ச் சரிரம் முழுவதுங் காயப்பட எலும்பு நரம்புகள் விலகி கால் கையெல்லாம் உருக்கிக்கொண்டது. இந்தப் பரிதாபமான ஸ்திதியில் வைத்தியர்கள் என்னைக் கண்டபோது நான் மூன்று நாளைக்குள் செத்துப்போவேனன்றும், என்றாலும் வீக்கமுடிக்காய்ச்சுலும் உண்போதபடி இரத்தமுமெடுத்து விரேசனமுங் கொடுத்துப்பார்ப்பது நல்லதென்றால் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் நெடுங்காலமாக மிக மட்டசனமாய்ச் சீவித்துவந்ததின் பயனாக என் இரத்தம் நல் நிலையிலிருக்கிறதென்று நான் திட்டமாய் அறிந்திருந்ததினால் வைத்தியர்களுடைய என்

நீத்துக் கிணங்காமல் பிச்கின் எலும்பு நரம்புகளைச் சரிப் படுத்தச்செய்து நோவை எடுக்கிறதற்காக தைலம் மாத்திரம் பூசுவித்துக்கொண்டு வந்தேன். சில நாட்களுள் யாதொரு விறை வருத்தமில்லாமல் நான் சுகப்பட்டது வைத்தியர்களுக்கு ஓர் புதுமைபோலத் தோற்றிற்று.

மட்டசனமாய்ச் சீவிக்கிறவர்கள் குளிர், காங்கை, களைப்பு முதலியவைகளால் சிலவேளைகளில் வருத்தப் பட்டாலும் ஏதாவது பெரும் மோசம் நேருமோ வென்று பயப்படத் தேவையில்லை. ஆனால், அநேகர், வயோதிபர் முதலாய், தாங்கள் என்னத்தையும் எவ்வளவாகத் தின்றாலும் குடித்தாலும் அதனால் தங்களுக்கு யாதொரு விக்கினமுமில்லையென்று விலாப்புடைக்கத் தின்று குடித்து வருகிறார்கள். இவர்கள் வழக்கமாய் நற்சுகத்தை அனுபவியாமல் இலேசாய் வெடுவெடுப் புக்கும் பற்பல நோய்களுக்கும் உள்ளாகித் தங்கள் வாழ் நாளையும் குறுக்கிவிடுவது நிச்சயம்.

தேவைக்கு மேற்படச் சாப்படுவதுங் குடிப்பதும் தின்மைக்கு வழியென்ற அனுபவத்தால் அறிந்திருக்கிறேன். நாலு வருஷங்களுக்குமுன்னே நான் சாப்பட்டு வந்த போசனம் எனக்குப் போதாதென்று விட்டுக் காரர் நெடுகிலும் அலட்டிக்கொண்டுவந்ததால் அவர்களுடைய அரிகண்டத்துக்கு அஞ்சி நான் நெடுங்காலமாய் நாள்தோறும் சாப்பட்டுவந்த பன்னிரண்டு அவுன்ஸ் உணவைப் பதினாலாக்கினேன். பன்னிரண்டு நாட்களுள் எனது மனரம்மியமும் சுறுசுறுப்பும் செங்களிர்ப்பும் அற்றுப்போக, துக்கமுங் தூக்கமும் வெடுவெடுப்பும் காய்ச்சலும் குத்தும் உண்டுபட்டு முப்பத்தைந்து நாளாக வருத்தப்பட்டேன். இதற்கிடையில் என்னைக் கண்டவர்கள் இந்தமுறை என்பாடுமுடிந்து போகுமென்று கதைத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால், நான் சுகப்பட்டெழும்பினேன். அதற்குக் காரணம் நான் நெடுங்காலமாக அனுசரித்துவந்த ஒழுங்கும் ஒறுப்பனவும் என்பதற்குக் கந்தேகமில்லை.

வாசிபர் மட்டசனமாய்ச் சீவிக்கச் சம்மதியாம விருப்பதைப்பற்றி நான் ஆச்சரிப்பபடுகிறதில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் தங்கள் ஆசாபாச இச்சைகளால் ஆளப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்பியாசமுமில்லை. ஆனால், நாற்பது ஜிம்பது வயதுள்ளவர்கள் ஏன் தங்கள் இச்சைகளை அடக்கிக் கட்டுமெட்டாய்த் தின்று குடித்துச் சுகமாயும் மனரம்மியமாயுஞ் சீவியாமவிருக்கிறார்களென்று எனக்கொருபோதும் விளங்கவில்லை.

கார்நாரோ 95-ம் வயதில் எழுதியிருக்கிறதாவது: எனக்கிப்போது 95 வயது நடக்கிறது. என்றாலும், நான் இன்னும் நன்றாய்ச் சாப்பட்டு சயனித்து சங்தோஷமும் மனரம்மியமும் உற்சாகமும் நிறைந்தவராயிருக்கிறேன். இனி நான் நெடுங்காலஞ் சீவிக்க முடியாதாயினும் நூறு வயதுமட்டுஞ் சீவிப்பேனன்று முழு நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன். இன்னும் என் புத்தி, குரல், பார்வை, கேள்வி முதலியவை சற்றுங் குன்றாமல் பூரணமாயிருக்கின்றன. எனது கவனமான சீவியத்துக்குச் சம்பாவனையாகக் கடவுள் இந்த நன்மைகளை எனக்கருளினதற்காக அவருக்கு நன்றி செலுத்தி வருகிறேன்.

கார்நாரோ நமக்கூட்டும் படிப்பனை யாதெனில், மட்டசனமும் மனரம்மியமும் நீடியசுக வாழ்வுக்கு வழி என்பதாம்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

பிள்ளைகளின் ஞானச்சீவியாரம்பம்

சருவேசரன் ஆகித்தாய் தந்தையரைச் சிருட்டுத்தபோது அவர்கள் சந்ததியார் அனைவரும் அவர்கள் ஸ்ரூபை நன்மைக்குஞ் தின்மைக்கும் பங்காளிகளாயிருக்கவேண்டுமெனச் சித்தமாயிருந்தாரென்று அனுபவத்திற் காண்கிறோம். அவர்கள் அழிவற்ற ஆத்துமமும் சுயாதீனமும் புத்தி, நினைவு, சித்தம் ஆதிய தத்துவங்களும் உடையவர்களாயிருந்ததுமன்றிப் பூமியிலுள்ள சகலவற்றின்மேலும் பூரண அதிகாரமும் முடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் சந்ததியாராகிய நாமும் இந்த நன்மைகளுக்கெல்லாம் சுதந்தராயிருக்கிறோம். அதுபோல் அவர்கள் கடவுளின் எச்சரிப்பைச் சட்டைபண்ணுமல் காய்மகாரம் நிறைந்த பிசாகின் வார்த்தையை நம்பித் தாங்களும் தேவர்களாயிருக்கக் கொண்ட பேராசைமினுற் செய்தபாவத்துக்கும் அதன்பயனுக்கப் பெற்ற உலக உபத்திரவும், சாவு, நாகம் முதலிய தண்டனைகளுக்கும் நாமனைவரும் பங்காளிகளாய்ப்போனோம். இத் தண்டனைகள் யாவிலும் தேவ சமாதானத்தையும் ஞானச்சீவியத்தையும் மோட்ச உரிமையையும் இழந்து நரகத்துக் கேதுவானதே அதி நிர்ப்பாக்கியமானது. இப் பரம நன்மைகளை இழப்பதற்குக் காரணமான பாவத்தை நாமாகச் செய்யாதபடியால் நீதியும் இரக்கமும் நிறைந்த நிர்மலதேவன் இப் பாவத்தில் நின்று நாம் நீங்கி ஞான சிவியத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு மிகக் கிளகுவான வழிவகையொன்றை அதாவது, ஞானஸ்நானம் என்னும் தேவதிரவிய அனுமானத்தை ஏற்படுத்தச் சித்தமாயினார். இதன் பயன், அவசியம் ஆதியவைகளை அறியாதவர்கள் பல முறை பிள்ளைகளை ஞானத் தீட்சையின்றிச் சாகவிட்டுவிடுகிறார்கள், அல்லது அது ஓர் அற்பகாரியமென் ரெண்ணினுற் போல நெடுநாட் கடத்தியே அதைக் கொடுப்பிப்பார்

பிள்ளைகளின் ஞானச்சீவியாரம்பம்

115

கள். ஆகையால், இவ் அதிகாரத்தில் ஞானஸ்நானத்தின் பயனையும் அவசியத்தையும் விளக்கியபின் பெற்று ரூக்கும் ஞானத் தாய் தந்தையருக்கும் இதன்மட்டு அள்ள கடமைகளைக் காட்டுவோம்.

ஞானஸ்நானத்தின் பயன்

ஞானஸ்நானத்திற்கு இன்றியமையாததா யுள்ள பகுதி ஓர் சுருக்கமான சடங்கிலேதான் அடங்கும். சில துளி தண்ணீரைத் தலையில் வார்த்துச் சில வார்த்தைகளை உச்சரிப்பதினால் எப்தக்கூடிய பெரும்பயன் ஏதன்று அறிவினரும் அவசியாகிகளும் ஆச்சரியப்படுவார்கள். ஒரு குழந்தை ஞானஸ்நானம் பெறும்போது ஆதித் தாய் தந்தை கட்டிக்கொண்ட பாவத்தினாலே சென்மத்தின் வழியாய்ச் சகல மனுষருக்கும் உண்டாகின்ற தோழமாகிய சென்ம பாவத்திலும் பிசாகின் அடிமைத்தனத்திலும் நின்று நீங்கிச் சர்வேசரனுக்கும் திருச்சபைக்கும் பிள்ளையாகி ஞானச் சிவியத்தையும் மோட்ச உரிமையையும் அடைகின்றது. பிராயப்பட்ட வர்களும் முறைமையாய்த் தக்க ஆயத்தத்தோடு அதாவது, வேத சத்தியங்களைப் படித்தறிந்து பிசாசையும் சகல பொய்மதங்களையும் முற்றுய் விட்டு விலகி, தம் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு மெப்பான சருவேசரனை என்றென்றைக்கும் முழு மனதோடு விசவசித்து வணங்கிச் சேவிப்போமென்றும் அவருடைய வேதம் படிப்பிப்பதையெல்லாம் விசவசித்து அனுசரிப்போமென்றும் உண்மையான மனதுடன் வாக்குப்பண்ணி ஞானஸ்நானம் பெறும்போது சென்ம பாவத்திலும் தாங்களாகச் செய்த சகல கனம் பாவத்திலும் நின்று நீங்கி மேலே சொல்லப்பட்ட சகல நன்மைகளுக்கும் பங்காளிகளாகிறார்கள். உண்டாகட்டும் என்ற ஒரே வார்த்தையினால் உலகத்தை ஆக்கிய உண்ணத் கடவுள் அற்பகாரியத்தைக்கொண்டு அதி நவமான காரியங்களைச் செய்வது தமக்கு வல்லியல்லவென்று அநேக சமயங்களில் வெளிப்படையாய்க் காட்டியிருக்கிறார்.

சிரியதேசத் தாசனின் படைத் தலைவனுகைய நாமான் என்பவன் தீரா நோயாகிய குஷ்டரோகத்தாற் பிடிக்கப் பட்டிருந்த காலத்தில் அவன் மனைவிக்கு இல்லியேல் தேசத்து மங்கை யொருத்தி ஊழியக்காரியாயிருந்தாள். இவள் ஓர்நாள் தன் எசமாட்டியை நோக்கி எங்கள் எசமான் சமாரியாவிலிருக்கும் தீர்க்கதறிசியிடம் போனால் அவர் இவரைக் குணப்படுத்தி விடுவாரே என்றாள். நாமான் இதைப் பரீஷித்துப்பார்க்க விரும்பி இல்லவேல் இராயனுக்கு தன் அரசனிடம் வாங்கிய ஓர் கடிதத் தோடும், தீர்க்கதறிசிக்கு வெகுமதிப்பன்னை வில்லியுயர்ந்த பொருட்கள் திரவியங்களோடும் பிரயாணமாகி மேற்படி காகிதத்தை இல்லவேல் இராயனிடங் கொடுத்தான். அதில் சிரியவிராயன் வரைந்திருந்தது யாதெனில் இக் கடிதத்துடன் வரும் நம் ஊழியனுகைய நாமானின் குஷ்டரோகத்தைக் குணமாக்கி விடும்படி அவனை உம்மிடம் அனுப்புகிறேன் என்பதாம். இராயன் இதை வாசித் தூத் திகிலைடைந்து தன் வல்திரங்களைக் கிழித்து நானென்ன, உயிரைக் கொடுக்கவும் உயிரை அழிக்கவும் வல்லமையுள்ள தேவனு? சிரிய வரசன் என்னேடு அநிதமாய்ச் சுரட்டுப் பிடிக்கச் சமயங் தேடுகிறுரே என்று பரிதபித்து நின்றார். எவிசே எனுங் தீர்க்கதறிசி இதையறிந்து, நோயுற்ற அம் மனிதனைத் தம்மிட மனுப்பும்படி அரசனுக் கறிவிக்க, நாமான் தன் பரிவாரத் தோடு போய் அவர் வாசலில் நின்றான். அப்பொழுது எவிசே அவனுக்கு ஆளனுப்பி நீர் போய் யோர்தான் நதியில் ஏழு முறை குளித்தால் பூரண சவுக்கியமடை விரென்று அறிவித்தார். நாமான் இதிற் கேபமுற்று தீர்க்கதறிசியானவர் என்னிடம் அனுகித் தேவ நாமத்தை முன்னிட்டு குஷ்டங்கண்ட இடங்களைத் தன் கரங்களாற் தொட்டு என்னைச் சொல்தமாக்குவாரென் ரெண்ணி இங்கு வந்தேன். நான் குளிப்பதினுற் குணமுறக்குமொயின் யோர்தானின்பார்க்க அதிக சவுக்கியமான தெண்ணீரையுடைய நதிகள் எங்கள் ஊரில் இல்லையா என்று சினங்து தன் ஊருக்குத் திரும்ப ஆரம்

பித்தான். அப்போது அவனுடைய ஊழியர் அவனை நோக்கி ஆண்டவனே தீர்க்கதறிசி உமக்குக் கஷ்டமான ஒரு காரியத்தைக் கற்பித்திருந்தால் அதைச் செய்விரல்லவா? அவர்போய்க் குளியும் சுத்தமாயிர் என்றபோது நீர் எவ்வளவு பூசிதமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டிய தென்றூர்கள். நாமான் இதையுணர்ந்து யோர்தான் நதிக்குச் சென்று தேவ தொண்டர் தனக்குக் கற்பித்தபடி ஸ்நானஞ்செய்தான். உடனே தீர்க்கதறிசியின்வாக்குப்படி பூரண சவுக்கியமடைந்தான். பின்பு எவிசேயிடம் வந்து இல்லியேலி விருக்குங் தேவன்ஸ்லாதே லோகாதி லோகங்களில் வேறே தேவர்க் களில்லையென்று அங்கீரித்ததுமன்றி இனிக்கர்த்தருக்கேபன்றி அந்நிய தேவர்களுக்குச் சர்வாங்கதகனத்தையும் பலியையுஞ் செலுத்துவதில்லையென்றும் பிரதிஞ்ஞை செய்து தன் காணிக்கைகளைக் கையேற்கும் படி வேண்டியின்றான். தீர்க்கதறிசியோ அவ் வெகுமதிகளில் யாதொன்றையும் மேற்றுக்கொள்ளாமல் அவனை அலுப்பிவிட்டார். (4. அரசர் 5.) ஆற்று நீரைக்கொண்டு குஷ்டரோகத்தைக் குணமாக்க வல்லமையுள்ள தேவ ஊக்கு ஞானஸ்நானத் தண்ணீரால் பாவக் கறையை நீக்கி ஆத்துமத்தைச் சுத்தமாக்குவது கஷ்டமல்ல. இவ்விடத்திலே, நாமான் சக மடைந்த நதியாகிய யோர்தானிலேதான் பின்னேறாகுாலம் அர்ச. ஸ்நாபக அருதானிலேதான் போதின்து அவ் வாற்று நீராற் சனங்கள்ப்பர் தபசைப் போதித்து அவ் வாற்று நீராற் சனங்களுக்குத் தவத்தின் ஞானஸ்நானங்க் கொடுத்து உலக இரட்சகரின் வருகைக்கு அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தி னார் என்றதையும் மனுக்குலத்தைப் பாவத்தில் நின்று நீக்க வந்த யேசுநாதசவாமியும் தமது பிரசித்த சிவியத்தைத் துவக்குமுன் நமக்கு முன்மாதிரியாகவும் ஞானஸ்நானத்தின் பயணையும் அவசியத்தையும் நமக்கு குப் படிப்பிப்பதற்காகவும் இவ் வாற்றுத்தானே இந்த அருள்ப்பர்கையால் ஞானத் தீட்சைபெறச் சித்தமானான் என்றதையுங் குறிக்கக்கடவோம்.

தண்ணீருக்கு விசேஷ வல்லமை அருளப்பட்ட தற்கு வேலேர் உதாரணமாவது: எருசலேம் நகரில் பெத்சாயித் அதாவது ஆட்டுக்குளமென்று பேர் விளங்கிய ஓர் குளமுண்டு. முற்காலம் பலிக்குக் குறிக்கப்பட்ட ஆடு மாடு முதலிய மிருகங்களை இக் குளத்திற் கழுவி எடுப்பார்கள். அன்றியும், வரிவேத முறைமை களுக்கெதிரான துடக்குள்ளவர்களும் அதிற் குளிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. உலக இரட்சகரின் காலத்தில் இவ் வாவிக்கு ஜின்து மண்டபங்கள் இருந்தன. அவைகளில் பெருந் தொகையான குருடர் சப்பாணிகள் கும் பின் உறுப்புடையோர் முதலிய வியாதில்தரை எங் நேர முங் காணலாம். இவர்கள் அங்கிருந்த நோக்கம் யாதெனில், கில சமையங்களில் ஓர் தேவதுதன் இவ் வேரியிலிறங்கத் தண்ணீர் தளம்பும். தளம்பியபின் எவன் முந்தி அதி விறங்குவானே அவன் எப்பேர்ப்பட்ட வியாதில்தனு யிருந்தாலும் சொல்தமாவான். (அருளப்பர். 5.)

மேலும், ஒரு உதாரணம்: யேசுநாதர் ஒரு நாள் ஓர் பிறவிக்குருடனைக் கண்டபோது அவன்மேல் மன மிரங்கிக் கொஞ்சமண்ணைக் கிள்ளி அதைத் தமது திரு உழிழ் நீரிற் குழுமுக்கு அவன் கண்ணிற் பூசி நீரோய் கிலோவை என்னுங் குளத்தில் உண்ணைக் கழுவு என்று திருவளம்பற்றினார். கிலோவை என்பது அனுப்பப்பட்டவரென்று அர்த்தமாம். அவன் போய் அதிற் கழுவிப் பார்வையடைந்தான். (அருளப்பர். 9.)

மேலே சொல்லப்பட்ட ஆறு குளங் குட்டைகளுக்குச் சாவுக்கியத்தைக் கொடுக்குஞ் சக்தி இயல்பாயிருக்கவில்லை. சருவேசரனே அவ்வரத்தைத் தமக்குச் சித்தமானபோது அவைகளுக்கு அருளிவந்தார். அவரே தாம் ஏற்படுத்திய ஞானஸ்நானத்துக்கும் பாவ அழுக்கில் நின்று ஆத்துமத்தைச் சுத்திகரிக்கும் தவறு வரத்தைத் தந்தருளினார். மேற் குறித்த நீர் நிலைகளில் ஆரோக்கிய மடைந்தவர்களும் தங்களெண்ணப்படியல்ல, தேவ சித்தப்படி சட்ட சிட்டமாய்ச் செய்தே

குணப்பட்டார்கள். அவ்வாறே ஞானஸ்நானத்தையும் மனுஷர் தங்கள் புத்திக்கும் போக்குக்கும் இசைந்த படியல்ல தேவ திருச்சபையின் முறைமைப்படி பெற்றே அதன் பயனை அடையவேண்டியது.

தண்ணீரானது ஊத்தையுள்ளதைச் சுத்த மாக்குவும் உலர்ந்ததை நனைக்கவும் தாகம் மூர்ச்சை முதலிய வைகளைத் தீர்க்கவும் உதவும். அன்றியும், அது உடம் புக்குச் சுகத்தையும் பலத்தையும் பூமிக்குச் செழிப்பையும் தாவரவர்க்கங்களுக்கு வளர்ச்சியையுங் தரும். இவ்வண்மே ஞான முறையில் ஞானஸ்நான நீருஞ் செய்கின்றது. சமுத்திரத்தில் விழுந்த ஒரு பொறி நெருப்பு எவ்விதம் அவிந்துபோகுமோ அவ்விதமே ஆத்துமத்திலுள்ள சகல பாவங்களும் அவைகளுக்குரிய சர்வ ஆக்கினைகளும் ஞானஸ்நானத்தால் முற்றூய் அற் றப்போகும். ஆகவே, ஞானத் திட்சை பெற்றபின் யாதொரு பாவத்தையுங் கட்டிக்கொள்ளும் மரிக்கும் பாக்கியமுடையவர்கள் நேரே பரகதி சேருவார்கள். இத்திருச்சடங்கில் நாம் திவ்விய இஸ்பிரீத்துசாந்து வையும் அவருடைய சுத்திகரிக்கும் அருளையும் அடைகிறோம். “நீங்கள் மனந்திரும்பி உங்கள் பாவங்களின் மன்னிப்படைய உங்களில் ஒவ்வொருவனும் யேசுக் கிறீஸ்துநாதரின் நாமத்தினுலே ஞானஸ்நானத்தைப் பெறக் கடவான். அப்போது இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்விரகள். (அப். நடபடி 2. 38.) இதை அரசு சின்னப்பர் மறுபிறப்பாகிய ஸ்நான மென்றமைக்கிறார். (தீத்து. 3. 5.) ஆகையால், ஞானஸ்நானம் ஆத்துமத்துக்கு ஞானப் பிறப்பாயிருக்கிறது. மற்றத் தேவதிரவிய அனுமானங்கள் ஆத்துமத்துக்கு அன்னமாயும் அவுசுதமாயும் மிருக்கின்றன. தண்ணீர் தாகத்தைத் தீர்ப்பதுபோலவும் நல்ல பாவசங்கீர்த்தனம் இருதயத்துக்குச் சமாதானநத்தையும் ஆறுதலையும் மனிப்பது போலவும், ஞானஸ்நானம் ஆத்துமத்தின் ஞான விடாயைத் தீர்த்து அதற்கு ஆறுதலையும் அகமிகிழ்ச்சியையும் அருளுகின்றதென்று அதைத் தக்க

ஆயத்தத்தோடு பெற்றுக் கொள்ளுகிறவர்கள் அனுபவத்தால் அறிவார்கள். ஈடேற்றத்துக்கு அகத்தியமாகிய விசுவாசமென்னும் விதையையும் பாவச்சோதனைகளைச் செயித்துப் புண்ணியாத்தை அனுசரிக்கவேண்டிய தைரியத்தையும் இத்தேவதிரவிய அனுமான மூலமாக அடைகின்றோம். ஞானஸ்நானத்தை அர்ச். கிறிசோல்தம் ஆராதனைக்குரிய தேவ தீர்த்துவத்தின் முத்திரையென்றழைக்கிறோர். ஒன்றும்பெருத்தீரு துண்டுக் கடுதாசியிற் பதிந்திருக்கும் இராச முத்திரை அதை ஜின்து, ஜிம்பது, ஆயிரம், சூபாப் பெறுமதியான கோட்டுநாணய மாக்குவதுபோல ஞானஸ்நான முத்திரையே நாம் செய்யும் அற்ப நற்கிருத்தியங்களுக்கும் மோட்ச சம்பாவனைக்குரிய பேறுபலனை நமக்குக் கிடைக்கப்பண்ணுகின்றது. ஞானஸ்நானம் ஆத்துமத்தில் ஒருபோதும் அழியாத ஞான முத்திரையைப் பதிக்கிறபடியால் அதை ஒருமுறைக்கத்திகம் பெறக் கூடாது. சிலர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற பின் லெளகீகோக்கங்கொண்டு அதன் முத்திரையை அழிப்பதற்காகப் பற்பல பிறசமயச் சடங்குகளைச் செய்வார்கள். இவைகளாற் தேவ சாபத்தைத் திரளாய்த் தேடிக்கொள்வார்களேயென்றி ஞானஸ்நான முத்திரையை ஒருபோதும் அழிக்கவே முடியாது. நாம் ஞானஸ்நானம் பெற்றுச் சத்தியவேத திருச்சபையிற் சேரும்போது அதன்தலைவராகிய கிறிஸ்துநாதரின் அங்கங்களாகி அவரோடு ஏகபந்தனமாய் ஒன்றிக்கிறோம். “நீங்களோ கிறிஸ்துநாதரின் சரீரமும் அவயவத்தில் அவயவங்களுமாயிருக்கிறீர்கள்” (1 கொரி. 12.27.) “உங்களுடைய சரீரங்கள் கிறிஸ்துநாதருக்கு அவயவங்களா யிருக்கின்றன வென்றறியீர்களோ?” (1 கொரி. 6.15.) “கிறிஸ்துநாதரில் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நீங்கள் எல்லாரும் கிறிஸ்துநாதரைத் தரித்துக்கொண்டார்கள். ஆதாரத்தை கிரேக்கனேன்று மில்லை. அடிமையென்றும் சயாதினை என்று மில்லை. ஆணைன்றும் பெண்ணைன்று மில்லை. நீங்களெல்லாரும் கிறிஸ்துநாதரில் ஒன்றுயிருக்கிறீர்

கள்.” (கலாத். 3. 27. 28.) ஆகையாற்தான் நாம் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நாட்டை அவருடைய நாமத்தினாலே கிறிஸ்துவர்களென் நல்லுக்கப்படுகிறோம்.

ஞான தீட்சை பெற்றுக் கிறிஸ்துவர்களாவது சருவேசரலுக்கு மிகவும் உவப்பான காரியமென்றும், அப்படிச் செய்வதினால் அவரிடம் தங்களுக்கு வேண்டிய அநேக இகபர நன்மைகளை தீவிரவாய் அடையலாமென்றும் பிறசமயிகளிலும் சிலர் நன்றாய்வார்கள். ஆகையாற்தான் அவர்களிற் சிலர் தாங்கள் ஆவலாயிச்சிக்கும் அருமையான சில நன்மைகளை வேறுவகையாய் அடையக்கூடாதிருக்கும்போது அவை கிடைத்தால் தாங்கள் அல்லது பிள்ளைகள் அல்லது குடும்பம் முழுவதும் ஞானஸ்நானம் பெறுவோமென்று கேரளத்தினாலும் ஞானஸ்நானம் பண்ணுகிறார்கள். மனுமக்களைவரும் ஞானத் தீட்சைபண்ணுகிறார்கள். மனுமக்களைவரும் ஞானத் தீட்சைபெற்ற ஈடேறவேண்டுமென்று மிக்க ஆவலுள்ள கடவுள் அவர்கள் வேண்டுமென்றை கிடைத்திலை தீவிரவாய்க் கேட்டார்கள் கிருரென்றும் அதனால் வருஷாவருஷம் அநேகர் ஞானதீட்சை பெற்று சத்திய திருச்சபையிற் சேருகிறார்களென்றும் உலகம் எக்காலமுங் கண்டுவருகின்றது. ஜிந்தாம் நூற்றுண்டில் பிராஞ்ச தேசத்தின் ஓர் பகுதியை அரசாண்டுவந்த குளோவிஸ் என்னும் பிறசமயக்வரசன் அக் காலத்திலே திருச்சபையில் அடையக்கூடியதாயிருந்த அனுமதிப்படி குளோற்றில்டா என்னும் ஓர் கிறிஸ்துவ புண்ணியவதியை விவாகம்பண்ணி னுருந்தார். இவள் தன் பத்தாவை மனந்திருப்பத் தன் யிருந்தார். இவள் தன் பத்தாவை மனந்திருப்பத் தன் செப தபத்தாலும் அன்பான புத்தி போதனையாலும் வெகு பிரயாசப்பட்டுவந்தும் அவர் அசையாதவராயிருந்தார். காத்திராப்பிரகாரமாக இவருக்கும் செருமானியருக்கு மிடையில் யுத்த முண்டுப்பட்டது. அதில் இவர் தன் சிறு சேஜையோடு தோற்கடிக்கப்பட்டு பின் காட்டவேண்டிய தருவாயில் விருந்தபடியால் மனங்கலங்காட்டுவதை ஆக்கசாகாத்தி லமிழுந்தியிருந்தார். அவ்வேளைக்கு துக்கசாகாத்தி அவுறேவியன் என்னும் அவருடைய சேனைப்பதி அவ

ஏரான்தாக்கி ஆண்டவனே இனி உமக்கு ஒரே அடை மானம் மாத்திரமுண்டு. அதாவது, உமது தேவியா குளோர்த்தில்டா உமக்குப் போதித்துவரும் தேவனை விசுவசியும், அப்போது வானத்துக்கும் பூமிக் கும் பகவானுகிய அவர் உமது சத்துராதிகள்மேல் உமக்குச் செய்கிடைக்கச் செய்வார் என்றார். குளோரோக்கி “சீவியான கடவுளின் குமாரனென்றும், தங் கள் உபத்திரவங்களில் உமது சலுகையைத் தேடுகிற வர்களுக்கு ஆறுதலளிக்கும் தேவனென்றும், உம்மில் நம்பிக்கை வைக்கிறவர்களுக்கு வெற்றியருஞ்சிறவரென் ரும் குளோர்த்தில்டா எனக்குப்போதிக்கும் கிறிஸ்துவே நான் உமது பரம வல்லமையின் சரணத்தைத் தாழ்மை யுடன் இராந்துகேட்கிறேன். நீர் என்னிச் செய்மடையச் செய்விராகில் இனி நான் உம்மையே வணக்கி உமது நாமத்தினால் ஞானஸ்நானம் பெறுவேன். நான் நம்பிப் பிரார்த்தித்த என் தேவர்கள் எனக்கு உதவி புரியத் திராணியற்ற தெய்வங்களா பிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நான் இச்சமயம் விண்ணப்பஞ் செய்யும் யில் நின்று என்னை விடுதலைசெய்வதினால் எனக்கு விசுவாசந் தந்தருளும்” என்று உரத்த சத்தமாய் வேண்டிக் கொண்டார். உடனே அவர் சேனை தேவசெய்காடித்துப் பூரண செய்மடைந்தது. இதன் பயனுக்கே குளோவில் இராயன் வேத சத்தியங்களைக் கற்று வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்தபின் அர்ச். ரெமியுஸ் என்பவர் கையால் ஞானத்தீட்சை பெற்றார். அத் திருச் சடங்குக்குத் தேவையான பரிசுத்த தைலத்தை ஒரு வெள்ளைப் புற சிறு கிமிலிற் கொணர்ந்து கொடுத்தது. அன்றையத்தினம் பிராஞ்சுக்காரரில் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் தவிரப் பிராயப்பட்ட ஆடவரில் மூவாயிரம்பேர் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள்.

நம்முடைய தேசத்திலும் சிலதடவைகளில் பிறசமயிகள் ஆபத்துக்களில் நேர்த்திபண்ணிக்கொண்ட பின் மனந்திரும்பி ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டதை அறவோம். மருதமடுத் திருப்பதியில் பிராயப் பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஞானஸ்நானங்கள் பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்டவைகளேயாம்.

ஞானஸ்நானத்தின் அவசியம்

ஞானஸ்நானம் இரட்சணியத்துக்கு இன்றியமையாக காரியமென்பது யேசுநாதர் தூத பிரபுவான் நித்தேமுள் என்னும் பரிசேயனுக்கு வசனித்த வார்த்தைகளினால் தெளிவாய் விளங்குகின்றது. இவர் ஓர் இரவு யேசுநாதரிடம் வந்து குருவே நீர் சருவேசரனிடத்திலிருந்துவந்த போதகரா பிருக்கிறீரன்று அறிந்திருக்கிறோம். எனவில், ஒருவனும் தன்னுடன் தேவன் இராவிடில் நீர் செய்யும் இவ்வற்புதங்களைச் செய்யமாட்டான் என்றார். அப்பொழுது யேசுநாதசவாமி ஈடேற்றத்துக்கு முதல் அவசியமாகிய ஞானஸ்நானத்தைப்பற்றியே அவருக்கும் போதிக்கச் சித்தமானார். “மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்: ஒருவன் மறுபடியும் பிறவாவிடில் சருவேசரனுடைய இராச்சியத்தைக் காணவே மாட்டான்” என்று திருவும்பற்றான். அதற்குப் பிரபுவயோதிப்பனை ஒருவன் மீளவும் பிறப்பதெப்படி? தன் தாயுதரத்திற் திரும்பப் பிரவேகித்து மறுபடி பிறக்கக் கூடுமோ என்றார். யேசுநாதர் பிரதியுத்தரமாக ஒரு வன் தண்ணீரினாலும் இல்லீரித்துசாந்துவினாலும் மறுபிறப்புப் பெறுவிடில் சருவேசரனுடைய இராச்சியத்தில் பிரவேகிக்கமாட்டானென்று மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று வசனித்தார். (அர்ச. அருளப்பர் 3.) அன்றியும், பரிசுத்தார் பரிசுத்தராகிய யேசுநாதசவாமிக்கு ஞானதீட்சை சந்திந் தேவையில்லாதிருந்தும் அது நமக் கெவ்வளவு அவசியமென்று படிப்பிக்கும்பொருட்டு தாம் சுவி

சேஷத்தைப் போதிக்கத் துவங்குமுன் அரசு. ஸ்நாபக அருளப்பர் கையால் ஞானஸ்நானம் பெற்றுரென்று முன் காட்டியிருக்கிறோம். ஈற்றில் தாம் பூமியைவிட்டுப் பரலோகத்துக்கு எழுந்தருளமுன்னும் தமது சீஷரை நோக்கி நீங்கள் போய் சகல சாதி சனங்களுக்கும் பிரசங்கித்து பிதாவுடையவும் சுதனுடையவும் இஸ்பிரீத்துசாந்துவடையவும் நாமத்தினால் ஞானஸ்நானம் கொடுத்து நாம் உங்களுக்குக் கற்பித்த யாவையும் அனுசரித்துவரும்படி அவர்களுக்குப் போதியுங்கள் என்று கட்டளையிட்டார். (மத்தேயு 28.) விசுவசித்து ஞானஸ்நானம் பெறுகிறவன் இரட்சணியமடைவான். (மர்கு 16. 16.) என்றதும் வேறோர் திருவாக்கு.

மரண சமயத்தில் தண்ணீரால் ஞானஸ்நானம் பெற அவகாசமற்றவர்கள் தங்கள் பாவங்களுக்காக உண்மையாக மனஸ்தாபப்பட்டு மெப்யான் சருவேசரனை உறுதியாக விசுவசித்து ஞானஸ்நானம் பெற அங்கமாய் ஆசிப்பார்களானால் அல்லது வேதசாட்சிகளாய் மரித்தால் இரட்சணியமடைவார்கள். ஆயி னும், தண்ணீரால் ஞானஸ்நானம் பெறக் கூடுமாயிருக்கும்போது அதைப் பெறுவது அசுத்தியம். இயல் வேத காலத்தில் திருச்சபைக்கு முற்குறியாயிருந்த நோவாவின் பேழையிற் பிரவேசிக்க ஒரேயொரு வாசல் மாத்திரமிருந்துபோல் இரட்சணியப் பேழையாகிய திருச்சபையிற் சேர ஞானஸ்நானமெனும் ஒரேயொரு வழி மாத்திர முண்டு. ஞானஸ்நானம் செங்கடலுக் கொப்பிடப்படும். எகிப்திராச்சியத்திற் பார்வோன் அரசனுக்கு அடிமைகளாயிருந்த எபிரேயரெனுங் தேவ பிரசைகள் பாலுங் தேவும் பெருகிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கானனு தேயத்துக்குப்போக தேவ வாக்குப்படி எத்தனித்தபோது வழியில் செங்கடலைக் கடக்கவேண்டி யிருந்தது. அவ்வாறே நாமும் இம்மையிற் பிசாகின் சிறையில் நின்று நீங்கிப் பரலோக இராச்சியஞ் சேரவேண்டுமானால் ஞானஸ்நானமெனுங் கடலைத் தாண்டியே போக வேண்டும்.

பிறந்தபின் இறக்குங் குழந்தைகள் பிறப்பிலேயே குற்றவாளிகளாயிருப்பதினால் ஆக்கினையுள்ள ஓரிடத் துக்குப் போகிறார்களென்று வரகவியாகிய வீரவில் முதலிய சில முற்கால பிறசமயிகள் எண்ணினருக்கள். அக்காலமிருந்த ரோமர், கிறேக்கர், எஜிப்தியர் ஆகிய பிற சமயிகள் தங்களான்மாக்களைச் சுத்திகரித்து தெய் வங்களுக்கு உகந்தவைகளாக்கும்பொருட்டு சில குறிக் கப்பட்ட தண்ணீர்த் தடாகங்களில் ஸ்நானங்கு செய்து வந்தார்கள். வரிவேத காலத்திற் சருவேசரனுடைய சனங்களாயிருந்த பூதருள் விருத்தசேதனம் ஞானஸ்நானத்துக்கு வதினும் முற்குறியுமாயிருந்ததென்று வேதாகமத்திற் பலவிடங்களிலும் காணகிறோம். இற றைக்கும் இந்துமதத்தாருள் சில குறிக்கப்பட்ட தீர்த்த தலங்களில் ஸ்நானங்குசெய்தால் ஆன்மாவிலுள்ள பாவ அழுக்குத் தீருமென்ற நம்பிக்கையுண்டு. இவைகளைப் பெல்லாஞ் சுருங்கச் சொல்லவேண்டுமாயின் பாவ நிவிர்த்திக்கு ஏதோ ஒருவகை ஸ்நானம் தேவையென்ற கோட்பாடு மனுமக்களுள் எக்காலமும் மிருந்து வந்த தெனக் காணகிறோம். ஆனால், பாவ அழுக்கைத் தீர்க்குஞ் சக்தியை ஸ்நானத்துக்குக் கொடுக்கக்கூடியவர் பாவத்தை மன்னிக்க வல்லமை யுடையவராகிய கடவுளேயன்றி வேறு யாருமல்ல. அந்தச் சக்தியை சருவேசரன் தாம் சத்தியவேதத்தில் வேற்படுத்திய ஞானஸ்நானத்துக்கே யன்றி மனுஷர் தங்கள் போக்கின் படி நியமிக்கும் ஸ்நானங்களுக்கு கொடுக்கிறென்று சாதிக்க யாதோர் அத்தாடசியுமில்லை. இந்துக்களுடைய தீர்த்த ஸ்நானத்தினால் உள்ளபடி பாவம் போவதேயில்லை என்பதை:

தீர்த்த மாடினாலும்—அகப்பே

தீவினை போகாதே

ஊத்தை போனாலும்—அகப்பே

ஊழ்வினை போகாதே

என்று அவர்களுடைய ஞானிகளே அறிக்கையிட சிறுக்கிறார்கள். குஷ்டரோகியாகிய நாமான் எவிசே

யெனுங் தீர்க்கதறிச் கற்பித்தபிரகாரம் யோர்தான் நதியிலே முதல் குளிக்கிறதற்குப் பதிலாய்த் தன் எண்ணைப் படி வேறிடத்தி வெத்தனையாயிரம் முறை குளித்திருந்தாலும் சுக மடைஞ் திருப்பானு? ஒருபோது மடைய மாட்டனென்று அவ னாழியர் தாமே தீர்க்கமாயிற்கு தீர்க்கதறிகியின் சொற்படி யோர்தானில் அவனை ஏழு தரம் ஸ்நானங்செய்யப்பண்ணிச் சுவக்கிய மடையச் செய்தார்கள். பிறவிக் குருடனும் யேசுநாதர் கற்பித்தபடி சிலோவையெனுங் தடாகத் தண்ணீரிற் தண்ணைக் கழுவாமல் தன் மனம் போனபடி வேறு சலத்திற் கழுவி யிருந்தாற் பார்வை யடைஞ்திருப்பானு? ஆமென்று அறிவுள்ள யாருஞ் சொல்லத் துணியார்கள். ஏனை வில், இவர்க் களிருவரும் இதற்குமுன் இயல்பாய் எத் தனையோ தடவைகளிற் பல தண்ணீரிலுங் தங்களைக் கழுவிக் குளித்திருப்பார்கள். அப்படியிருந்தும் இதற்கு முன் இவர்கள் குணப்படவில்லையே. அவ்வாறே ஆத்தும சுத்திகரத்தளவிலும் மெய்யான தேவனும் மனு ஷ்னுமாகிய யேசுநாதசவாமி ஏற்படுத்திய ஞானஸ்நானத்தின் மூலமாகவே பாவமன்னிப் படையலாமன்றி வேறு ஸ்நானங்கள் வழியாய் அடையமுடியாது.

ஞானஸ்நானங்களைக்கும் அதிகாரம் குருமாருக்கே உரியது. ஆயினும், இத் திருச்சடங்கு ஈடேற்றத் துக்கு இன்றியமையாததானபடியால் சகலரும் பரக்கியடையவேண்டுமென்னும் ஆவலுள்ள பரிசுத்த மாதாவாகிய திருச்சபை மரணத்தருவாயில் அல்லது அவசியமான தருணத்தில் சாதி சமய பேதமின்றிச் சகலருக்கும் இவ்வதிகாரத்தை அருளுகின்றது. என்றாலும் ஜியையோ கிறிஸ்தவர்களுக்குள் முதலாய் எவ்வளவு சொற்பேர் இத் திருச்சடங்கை நிறைவேற்ற அறிந்திருக்கிறார்கள்! இதை அறியாததினாலும் அசட்டையினாலும் எத்தனையோ குழந்தைகள் ஞானஸ்நானமில்லாமற் செத்து மோட்சபாக்கியத்தை யிழந்துபோக விடுகிறார்களே. வேண்டிய தருணத்தில் ஞானஸ்நானங்கொடுக்க பாருக்குங் கடமையானபடியால் சுதல்

ரும் முக்கியமாய் வைத்தியரும் மருத்துவம் பார்ப்போரும் உபாத்திமாரும் உபதேசிகளும் கோயிற் கட்டளைகாரர் முதலியவர்களும் இதை நன்றாயறிந்திருப்பது மிகக் அவசியம். இவர்களிற் தேவபத்தியுள்ள சிலர் இவ்வலுவில் எந்தேரமுங் கரிசனையாயிருந்து எத்தனையோ ஆத்துமாக்களை ஈடேற்றியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கிலும் ஒருவன் பூமியிற் செய்யக்கூடிய பெரும் புண்ணியமென்ன? இந்துக்கள் முதலிய பிரசமயிகளில் அறிவுள்ள சிலர் தங்கள் குழந்தைகள் அவஸ்தையாயிருக்கையில் அல்லது குறைமாதத்திற் பிறங்கிருக்கும்போது குருமாரை அல்லது ஞானஸ்நானங்கொடுக்க அறிந்த வேறு யாரையாகுதல் அழைத்து அக் குழந்தைகளுக்கு ஞானஸ்நானங்களைக்கொடுப்பிப்பதைச் சிலசமயங்களில் கண்டுக் கேட்டுமிருக்கிறோம். இது இக் குழந்தைகளின் குடும்பங்களுக்கு எவ்வளவு ஆசிர்வாதத்தை வருவிக்குமென்பதை விளக்க வேண்டியதில்லை. பிரசமயக் குடும்பங்களிற் பிள்ளைகள் குறைமாதத்திற் பிறங்கிருப்பதாக அல்லது அவஸ்தையாயிருக்கிறதாகக் கிறிஸ்தவர்கள் அறியும்போது அக் குழந்தைகளின் பெற்றிருக்கு ஞான தீட்சையின் பயனையும் உபயோகத்தையும் சற்று விளக்கினால் தங்கள் அரிய குழந்தைகளுக்கு ஞான நன்மையை விரும்பும் பலர் அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுக்கத் தடைசெய்யார்களென்பது அனுபவத்தாலிருந்த விஷயம்.

பிராயப்பட்ட பிற சமயிகளை மரணத்தருவாயில் மனதிருப்பும் பாக்கியத்தைப் பெறுவோர் அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுக்குமுன் தேவ திரீத்துவம், மீட்பு, சித்திய மோட்சம், நரகம் முதலிய வேதசத்தியங்களைப் பரும்படியாயாகுதல் விளக்குவது அவசியம். ஆகையால், அச்சமயங்களில் ஓர் குருவானவரை அழைக்கக்கூடுமானால் அதி உத்தமம். பிராயப்பட்டவர்கள் சாகுங் தருவாயிலாவது ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளுவது பெரும் பாக்கியமாயிருக்கும். சத்திய வேதத்தின் உண்மையையும் அதன் கட்டுப்பாடு

களையும் அறிந்துகொண்டு அசட்டையாலும் வேறு பல காரணங்களினாலும் ஞானஸ்நானத்தை சாங்காலமட்டும் பின்போடுவது மகா அபத்தமான காரியம். மரணமட்டும் மெய்யான கடவுளை வணங்கவேண்டியவிதமாய் வணங்காமலும் புண்ணியதிரவியத்தைச் சம்பாதியாமலும் தங்க என்னப்படி நடந்தபின் அந்திய காலத்தில் ஞானஸ்நானம்பெற்று நேரே பரகத்திசேரக் காத்திருப்பது நீதியுமல்ல, புத்தியுமல்ல. இப்படிக் காத்திருந்தவர்களிற் பலர் இவ்வரமடையாமற் செத்ததை நன்றாய்விலிருவாம்.

ஞானஸ்நானங்கோடுக்கும் முறை

அவஸ்தைச் சமயத்தில் ஞானஸ்நானங்கோடுக்காருக்கும் அதிகாரமுண்டாயினும் ஒரு குருவானவர் சமீபத்தி விருந்தால் அவரை அழைப்பதே முறை. குருவானவர் இல்லாவிடில் இத்திருச்சடங்கை நன்றாய்ந்த வேறு ஒருவர் செய்யத்தகும். இதைச் சுகலரும் இலகுவாய் அறிந்திருக்க வழியாகவே திருச்சபை இச் சடங்கைச் சுருக்கமும் சுலுவுமாக்கி யிருக்கிறது. இதன் முறை யாதெனில், திருச்சபை செய்வதையே தானுஞ் செய்கிறேன்ற கருத்தோடு ஞானஸ்நானம் பெறப்போகிறவனுக்கு இடவேண்டிய பெயரை உச்சரித்து அவனுடைய தலையிற் தண்ணீரைச் சிறுவையடையாள மாதிரியாய் வார்த்து வார்த்து “பிதாவுடையவும், சதனுடையவும், இஸ்பிரித்து சாங்குவுடையவும் நாமத்தினுலே நானுண்ணைக் கழுவுகிறேன்” என்று தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டியதேயாம். இந்த வார்த்தைகளில் யாதொன்றையும் மாற்றமலும் குறைக்காமலும் அவைகளுடன் வேறொன்றைச் சேராமலுமிருக்கவேண்டும். இவ் வார்த்தைகளை உச்சரிப்பது தண்ணீர் வார்க்க முன்னுமல்ல, வார்த்த பின்னுமல்ல வார்க்கும்போதுதானே வேறு ஆள் அல்ல வார்க்கிற ஆள்தானே சொல்வது அவசியம். தண்ணீரை விரவிற் தொட்டுத் தலையிற் தடவுவது போதாது. அது

சற்றுவது வடிதல் அகத்தியம். இப்படி ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும் பாக்கியத்தைப்பெறவோர் ஞானதீட்சை பெற்றவர்களின் பெயர் ஊர் வயது ஞானஸ்நானம் பெற்ற தினம் முதலிய விபரங்களை அவ்வூர்க்கட்டளைச் சுவாமியாருக்கு அல்லது வேறேர் குருவானவருக்கா வது கொடுப்பதே முறை. அன்றியும், அவஸ்தைஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள் தப்பிப் பிழைத்தால் தாமசமின்றி அவர்களைக் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோய்க்குருவானவரைக்கொண்டு மீதியான சடங்குகளைச் செய்விக்கவேண்டியது.

பெற்றுரின் கடமை

ஞானஸ்நானம் இரட்சணியத்துக்கு இன்றி யமையாத காரியமானபடியால் பிள்ளைகள் இத்திருச்சடங்காத சாகாதபடி வேண்டிய பிரயாசமெல்லாம் படுகின்றிச் சாகாதபடி வேண்டிய பிரயாசமெல்லாம் படுவது பெற்றுருக்குப் பாரதாரமான கடமையாம். ஆகையால் அல்லவோ சிலசமயங்களிற் பிள்ளைகள் பிறக்கமாட்டாத ஸ்திதியில் விருக்கும்போது வேத விசவாசமுள்ள ஐரோப்பிய பெற்றுர் அனுபவமுள்ள வைத்தியர்களைக் கொண்டு தாயுதாத்திற்தானே பிள்ளைகளுக்கு ஞானகொடுக்கை கொடுப்பிக்கிறார்கள். இளைஞரின் பாதுகாவலராகிய அர்ச். ஞானப்பிரகாசர் பிறந்தும் பிறவாமலிருக்கையில் அவரை முற்றுயிப் பிரசவிக்கத் தாய் சக்தியற்ற அபாயமான அந்தல்திவிருந்தபடியால் பிள்ளை அப்படி யேயிருக்க ஞானஸ்நானங்கொடுக்கப்பட்டது. அதன்பின் தாயுங் குழந்தையும் சேதமின்றித் தப்பிப் பிழைத்தார்கள். ஆகவே அக்குழந்தை பகல்வெளிச்சத்தைக் காணமுன் பரம ஞானவெளிச்சமடையப் பாத்திரம் பெற்றதென்று சொல்லப்படுவதாயிற்று. குறைமாதத்திற் பிறக்குங் குழந்தை உயிரற்றதாய் அல்லது வெறுங்கருவாய்க் காணப்படிலும் சங்கேதக் நிபந்தனை அதாவது நீடியிரோடிருந்தால் உனக்கு ஞானதீட்சை கொடுக்கிறேனென்னுங் கருத்துடன் ஞானஸ்நானங்கொடுக்கவேண்டுமென்று வேதசாஸ்திரிகள் படிப்பிக்கிறார்கள். பி.வ.—9.

அதற்கு நியாயமேதனிற் தற்காலம் பெயர்ப்படைத்த பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயப்படி கரு உதரத்தில் உற் பத்தியாகும்போதே ஆன்மாவள்ளதாகின்றதாம். பிள்ளை பிறக்குமுன் தாயிற்க நேரிடின் எவ்விதமாயாவது பிள்ளைக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுப்பது பெருங் கடமையென வேதசாஸ்திரிகள் கூறுகிறார்கள்.

பிள்ளை பிறந்தபின் தாமதமின்றிக் கூடியளவு சீக் கரமாய் ஞானதீட்சை கொடுப்பிப்பது பெற்றாலும் பெருங் கடமை. என்றாலும், தேவ பயழும் பத்தியுமற்ற சில பெற்றால் அசட்டையினால் அல்லது அற்பநியாயங்களையிட்டு இக்கடமையை வெகுநாளாய்ப் பின்போடு வதினால் ஜியையோ எத்தனை குழந்தைகள் ஞானஸ்நானமின்றிசெத்து நித்தியபேரினப்பாக்கியத்தை கிழுந்து போகிறார்கள். பிள்ளை பிறந்தபின் விசேஷ நியாயமின்றிப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு நாட்களுள் ஞானஸ்நானங்கொடுப்பிப்பாமல் விடுவது சாவானபாவமெனவே வேதபாரகரான அர்ச். லிகோரியார் வசனிக்கிறார். ஆனால் குறைமாசத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளும் நோயுற்ற குழந்தைகளும் எச்சனாததிலும் இறக்கக்கூடிய மெய்யன் தேகமுடையவர்களாகையால் சற்றேற்றுங் தாயதமின்றி அவர்களுக்கு ஞானதீட்சை கொடுப்பிப்பதே புத்தி.

ஞானஸ்நானத்தின் முக்கியத்தையும் மேன்மையையும் அறியாதவர்கள் இத்திருச்சடங்குக்குக் குழந்தைகளைக் கொண்டுவரும்போது பற்பல பிழைகள் செய்கிறார்கள். இப்பிழைகள் பலவாயினும் அவைகளுள் பிரதானமானவைகளைப்பற்றிமாத்திரம் இங்கு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுவோம். இப்பிழைகள் நேரிடுவது முக்கியமாய், பிள்ளைக்கிடவேண்டிய பெயர், பெற்றார் பெயர், பிள்ளை பிறந்த திகதி, ஞானத்தாய் தந்தையரைத் தெரிந்துகொள்ளல் முதலியவகைளாம்.

பிள்ளையின் டேயர்: பூர்வகாலத்தில் விளங்கிய சொக்கிறேற்றல் எனும் வித்துவான் பிள்ளைகள் சில புண்ணிய

வான்களின் சுகிர்த நடையைக் கண்டுபாவிக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்கு இவர்களின் பெயர்களையே இடும்படி பெற்றுரைத் துண்டிவருவார். பேர்பெற்ற அலெக்சாந்தா என்னுஞ் சக்கிரவர்த்தி தமது சேஜை களில் தம் பெயருடையவர்கள் ஒன்றில் அலெக்சாந்தர் எனுக் காங்கள் பெயரை மாற்றிவிடும்படி அல்லது தம் பெயருக்குப் பாத்திராய் நடக்கும்படி எச்சரிப் பாராம். திருச்சபையில் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறவர் களுக்கு அர்ச்சியசிவ்டர்களின் நாமங்களையிடுவதே முறை. அதன் நோக்கம் யாதெனில், அச்சத்தவாளர் தங்கள் பெயர்கொண்டவர்களுக்கு விசேஷ பாதுகாவலராயிருக்கவும் அவர்கள் புண்ணியங்களை அவர்களுடைய பெயர் தாரித்தவர்கள் கண்டுபாவிக்கவுமேயாம். ஆகையால், பெற்றார் பிள்ளைகளுக்கு அர்ச்சியசிவ்டர்களின் நாமங்களை இடுவதுமன்றி பிள்ளைகள் வளர வளர அவ்வர்ச்சியசிவ்டர்களுடைய சரித்திரங்களை இப்பற்றனவு விவரமாய்ந்து அவர்கள்மேல் விசேஷ பத்தி நேசம் வைத்து அவர்களுடைய புண்ணியங்களை அனுசரிக்கப் பயிற்றியும் வருவார்களாக. அன்றியும், தேவகினேக மூன்ன சிலர் செய்வதுபோல மக்கள் சுற்றுப் பிராயமானபின் வருஷந்தோறுங் தங்கள் பாதுகாவலின் திருநாட்களிற் தேவநற்கருணைபெற்று அத்தினங்களைப் பத்திக்குரியியலிதமாய்க் கொண்டாடப் பழக்குவது மிக உச்சிதமான வழக்கம்.

ஆனால், இவை யாவுக்கும் பதிலாய் தேவபத்தி யிற் தளர்ந்த சிலர் அர்ச்சியசிவ்டர்களின் பெயரையும் பாதுகாவலையுந் தேடாமல் பேரன் பேத்தியின் பெயர்களையே பேரப்பிள்ளைகளுக்கிடவேண்டுமென்று மெத்த ஆத்திரப்படுவார்கள். இது விலக்கப்படாததாயினும் வியப்புக்குரியதல்ல. அர்ச். ஸ்நாபக அருள்ப்பர் பிறந்த எட்டாம்நாள் அயலகத்தாரும் இனபந்துக்களரும் அவர் பிரதாவின் நாமப்படி அவருக்குச் சக்தரிபால் என்று பெயிட எத்தனித்தார்கள். அவர் மாதாவாகிய எலிச பேத்தம்மாள் அவர்களைத்தடுத்து பிள்ளைக்கு அருள்ப்பர்

எனப் பெயரிடவேண்டுமென்றார்கள். அதற்கு அவர்கள் உமது உறவின்மூற்றாரில் இப்பெயருள்ளவன் ஒரு வனுமில்லையேயென்று சொல்லிக் குழந்தையின் பிதா விடம் விசாரித்தார்கள். சிலகாலத்துக்குமுன் தேவா லயத்திற் கபிரிகேலவனுக் தேவதூதன் இவரை நோக்கி உன் மனைவி உனக்கோர் புத்திரனைப் பெறவாள். அதற்கு அருளாப்பரெனப் பெயரிடுவாயாக என்றறிவித்த போது சக்கரியாஸ் தன் மனைவி மலடியும் மிக்க வயது சென்றவனுமாயிருக்க இதெப்படியாகுமென்று ஜீயப் பட்டதினாலே இது நிறைவேறுமட்டும் ஊழையாயிருப் பாயென்று அவ்வானவரறிவித்தார். அதன்படி அங் நாட்டொட்டு வாப்பேசேமுடியாதவராயிருந்ததினால் ஓர் எழுத்துப்பலைக்கையை வாங்கி அதிற் தன் பிள்ளைக்குப் பெயர் அருளாப்பரென்று வரைந்தார். உடனே அவர் வாய்திறக்கப்பட்டு தேவனைத் துதித்துப் பேசத்தொடங்கினாரன்று சுவிசேஷத்தில் வாகிக்கிறோம். (லாக. 1)

திருச்சபையில் ஆயிரக்கணக்கான அர்ச்சியகிள்டர்கள் இருந்தாலும் சில ஊர்களில் நாலு ஆறு பத்து சுத்தவாளரின் நாமங்கள்மாத்திரம் வழங்கும். இப்பெயர்களுடையவர்களை வகுத்துக் கணக்கிட்டால் ஒரு பெயருடையவர்களில் இருபுது முப்பதுபேரை ஒரே குறிச்சியிற் காணலாம். இதனால் எய்துவதிபாதெனில் ஒருபெயருடைய இத்தனைபேரைப் பகுத்தறிய முடியாததினால் அநேகம் வெட்கத்துக்குரிய பட்டப்பெயர்களாலும் வசைப்பெயர்களாலும் அறியப்படுத்தேலேயாம். தங்கள் ஊரில் அதிகமாய் வழங்காத அர்ச்சியகிள்டர்களின் நாமங்களைப் பெற்றார் இவர்களுக்கு இட்டிருப்பார்களானால் இவர்கள் இவ்திடிவான பெயர்களால் அழைக்கப்பட இலகுவாய் சேரிடாதே. பலபெயர்கள் பிறபாளைச் சொற்களாயிருப்பதினால் அவைகளைச் சரியாய் உச்சரிக்கமாட்டாதவர்கள் அவைகளை வெறுக்கிற துண்டு. ஆனால், ஏறக்குறைய எல்லாச் சுத்தவாளர்களின் பெயரும் தமிழில் பெயர்க்கப்படவும் தமிழ்மாதிரியாய் உச்சரிக்கப்படவுங் கூடியதாயிருக்கிறபடி

யால் இப்படியான தமிழ்ச் சொல்லுக்கிணங்கப் பெயர் களை வேண்டியமட்டும் வழங்கலாமே.

ஞானஸ்நானங்களைக்குமுன் குருவானவர் பிள்ளையைப்பற்றி இடாப்பி லெழுதவேண்டிய ஸிபரங்களை அதாவது பிள்ளையின் பெயர், பிறந்ததிகதி, ஆதிபவைகளைக் கேட்கும்போது அநேகர் அவைகளைப்பற்றிச் சற்றும் யோசியாமல் வருகிறபடியால் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி வாயில் வந்தபடி பெயரையுங் திகதியையுஞ் சொல்லுவார்கள். திரும்ப இவர்களிற் சிலர் அரசாட்சியாரின் கந்தோயிற்கொடுக்கும் பெயருங் திகதியும் வேறு. இதனால் பிற்காலம் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு சோலி நேரிடக்கூடுமென்பதை இப்பெற்றார் சற்றும் யோசனை பண்ணைதிருப்பது பரிதாமப்.

சிலர் குழந்தைக்கு ஞானஸ்நானத்தில் இட்ட பெயரை முற்றுய் மறந்துபோகிறார்களென்று பலசமயங்களிலும் கண்டுவருகிறோம். வேறநேகர் ஞானஸ்நானப் பெயரைப் பொருட்பண்ணமல் உன்னதமாயோ விக்கும் செல்லப்பெயரத் தேடித் தெரிந்து வைப்பார்கள். இது பிள்ளைகளுக்கு ஏதோ பெரும் அழகும் புகழுமெனப் பெற்றார் என்னினுலும் இதில் யாதோர் சுவிசேஷத்தையுங் காணேம். இது பலசமயங்களிலும் கள்ளிக்கட்டைக்கு வெள்ளிப்பூணிட்டாற்போல நகைப்புக்கே இடமாயிருக்கிறது. இவ்வெள்ளிப்பூணிகிய செல்லப் பெயர் எவ்வளவு ஒசை ஒலியுடையதாய்த்தோற்றி னலும் காற்காச பெறுத்தும் எல்லோர்க்கும் பொதுவுமானதாக்கயால் ஆடுமாடுமேய்த்துத் தெருக்கூட்டிய வயிறுவளர்க்கும் கூவிக்காரரும் குடிமக்களும் பேதமின்றிப் பெரியோரின் மக்களைப்போல ஐயாத்துரை, துரைராசா, ராசதுரை, ராசநாயகம், செலவநாயகம், தங்கமணி, ராசமணி, தங்கராசம் என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளோர் இப்படி அழைக்கப்படுவதைக் கேட்கும்போது இப்பெயர்களைத் தங்களுக்குச் சொந்தமென்றால்போலவண்ணிப் பெருமை பாராட்டும் பெரியோரின் பிள்ளைகள் பல சமயங்களில்

வெட்கவும் வெறுப்புக்காட்டவும் நேரிடுகின்றது. காரியம் இப்படியிருக்க நூன்ஸானப்பெயரைப்பார்க்கிலும் செல்லப்பெயரிலுள்ள விசேஷமேதென்று விளங்கவில்லை. சிலர் நூன்ஸானப்பெயர்க்கும் செல்லப்பெயர்க்கு மூன்ள வித்தியாசத்தை விளங்காதிருப்பதைப் பலசமயங்களிற் கண்டுவருகிறோம். சிலபகுதிகளில் அநேகபிள்ளைகளுக்கு நாலுபெயர்களுண்டு. அதாவது நூன்ஸானப்பெயர்கும் குடும்பப்பெயர்கும் பெற்றூர் வழங்கும் செல்லப்பெயர்கும் பிறர் எட்டத்தில் வழங்கும் பட்டப்பெயருமாம். இப்பட்டப்பெயர் பெரும்பாலும் படிக்கிறவயதில் பள்ளிப்பிள்ளைகளாவிடப்படுகின்றது. உபாத்திமார் கவனித்தால் பட்டப்பெயரிடும் இவ் இழிவான வழக்கத்தைக் குறைக்கவும் தடுக்கவங்கூடுமே. செல்லப்பெயரினால் அல்லது வசைப்பெயரினால் அழைக்கப்படும் வேறநேர் தங்கள் நூன்ஸானப்பெயரை அறியாமல் அல்லது முற்றுய் மறந்து முறைக்குமுறை வேண்டிய தருணங்களில் வெவ்வேறு நாமங்களைக் கொடுத்து வருவதைக் கணக்கற்ற சமயங்களிற் கண்டிருக்கிறோம். பள்ளிக்கூட இடாப்பில் நூன்ஸானப்பெயரை எழுதுவதே ஒழுங்கு. என்றாலும், சில பிள்ளைகளுக்கும் அவர்களின் பெற்றிருக்கும்முதலாய்த் தங்கள் மக்களின் நூன்ஸானப்பெயர் தெரியாததினால் ஒரு பொய்ப்பெயரை அல்லது வீட்டில்வழங்கும் செல்லப்பெயரை இடாப்பில் எழுதுவிப்பார்கள். பிற்காலம் அரசாட்சியாரின் பரிட்சைக்காக அல்லது வேறு பல விசேஷ நோக்கங்களுக்காகப் பிறப்புப்பத்திரம் தேவையாயிருக்கும்போது பெயர் தெரியாததினால் நூன்ஸானப்புத்தகத்தில் அதைக் கண்டுபிடிக்கப்படும் பிரயாசமும் விணைக்கேடும் மெத்த. சிலசமயங்களிற் கண்டுபிடிக்க முற்றுய் முடியாமற்போவதுமுண்டு. அவ்விதசமயங்களிற் சிலருக்கெய்திய பெருஞ் சோலிகளையும் நஷ்டங்களையும் கண்டுகேட்டுமிருக்கிறோம். இப்படி வேதப்பெயரைத் திட்டமாயறியாத சிலபிள்ளைகள் பராயப்பட்டுச் சடங்கு முடிக்கவரும்போது கவியானக்கற்றலுக்கு ஏதுமொரு

வேதப்பெயரையும் ரெஜில்திருர்க்கந்தோரில் தங்கள் செல்லப்பெயரையும் கொடுப்பார்கள். இதனால், திரும்ப அரசாட்சியாருக்கும் ரெஜில்திருருக்கும் கவியானகாரருக்குமிடையிற் கேள்விமுறுமொழி உண்டுபடுவதும் அழுர்வமான சம்பவமல்ல.

பெற்றூர் பேயர்.—சில பெற்றூரும் தங்கள் நூன்ஸானப்பெயரைச் சரியாய் அறியாததினால் முறைக்கு முறை வெவ்வேறு பெயரைக் கொடுக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒரு குழந்தையை நூன்ஸானத்துக்குக் கொண்டு வரும்போது தங்கள் பெயரை ஒருவிதமாயும் மறுபடி இரண்டொரு வருஷத்துக்குப்பின் அடுத்த குழந்தையைக் கொண்டுவரும்போது தங்கள் பெயரை வேறு வரும்போது தங்கள் பெயரை ஒருவிதமாயும் கொடுக்கிறார்களன்று பலமுறை நூன்ஸான இடாப்புகளில் கண்டிருக்கிறோம். பிள்ளைகளின் கவியானக்கூறிலும் பெற்றூரின் பெயர்மட்டில் முறைக்குமுறை இப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் நேரிடுகின்றன. இவ்வித ஒழுங்கீனங்கள் யாவுக்கும் காரணம் பெற்றிரும் பிள்ளைகளுங் தங்கள் நூன்ஸானப்பெயரைப் பொருட்பண்ணுமலும் வழங்காமலும் அறியாமலும் இருப்பதேயாம். சில பெண்கள் விவாகஞ்செய்யுமன் அல்லது கணவரைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்பொழுது அல்லது விதவைகளாயிருக்கும்போது சோரத்தனமாய் நடந்து சென்மிக்கும் பிள்ளைகளை நூன்ஸானத்துக்குக் கொண்டுவரும்போது சோரப்புருஷன்வந்து தன் பெயரைக் கொடுத்தார்சரி, கொடுக்கச் சம்மதியாவிடில் “பிதா சக்தேகம்” என்று நூன்ஸான இடாப்பில் பதியப்பண்ணவேண்டியது. ஆனால், அதற்குமாறாகச் சிலர் செய்யுந்தவறுகளும் அநீதங்களும் பல. விவாகம்பண்ணுமல் அழிந்துபோன சிலர் தங்களோடு பகையான ஒருவனை அல்லது பிள்ளைகளைத் தாபரிக்கக்கூடிய குற்றமில்லாத ஒருவனை அல்லது தங்களை வேலைக்குவைத்திருந்த வீட்டுக்காரரைச் சாட்டுவார்கள். சமுசாரிதானவர்கள் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்குங் கணவரையும், விதவைகள் கற்பவுடியாகமுன் காலந்தென்ற

போன தங்கள் புருஷரையுஞ் சாட்டுவதைப் பலமுறை யுங் கண்டுகேட்டிருக்கிறோம். இதெல்லாம் பெரும் அந்தமூம் பிற்காலம் அப்பிள்ளைகள் விவாகஞ்செய்ய வரும்போது முறைபார்ப்பதில் அநேக தவறுகள் நேரிடுவதற்கு வழியும் ஆகின்றது. ஆகையால், அவ்விதபிள்ளைகளுக்கு பிதா சந்தேகம் என்று சொல்லக்கடவார்கள்.

பிள்ளை பிறந்த தீணம்—சிலர் அசட்டையினால் பிள்ளையிறந்து நெடுங்கூட்டசென்றபின் அதை ஞானஸ்நா னத்துக்குக் கொண்டுவரும்போது குருவானவரின் கண் டிப்புக்குப் பயந்து நாளைக் குறைத்துச் சொல்லுவார்கள். வேறநேரகர் பிள்ளையிறந்து இற்றைக்குப் பத்து நாள் இருபதுநாளென்று சொல்லுவார்களேயன்றி இன்னமாசம் இத்தனையாந்திகதி என்று சொல்ல அறியார்கள். சரியான திகதியைச் சொல்வோரைக் காண பது மிக்க அரிது. காலம் போகப்போகப் பிள்ளை பிறந்த திகதியும் தெரியாது, ஞானஸ்நா னத்திலிட்டப்பட்ட பெயருந் தெரியாது. அறிவுள் சிலர் செய்வது போலச் சகலருந் தங்கள் பிள்ளைகள் ஒவ்வொன்றும் பிறக்கும்போது அதின் ஞானஸ்நா னப்பெயரையும் பிறந்த திகதியையும் ஞானஸ்நா னம்பெற்ற திகதியை யும் உடனுக்குடனே எழுதிப் பத்திரமாய்க் காபபாற்றி வருவது நன்று. சிலர் இவ்விபரங்களைத் தங்கள் வேதா கம் புத்தகத்தின் அல்லது செபுப் புத்தகத்தின் கடை யொற்றைகளிலே எழுதிவைப்பார்கள்.

சிலர் தாங்கள் பிறந்த திகதியை முக்கியமாய்க் கொண்டாடுவார்கள். இது விலக்கப்பட்டதல்ல. பிறந்த நாள் சந்தோஷமான நாளென்பது மெய்தான். என்றாலும் நாம் விசுவாச வெளிச்சத்தின்படி சுற்று யோசிப் போமாகில் இத்தினம் அவ்வளவு அகமகிழ்ச்சிக்குரிய தல்லவென்று இலகுவாய்க் கண்டுமிடிப்போம். எப்படியெனில், கண்ணீர்க் கணவாயென்றழைக்கப்படும் இப்பூமியில் நாம் உதித்தபோது பாவத்தோடு பிறந்தபடியால் பாவத்தின் பயனுகிய தேவகோபாக்கினேயோடு பிசாக்கிடின்களாய்ப் பிறந்தோம். ஒருமித்தும் ஒன்று

நின்பின் ஒன்றூயும் இம்மையில் நமக்கு நேரிடும் சகல உபத்திரவங்களும் நிர்ப்பாக்கியங்களும் தொடங்கினது நாம் பிறந்தநாளில்லவா? இதினால்லவோ யோபு என்னும் மகாத்துமா தாம் பிறந்தநாளைப் பின்வருமாறு சபித்தார். நான் பிறந்தநாளும் ஒரு ஆண்பிள்ளை உற்பத்தியாயிற்கிறன்று சொல்லப்பட்ட இராத்திரியும் அழியக்கடவன். அந்தநாள் அந்தகாரப்படுவதாக; தேவன் உன்னத்திலிருந்து அதை விசாரியாமலும் ஒளி அதன் மேற் பிரகாசியாமலும் அந்தகாரமும் மரண இருந்து அதைக் கறைப்படுத்தி மப்பு அதைழுடி மர்தாரங்களின் பயங்கரங்கள் அதை அருக்களிப்பாக்குவதாக, அந்தஇராத்திரியை அந்தகாரம்பிடிப்பதாக, வருஷத்தின் நாட்களில் அது சந்தோஷப்படுகிற நாளாயிராமல் மாதங்களின் கணக்கிலே அது வராமலும் போவதாக. அந்தஇராத்திரி தனிமையாயிருப்பதாக. அதிற் கெம்பிர சத்தமில்லாமற் போவதாக. நாளைச் சமிக்கிறவர்களும் வேலியாத்தானை எழும்பப்பண்ணத்தக்கவர்களும் அதைச் சமிப்பார்களாக. (யோப். 3.) எரேமியால் என்ன அங்கு தீர்க்கதறியும் தாம் பிறந்தநாளைச் சமித்தார். “நான் பிறந்தநாள் சமிக்கப்படுவதாக. என் தாயார் என்னைப் பெற்றநாள் ஆசிர்வதிக்கப்படாதிருப்பதாக” (எரேமியால். 20-14.) பரிசுத்தமாதாவாகிய திருச் சபை அர்ச்சியகிஷ்டர்கள் பிறந்தநாட்களையல்ல அவர்கள் மரணத்தினங்களையே வருஷவருஷங்களொட்டாக கொண்டு கின்றது. ஏனெனில், இவர்களும் பிறந்தபோது தேவ கோபத்தின் பிள்ளைகளாகவே பிறந்தார்கள். மரிக்கும் போதோவெனில் புண்ணிய பேறுபலன் நிறைந்தவர்களாயும் நித்திய பேரின்பவாழ்வுக்குப் பாத்திரராயும் மரித்தார்கள். பரிசுத்த தேவதாயார் சென்மபாவமில் ஸாமல் உற்பவித்தும், ஸாபகயுவானியார் சென்மபாவத்தினின்று தாயுதரத்திலேதானே சுத்திகரிக்கப்பட்டும் பிறந்தபடியால் இவர்களுடைய பிறந்த திருப்பட்டும் பிறந்தபடியால் இவர்களுடைய பிறந்த திருநாட்கள்மாத்திரம் திருச்சபையிலே கொண்டாடப்படுகின்றன.

முற்காலம் சில தேசங்களில் ஓர் குழந்தையின் சென்னாளில் அதின் பெற்றூரும் இனபங்குத்துக்களும் துக்கங்கொண்டாடுவார்களாம். “ஒருவன் பிறந்தநாளைப் பார்க்கி லும் அவன் இறந்தநாளே கல்லது” (சங்கப்பிர. 7-2.) என்று வேதாகமமுன் சொல்லுகிறது. நீதியாய்ப்படி நாம் பிறந்தநாளைப்பார்க்கி லும் ஞானஸ்நானம் பெற்றநாளையே தேவதோத்திரத்துக்குரியவிதமாய்க் கொண்டாடவேண்டும். என்னில், இந்தநாளிற் தானே நாம் பாவத்திலும் பிசாகின் அடிமைத்தனத்திலுமிருந்து நீங்கித் தேவனுக்கும் திருச்சபைக்கும் பிள்ளைகளைக் கோட்ச உரிமையையும் அடைந்தோம். ஆகையால், அன்று சருவேசரன் நமக்கருளிய இம்மக்தான நன்மைகளுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரமாக வருஷந்தோறும் அத்தினத்தில் பூசைகளுடு நன்மைவாங்குவதும் வேறுபல நற்கிருத்தியங்களைச் செய்வதும் மிக நலமாம்.

ஞானத்தாய் தந்தையர்.—சபாவமுறைப்படி பிள்ளைகளுக்குத் தாய் தந்தை இருப்பினும் அவர்களுடைய ஆக்தும் சரீர நன்மைகளைப்பற்றி என்றால் கரிசனையுள்ள பரிசுத்த மாதாவாகிய திருச்சபையானது அவர்களுக்கு ஞானத்தைச் கொடுக்கும்போது ஓர் ஞானத்தகப்பீண்டியும் ஓர் ஞானத்தாயையும் நியமிக்கும்படி எக்காலமுங் கற்பித்துவருகின்றது. என்றாலும், சில பெற்றூர் ஞானத்தாய் தந்தையரைக் கொண்டுவராமலும் அவர்களுடைய சம்மதியைக் கேளாமலும் வந்து இன்னர் இன்னைர இடாப்பில் எழுதும்படி சொல்வார்கள். இப்படிச்செய்வது முறையல்ல. தலைதொடு கிறவர்கள் ஞானஸ்நானச் சடங்குநேரத்தில் சமுகமாயிருப்பதே திருச்சபை ஒழுங்கு. அப்படியிருக்கச் சற்றும் வசதிப்படாதவர்கள் ஞானஸ்நானத்துக்குமுன் தங்கள் சம்மதத்தை வாக்குமூலமாப் அல்லது எழுத்து மூலமாப்க குருவானவருக்கறிவித்துத் தங்களுக்குப்பதி வாய்கின்ற தலைதொடும்படி வேறுபேரை நியமிக்க வேண்டியது. கவனமற்ற வேறுசில பெற்றூர் குழு

தையைக் கோவிலுக்குக் கொண்டுவந்தபின்மாத்திரம் ஞானத்தாய் தந்தையைத் தேடித்திரிவார்கள் அல்லது அயல் அட்டத்திற் கண்டனின்ற மாரையும் தலைதொடப் பிடிப்பார்கள் அல்லது தங்கள் கூட்டாளிகள் இம் மேலான அலுவலுக்கு எவ்வளவு அபாத்திராயிருந்தாலும் அவர்களையே அழைப்பார்கள். இப்படி அழைக்கப்படுகிறவர்களில் அநேகர் பிள்ளைகளாற் தொட்டப்படி தொட்டாச்சி என்றும் பெற்றூரால் கும்பா அல்லது கும்பாதிரி என்றும் அழைக்கப்படுவதில் பெருமைபாராட்டுக்கூர்களேயன்றி தங்கள் ஞானப் பிள்ளைகளின் இகபரா நன்மைகளைக் கவனிக்கிறார்கள்போற் காண வில்லை. வேதநிச்வாசமற்றுக் குருடர்போலிருக்கும் தூர்த்தர் தூர்மார்க்கர் சோர் குடிகாரர் முதலியவர் களும் குருடருக்கொப்பாயிருக்குங் குழந்தைகளுக்கு ஞானத்தாய் தந்தையராகத் துணிக்கூர்களே! “குரு டனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டியாயிருக்கக் கூடுமா? இருவரும் பள்ளத்தில் விழாதிருப்பார்களா?” (ஊக். 6-39.) “அவர்களை விட்டுவிடுங்கள். அவர்கள் குருடரும் குருடருக்கு வழிகாட்டுகிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்டினால் இருவருங் குழியில் விழுகிறார்கள்.” (மத். 1ப்-14.) என்று யேசு நாதசவாமி தாமே திருவுள ம்பற்றி யிருக்கிறார்.

ஞானத்தைச்சுக்கு ஒரு குழந்தையைக் கொண்டு வரும்போது அதின் பெற்றூர் வராவிடில் ஞானத்தாய் தந்தையர் வேண்டிய விவரங்களை அதாவது, பிள்ளைக் கூடவேண்டிய பெயர், பிறந்த சரியான திகதி, தாய் தந்தையரின் முழுப்பெயர், சாதி, ஊர் ஆகியவைகளைக் கேட்டறிந்து அல்லது குறித்துக்கொண்டு வரவேண்டியது. ஞானஸ்நானச்சடங்குநேரத்தில் ஞானத்தாய் தந்தையர் தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டிய விச்வாசமந்தீரத்தைச் சிலர் சரியாப் அறியாததினால் அந்நேரம் வெட்கித் திகைத்துத் தடுமாறுகிறார்கள், அல்லது அறிந்தவர்கள்போற் பாசாங்குபண்ணி வாய்க்குள் ஏதோ முனுமுணுக்கிறார்கள். இப்படிச் சாலமாலனு

செய்வது சரியல்லவென்று இவர்களும் நன்றாயற்றவார்கள்.

ஞானதீட்டிசை பெறுகிறவர்கள் சிசாசையும் அதன் கிரியைகளையும் ஆடம்பரங்களையும் விட்டுவிட்டுச் சருவே சுரணை என்றென்றைக்கும் விசுவசித்து வணங்கிச் சேவிப்போமென்றும் வாக்குப்பண்ணவேண்டியது. அறிவும் குழந்தைகள் இவ்வாக்கைப்பண்ணத் திராணி யற்றவர்களாகையால் அவர்களுடைய ஞானப்பெற்றூரே அவர்களுக்காக இதைச் சொய்கிறார்கள்.

இவர்களது விசேஷ கடமைகள் எவ்வெனில் தங்கள் ஞானப்பிள்ளைகளுக்காக மன்றாடிவருவதும் அவர்கள் வளரும்போது வேதசத்தியங்களைப் படித்துத் தேவபயம் பத்தி நல்லொழுக்கமுடையவர்களாய் நடக்கிறார்களோவென்று கவனிப்பதுமாம்.

மேலும் அப்பிள்ளைகளின் தாய் தந்தையர் அவர்களைத் தாபரிக்கவும் படிப்பிக்கவும் வழிவகையற்றவர்களாயிருந்தால் அல்லது காலஞ்சென்றுபோனால், ஞானத்தாய் தந்தையரே அவர்களது வெளக்கீ நன்மைகளையுங் கவனிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். எல்லாரும் இம்மேலான கடமைகளை நிறைவேற்றக்கூடியவர்கள் எல்ல. ஆகையால், பெற்றூர் எழுந்தபடி கண்டானின்றயாரையும் ஞானத்தாய் தந்தையராக ஏற்படுத்தாமல் வேண்டியசமயத்திற் பிள்ளைகளுக்கு உதவிசெய்யக்கூடியவர்களைத் தேடி நியமிப்பதே புத்தி. ஞானத்தாய் தந்தையரின் கடமைகளை நன்றாயற்றிந்தவர்கள் வழக்கமாய் இரண்டொரு பிள்ளைகளுக்குமேல் தலைதொடக் சம்மதியார்கள். என்றாலும், வேறு சிலர் யோசனையின்றக் கண்டானின்ற பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ஞானத்தாய் தந்தையராக ஆத்திராப்படுவார்கள். இவ்வித அனுவலுக்கேற்படுகிறவர்கள் தாங்கள் தேவனுக்கு முன்பாகச் சமந்துகொள்ளும் பாரமான கடமைகளைக் கவனமாய் யோசிப்பார்களாக.

சகல சடங்குகளோடும் குருவானவர் ஞானதீட்டிசை கொடுக்கையில்மாத்திரமன்ற அவஸ்தை ஞான

ஸ்நானத்திலும் கூடுமானால் ஞானத்தாய் தந்தையரை நியமிக்கவேண்டுமென்பது திருச்சபையின் ஏற்பாடு. ஞானஸ்நானங் கொடுக்கிறவரும் தலை தொடுகிறவர்களும் பிள்ளையோடு மெப்ஸிவாகத்துக்குத் தடையான ஞானவரித்துடையவர்களர்கிறார்கள். இவ்வித உரித்து அதிகமாய்ப் பரம்பாதபடி பரிசுத்த மாதாவாகிய திருச்சபை ஒரு பிள்ளைக்கு ஒரு ஞானத்தாய்க்கும் ஒரு ஞானத்தகப்பனுக்கும் மேற்படவைக்க உத்தரவுகொடுக்கிறதில்லை. இருவரில்லாவிடில் ஒருவர் அதாவது ஞானத்தாய் அல்லது ஞானத்தந்தை இருந்தாற் போதும்.

பராயப்பட்டவர்களின் ஞானஸ்நானம்

சூர்வகாலத்திற் பராயப்பட்ட பிறசமயிகள் ஞானஸ்நானம்பெறுமுன் இரண்டுவருஷம்வரையில் வேதசத்தியங்களைத் தீர்க்கமாய்ப் படிப்பதிலும் அனுசரிப்பதி அம் செலவழிப்பது பெருங் கடமையாயிருந்தது. அப்படிச் செப்தபின் அவர்கள் சத்தியபவேதத்தில் உறுதியாய் நிலைகொண்டு உத்தம கிறீஸ்தவர்களாய் நடப்பார்களெனக் கண்டால்மாத்திரம் ஞானதீட்டிசை கொடுக்கப்படும். இதனால்லோ அக்காலம் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கிறீஸ்தவர்களாயிருந்தவர்கள் சத்துராதிகள் கையில் எவ்வளவுகாலத்துக்கு எவ்வித வேதனைகளை அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தாலும் வேதவிசவாசத்திற் தத்தனியாமற் தைரியமாய் நிலைகொண்டு வேதத்துக்காகத் தங்கள் உயிரைமுதலாய் இழக்கவேண்டியிருந்த போது அதையுமிழுந்து வேதசாட்சிகளானார்கள். இப்படி இருவருட ஆயத்தத்துக்குப்பின்மாத்திரம் ஞானஸ்நானங்கொடுக்கும் வழக்கம் இன்னுஞ்சில வடதேசங்களிலும் தருமசாலைகளிலும் நிலைத்திருக்கின்றது. அப்படியிருக்க இத்தேசத்திற் சில பிறசமயிகள் சத்தியவேதத்திற் சடங்குமுடிக்கிறதற்காக ஞானஸ்நானம் பெறவரும்போது வேதகாரியங்களை வேண்டியவிதமாய்ப் படியாலும் கொஞ்சக்காலமாவது அவைகளை அனுசரியாமலும் சிலமங்கிரங்களைமாத்திரம் ஒன்றும்

வினங்காமல் கிளிப்பிள்ளைபோல வாய்ப்பாடமாய்ப் படித்துக்கொண்டுவந்து ஞானஸ்நானங் கொடுக்கும்படிக் கேட்பார்கள். இத்திருச்சடங்குக்குப்பின் தாங்கள் சகலமுஞ் சரியாய்ப்படித்து அனுசரிப்போமென்று வேண்டிய வாக்கெல்லாம் பண்ணுவார்கள். இது ஆக்கமுன் அருந்தவும் விதைக்கமுன் பெட்டி மிதிக்கவும் எத்தனித்தாற்போலாகின்றது. இவர்களுக்குத் துணியாக வேறுகிள்வங்குது தாங்கள் எல்லாத்துக்கும் பொறுப்பாளிகளாயிருப்போமென்றும் தங்களை நம்முடிஞாதிட்சை கொடுக்கும்படியாகவும் நேருக்குவார்கள். இல்லாவிடில் சோற்றுக்கலியாகமாய்ப் போகுமென்றும் வெருட்டுவார்கள். சாரியம் ஒப்பேற்றிவிட்டால் திரும்ப இவர்களைக் கண்டிப்பிடிக்க முடியாது, இப்படித் தக்க ஆயத்தமின்றி ஞானதிட்சை பெற்றுச் சடங்குமுடித்தவர்களில் பரை போலிவேதக்காராக மாத்திரமிருக்கிறார்கள். வேறுகிள் வேதத்தை முற்றுய மறதவித்துத் திரும்பவாஞ் சாத்தானுக்குச் சிறைகளாகித் தங்களுக்குந் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் தங்களங்காகத் தரகுக்குங்கின்று காரியத்தை அறம்புறமாய் ஒப்பேற்றினவர்களுக்கும் தேவசாபத்தைத் தேடிக் கொள்ளுகிறார்கள். “நம்முடைய ஆண்டவரும் இரட்சகருமாகிய யேசுக்கிறிஸ்துாதரை அறிகிற அறிவினுலே உலகத்தின் அசத்தங்களுக்குத் தப்பினவர்கள் மறுபடியும் அவைகளிற் சிக்கிக்கொண்டு செயிக்கப்பட்டால் அவர்களுடைய முன் நிலைமையிலும் மின் நிலைமை அதிக கேடுள்ளதாயிருக்கின்றது. ஆகையால், அவர்கள்தியின் மார்க்கத்தை அறிந்தபின் தங்களுக்கு ஒப்பிக்கப்பட்ட பரிசுத்த கற்பணையவிட்டு விலகுவதைப் பார்க்கிலும் அதை அற்யாதிருந்தார்களானாலும் அவர்களுக்கு நலமாயிருக்கும். நாய் தான் கக்கினதைத் தின் னவம், கழுவப்பட்டபன்றி சேற்றிலே புரளவும் திரும்பினதென்று சொல்லப்படும் பழமொழி அவர்களிடத் தில் உண்மையாய் நிறைவேற்கொண்டுவருகிறது. (2. இராயப்பர் 2-ம் அதிகாரம்.) அம்மனிதனின் முந்

தின் ஸ்திதியிலும் பிந்தனை ஸ்திதி அதிக கேடுள்ளதாகின்றது. (மத. 12. 40.) இப்படிப்பட்டவர்களுக்காகத் தரகுபேசத் தலையிடுகிறவர்கள் திருச்சபை அதிகாரி களை நெருக்கி வெருட்டி அல்லது ஆசைவார்த்தை சொல்லிக் கெஞ்சிப் பிளைநின் ற முறைகேடாப்பக் காரியத்தை ஒப்பேற்றப்பார்ப்பதற்குப்பதிலாய் வேதத்திற் சேர விரும்புவோருக்கு வேண்டிய புத்திசொல்லி அவர்கள் வேதசத்தியங்களைச் சரியாய்ப்படிக்கும்படி நெருக்கித் தூண்டித் தக்க ஆயத்தக்தோடு ஞானஸ்நானம் பெறத் தங்களாவியன்ற உத்திசெய்வார்களாகில் திருத்தாருக்கும் எவ்வளவோ பெரும்கன்மையாயிருக்குமே. இதற்குமாறுகச் செய்வதில் ஏதும் விசேஷ நன்மை கெட்டித்தனமுண்டென்று சிலர் தினைக்கிறார்களாக கும். அப்படி யாதொன்றையுங் காலேனும். இதனால் தேவபழிபைமாத்திரங் தேடிக்கொள்ளுகிறார்களென்பதை மறவாதிருப்பார்களார்.

போதிய வேத அறில்லாமல் ஞானஸ்நானம் பெற்றுச் சடங்குமுடித்தவர்களுக்குப் பொறுப்பாளிகளானவர்கள் பின்பாவது அவர்களுக்கு வேதசத்தியங்களைப் படிப்பிக்க அல்லது அவர்களைப் படிக்கப்பண்ணால்லைக்கிறார்களா? அதுவழில்லையே. நம்முடைய அனுபவத்தில் ஒரேயொருமுறைமாத்திரம் சிர்கிறப்பும் செல்வழுமுடைய ஒரு உத்தம கிறிஸ்தவன் இப்படிச்செய்ததைக் கண்ணார்க்கண்டிருக்கிறோம். இவர் பிறசமயத்திற் பிறக்குவளர்க்க ஒரு பெண்பிள்ளையை விவாகந்து செய்ய எண்ணினபோது அப்பெண்மணி ஞானஸ்நானம்பெறமுதல் வேதசத்தியங்களை இயன்றலவு நன்றாய்ப்படிக்கிறதற்கு வேண்டிய வழிவகை பண்ணியிருந்தார். மேலும் விவாகந்துசெய்தபின் தன் மனைவி தின்னும் அதிகம் ஆழமான வேத அறிவுடையவராயிருக்கவேண்டுமென்ற ஆத்திரத்தினால் தாங்க வேதகாரியங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்துவந்ததுமன்றி ஒரு குருவானவர் வேதசத்தியங்களையும் அனுசாரங்களையும் தாராளமாகப் படிப்பித்துவிடும்படி கேட்டு ஒழுங்குபடுத்திக்

கிழமைக்குக் கிழமை அவரை அவரிடமனுப்பிவருவார். சிலசமயங்களில் அவருடன் கூடிக்கொண்டுபோக வேறு ஆள் வசதிப்படாவிடில் தாமே கூடப்போவார். வேத விசுவாசமற்ற கணவர் இதை நம்புவார்களோ இல்லை யோ தெரியாது.

விவாகத்துக்குப்பின் குடிம்பத்தை முழுதும் பிற சமயத்துக்குக் கொண்டுபோகும் சதிநோக்கத்துடன் ஞானத்தீட்சை பெறுவாருமென்று. ஈற்றில் இவர்கள் பாடு பார்வோன்பாட்டுக்கு ஒக்கும். இவன் தேவசெயலாற் செங்கடலீத்தாண்டி அக்கரை சேர்ந்துகொண்டிருந்த எபிரேயரைத் திரும்பவும் எஜிப்தியருக்குச் சிறைகளாகக் கொண்டுவரத் தீர்மானித்து அக்கடவில் கடவுள் அவர்களுக்குப் புதுமையாப்த திறந்துகொடுத்த பாதையாற் தானும்போக இறங்கினான். ஆயினும், அக்கரை சேர்முன் தன் சர்வப்படை, பரி, இராதங்களோடும் ஆழி வாய்ப்பட்டமிழ்ந்தி யிறந்தானென்று மாத்திராகமங்கூறுகின்றது. (யாத்திராகமம். 14.) இப்படிச் சதிமானமாய்ச் சத்தியசமயத்தாரைச் சாத்தானுக்குச் சிறைப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ஞானஸ்நானீரில் இறங்குகிறவர்களை ஒருகாலம் நிர்மலதேவன் நித்தியநரகசெந்றுபில் அமிழுத்தினிட நேரிட்டால் அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட அணுவனவேனு மிடமிராது. ஆகையால், இவர்கள் கிணேகங்காட்டி வினையஞ்செய்யத் துணியாகிருப்பார்களாக.

பிள்ளை வளர்ப்பு

ஆரும் அதிகாரம்

பாலபருவம்

நல்வளர்ப்பின் பலன்

பார்வோன் அரசனின் குமாரத்தி தான் நயில்நதி யிற் கண்டெடுத்த பச்சைக்குழந்தையைத் தனக்கு வளர்த்துக்கொடுக்கும்படி தேவாளினமாய் அதன் சொங்கத்தாயிடமே கையளித்தாள். “நீ இந்தப் பிள்ளையைக் கொண்டுபோய் இதை எனக்கு வளர்த்துத்தா, நான் உணக்குச் சம்பளங்கொடுப்பேன்” என்றான். (யாத்திர் 2.9.) அப்படியே அவன் அதைப் பத்திரமாய்வளர்த்து திரும்ப அவ் இராசகுமாரத்தியிடம் ஒப்பித்தாள். இக் குழந்தைதான் பிற்காலம் இல்லிறவேல் சனங்களின் கடுவரும் தலைவரும் சட்டநிருபணருமாகக் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட மோசேஸ்னபவர்.

இவ்வாறே சருவேசரானும் ஞானஸ்நானீரிலிருந்தெடுக்குங் குழந்தையைத் தமக்கேற்க வளர்த்துத்தரும் படி அதின் பெற்றிருக்கே கையளிக்கிறார். அப்படிச் செய்யுங் தாய் தந்தையருக்கு அவர் அளிக்கும் நித்திய சம்பாவளை பார்வோன் இராசகுமாரத்தி அளித்த சம்பாத்தைப்பார்க்கி லும் அணைகடந்தமடங்கு பெரிதென் பதற் கையமில்லை. பிள்ளைகளை வளர்ப்பது பிதாவும் மாதாவுமாயினும், பாவியப்பருவத்தில் அதி முக்கியமாய் மாதாவே அவ்வலுவலைப்பார்க்கிறார். மாதாவின் முதல் வளர்ப்பே மக்களின் சீவியத்துக்கு அத்திவாரம். பிள்ளைகள் பள்ளிப்பறுவமாகும்போதே பிதா அவர்களில் விசேஷ கவனஞ்செலுத்தத் தொடங்குகிறார். ஆனால், எக்காலமும் மக்களின் ஞான நன்மைகளை அதிகமாய்க் கவனித்துவருகிறவர்களும் கவனிக்கக்கூடியவர்களும் மாதாக்களேயாம்.

ப.—வ. 10.

ஞானஸ்நான்சிரிவிருந்தெடுக்கப்படுங் குழந்தையானது குஷ்டரோகத்திலிருந்து யோர்தான்நதியிற் குணமாகப்பட்ட நாமானிப்போல பாவ நோயில்நின்று சொல்தமாகப்பட்டு தேவ வரப்பிரசாதத்தினால் நிறைந்து தேவனுக்குஞ் திருச்சபைக்கும் பிள்ளையாகி இஸ்பிரித்துசாந்துவின் ஆலயமாகி மோட்சுலரில்ம அடைகின்றது. இம்மேலான வரங்களை அடைந்து ஓர் சம்மனசுக் கொப்பாயிருக்கும் அக்குழந்தையை ஏந்தி அணைத்துப் பாலுட்டி வளர்க்கவும் படிப்பித்துப் பரலோகபாதையில் நடத்தவும் பேறுபெற்ற மாதா பெரும் பாக்கியவுதியென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அக்குழந்தை ஞானத்தீசயில் அடைந்த பரிசுத்தம் தேவ பயம் பத்திமுதலிய கொடைகளில் மரணபரியந்தங் குன்றமலும் மங்காமலும் நானுக்குஞான் வர்த்திக்கத் தக்கதாய் அதைவளர்க்க விடாமுற்கிப்படும் மாதாவையாருக்கொப்பிடுவோம்! அவள் அடையிருக்கும் நித்திய சம்பாவளை எவ்வளவென்று சொல்வோம்! ஒரு நாள் சன்கூட்டத்திலிருந்த ஓர் ஸ்தீரீ யேசுநாதரை நோக்கி, “உம்மைப்பெற்ற உதரமும் நீர் அமுதன்ட கொங்கைகளும் பாக்கியம் பெற்றவைகள்” என்று அவர் மாதாவைக்குறித்துக் கூவினான். (ஆக. 11.27.) இவ்வசனத்தை மேற்சொல்லியவிதமாய்த் தன் குழந்தையைவளர்க்குஞ் தாயைப்பற்றியும் ஒருகாலம் சொல்லக்கூடியதாகும். அவளுடைய நல்வளர்ப்பின்பயனாக அப்பிள்ளை பிற்காலஞ்செய்யுஞ் சகல நன்மைகளுக்கும் அவைகளால் அடையும் பேறுபலன் புகள் ஆதியவைகளுக்கும் அவள் பெரும் பங்காளியாயிருப்பாளைன்பதற்கையமுண்டா? அவள் இறந்தபின்னும் இறவாதவள் போல் தன் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் மூலமாய் இன்னும் நெடுங்காலம் உலகுக்குப்பெரும் நன்மைகளைச் செய்வாளே. இவ்வாறே அவள் பூதவுடம்பு போனாலும் புகழுடம்பு நிலைநிற்குமே. அதினால் தலைமுறையாய் அவள் தன் புத்திரசந்தானத்தாலும் பிறராலும் பாக்கியவுதியென நழைக்கப்படவும் “பெண் னுக்

களிகலமே பேரழகுக் கோருருவே கண்ணுக்கணியே கமலத்திற் செந்திருவே” என்று புகழுப்படவும் பாத்திர முடையவளாவாளே. இவ்வித நன்மைகளையெல்லாம் பிதா மாதாக்கள் அணைவரும் அடைவதற்கு முதல் வேண்டியதென்ன? நன்மனமும், பிரயாசமும், விடாமுயற்சியுமோம்.

அசட்டையான வளர்ப்பும் அதன் பலனும்

பிள்ளைகளைச் சன்மார்க்கராக வளர்க்க அநேக ருக்கு நன்மனம் இல்லாததினால் அவர்கள் வீண் சாக்குப்போக்குச்சொல்லி வேண்டாவெறுப்பாய் வளர்க்க ரூர்கள். இப்பெற்றருடைய எண்ணப்படி சன்மார்க்கத்தையும் தேவபத்தியையும் பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்ற வேண்டியவர்கள் குருமாரும் உபாத்திமாருமாம். பிள்ளைகள் கோவிலுக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும்போய் அவ்விடங்களிற் படிப்பிக்கப்படுகிறவைகளைக் கற்றுக்கொள்ள முடியாத சிறவராயிருக்கையில் குருமாரும் உபாத்திமாரும் என்னசெய்யக்கூடும்? இவர்கள் தினந்தோறும் விட்டுக்குவிடுபோய் தங்கள் நேரத்தைமுழுதுங் குழந்தைகளோடு செலவழிக்க முடியுமா? முடியாதென்று புத்தியுள்ள யாரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். அன்றியும், படிக்கிறவையில் கோவிலிலும் பள்ளிக்கூடத்திலும் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டப்படும் புத்திபோதனைகளின்படி வீடுவாசில் நடக்கிறார்களா? இல்லையென்று அனுபவத்திற் காணகிறோம். அதற்குக் காரணமென்ன? என்ன வெனில், அவ்விடங்களிற் சொல்லிக்கொடுக்கப்படும் புத்திபோதனைகளின்படி மக்கள் நடக்கவேண்டுமென்று பெற்றர் சற்றாகுதல் கவனிக்கிறார்களில்லை. அல்லது அன்றாட ஞானேபேதேசத்தில் என்னத்தைப் படித்தார் கள், அவர்களுக்கு என்னென்ன புத்திமதி சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டதென்றாலுது தாய் தந்தையர் விசாரிக்கொருங்களா? அதுவுமில்லையே. அல்லது அரிதாய் விசாரிக்கொருங்களா? அதன்படி நடக்கவேண்டுமென்று அவர்களித்தாலும், அதன்படி நடக்கவேண்டுமென்று அவர்களைத் தாங்களும் தூண்டி நடப்பிக்கிறார்களா? இல்லை

யென்று அவர்கள்தாமே நன்று யறிவார்கள். அன்றியும், ஊழியக்காரர் தானியத்தை விதைத்தபின் சுத்து ராதிவர்த்து களையை விதைத்துவிட்டாலென்று யேசு நாதர் வசனித்த உவமையிற்போல் குருமாரும் உபாத்தி மாரும் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு நற்புத்தி போதனைகள் ஊட்டிவந்தாலும் வீடுவாசலிற் தாய் தந்தையர் தங்கள் தூர்மாதிரியான போக்குவாக்கினாலே மக்களுக்குத் தூர்ப் பழக்கங்களையே யூட்டுகிறார்கள்.

அர்ச. கிறிசோஸ்தம் அருளப்பர் சொல்லியபடி மனுஷர் தங்கள் குதிரைக்குட்டிகளைக் கவனமாய் வளர்த்து அவைகளை நன்றாய்ச் சவாரிபோகவும் பார மிழுக்கவும் வயலுமூவும் வேறு பலகாரியங்களைச்செய்ய வும் பழக்குவதில் அலுத்துப்போகாமல் விடாமுயற்சி யாப்ப பிரயாசப்படுவார்கள். ஆனால், தங்கள் கடமைப் படியும் தங்கள் பிள்ளைகள் படைக்கப்பட்ட கருத்துப் படியும் அவர்கள் சருவேசுரனை அறிந்து வணங்கி உறுதியான தேவபத்தியுடையவர்களாகச் சிவிக்கப் பண்ணவேண்டுமென்று சற்றும் பிரயாசப்படமாட்டார்கள். இதன்பயனாக நேரிடுவது யாதெனில், பிள்ளைகள் சிறுவயிலேயே அநேக தூர்க்குணங்களுக்கும் தூர்ப் பழக்கங்களுக்கும் அடிமைகளாகித் தேவகாரியங்களில் யேசுநாதருடைய காலத்தில் ஊமைப்பேய்சிடித்து உபத்திரப்பட்டிருந்த பையனுக்கொப்பாய்ப் போகிறார்கள். அந்தப் பையனைத் தகப்பன் யேசுநாதரிடங் கொண்டு வந்தபோது பிசாசு அவை வாதிக்க அவன் தரையில் விழுந்து நுரைதள்ளி புரண்டு உருண்டுகொண்டிருந்தான். அவன் எந்தநாட்டொட்டு அப்படி வாதிக்கப்படுகிறான்று ஆண்டவர் திட்டமாய் அறிந்திருந்தாலும் மனுஷர் வழக்கமாய்ச் சிறுவயசுதொட்டே கெட்டழிந்து பிசாசுக்கடிமைகளாய்ப் போகிறார்களென்று நமக்குணர்த்தும்பொருட்டு பையனைப் பிசாசில்தின் று விடுதலையாக்குமுன் தகப்பனைப்பார்த்து எப்போது தொடங்கி இவனுக்கு இப்படிச் சம்பவிக்கிறதென்று கேட்டார். தகப்பன் மறுமொழியாக “சிறுவமுதற்

கோண்டோன்” பிசாசு அவைக் கொன்றுபோடும்படி நெருப்பிலுக் தண்ணீரிலும் அகேகமுறை அவைக் கூடுதலாக தண்ணீரை விதைத்துவிட்டாலென்று பத்தி விசுவாசமில்லாமற் தூட்டராய்த் திரிகிறவர்கள் எப்போதுதொடங்கி இப்படிக் கெட்டுப்போனார்களென்று ஆராய்ந்துபார்த்தால் “சிறுவமுதற்கோண்டோன்” என்று உதாரணமாக: ஒரு வாலிபன் கோபங்களை, அமைச்சலனைமபண்ண, பிடிவாதமாயிருக்க கொள்ள, அமைச்சலனைமபண்ண, பிடிவாதமாயிருக்க கொள்ள, பிறரைப் பழிக்க, பழிவாங்க, பொய் சொல்ல, களவாட, சண்டைபிடிக்க, கெட்ட சேட்டை சரசம்பண்ண எப்போதுதொடங்கினுனென்று வரை யறவாய் விசாரிதால் “சிறுவமுதற்கோண்டோன்” என்று கண்டுபிடிக்கலாம். சிறைச்சாலைகளில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்கள் எப்போதுதொடங்கிக் குறும்புசெய்யப் பழகினார்களென்று கேட்குமிடத்து அவர்கள் உண்மையைப் பேசுவார்களாகில் “சிறுவமுதற்கோண்டோன்” என்பார்கள். நரகபாதாளத்திற்கிடைந்தமுந்தும் கணக்கற்ற வாலிபரையும் மடஞ்சைகளையும்பார்த்து நீங்கள் எப்போதுதொடங்கிக் கெட்டுப்போனீர்களென்று விசாரித்தால் அவர்களும் உண்மையைப்பேசில் “சிறுவமுதற்கோண்டோன்” என்று சொல்வார்கள். நீங்கள் இங்கு வரக் காரணமாயிருந்தது யாரென்று வினாவினால் நாங்களால்ல, பிறரல்ல, தேவனுடைய அளவில்லாத நீதியல்ல, பிசாசகளல்ல, ஆனால் எங்களுக்குச் சிரேகங்காட்டி வினையஞ்செய்த எங்கள் தாய் தந்தையரே எங்களை இந்த நித்திய நெருப்பில் விழுத்திவிட்டார்கள். காட்டுமிருகங்கள் தங்கள் குட்டிகளை இயற்கையாக நேசித்து வளர்க்குமாப்போல் அவர்கள் எங்களை வளர்த்தார்களேயல்லாமல் சபாவமுறைக்கு மேலான அன்போடு கடவுளுக்கேர்க்க வளர்க்கவில்லை. நாங்கள் நன்மை தின்மை அறியாதவயசில் புகைபோல மறைந்து போகிற உலகவாழ்வே நித்திய கதியென்றுப்போல வியர்த்தமான உலக இன்பசக செல்வங்களையே வியந்து பாராட்டி அவைகளிலேயே எங்களை நாட்டங்கொள்ளப்

பண்ணினார்களல்லாமல் கடவுளையும் அவருடைய சத்தி யங்களையும் படிப்பித்து அவரில் பத்தி பற்றுதல்கொள் எப்பண்ணவேண்டுமென்று எள்ளளவுக் கவனியாமல் விட்டுவிட்டார்கள். நாங்கள் பாவுபுண்ணியம்பாராமல் நன்றாயிருமத்துச் சம்பாதித்து மேட்டிமையாய்ச் சீவிக் கத் தங்கள் போக்குவாக்கினால் பழக்கினார்களேயல் லாமல் பாவத்தை விலக்கிப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்து மோட்சத்தை அடையப்பண்ணவேண்டுமென்ற ஆத்திரம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. எங்கள் துர்க்குணங்களையும் குறைக்குற்றங்களையும் தண்டனையினாலா வது திருத்தாமல் எங்கள் எண்ணப்படி நடக்கவிட்டார்கள். எங்களுக்கு நற்பழக்கங்களைப்பயிற்றி முன்மாதிரி காட்டி நடத்துகிறதற்குப்பதிலாக அவர்களே எங்களுக்கு இடறுகட்டைகளாயிருந்தார்கள். நாங்களும் அவர்களைக் கண்டுபாவிப்பதில் அப்பியாசப்பட்டு அவர்களைப்போலச் சருவேசரனுக்குத் துரோகிகளாக மோட்ச உரிமையை இழந்துபோனேம். அவர்களுடைய கேடுகெட்ட வளர்ப்பின் பலனுகவல்லோ நாங்கள் சருவேசரனை நேசியாமலும் தேடாமலும் மதியாமலும் அவருடைய கற்பனைகளை அறம்புமாய்ச் சீரிநடந்து கடைசியில் இந்த நரகெநருப்பில்லிமுந்து இதில் நித்தியகாலமாய்க் கிடந்தமுந்தவேண்டியவர்களானேம்” என்றிப்படித் தங்களுக்குச் சதிமோசஞ்செய்த தாய் தந்தையரப்பற்றி விவரிக்க முடியாதவிதமாய்ம் முறையிட்டு அலறுவார்களென்று வேதபாரகாரான அர்ச. சிப்பிரியான் வசனிக்கிறார். ஆபேலின் இரத்தம் தன்னைக் கொலைசெய்த தன் சகோதரனாகிய காயினிற் பழிவாங்கக் கடவுளைப்பார்த்து அபயமிட்டதுபோல இவர்களும் தங்களை நரகெநருப்பிற் தள்ளிவிட்ட தங்கள் தாய் தந்தையரில் என்றென்றைக்கும் பழிவாங்கக் கடவுளைப்பார்த்துக் கையெடுத்துக் கதறுமல் இருப்பார்களா? “மகன் தகப்பனை அவமானஞ்செய்கிறோன், மகள் தன் தாய்க்கு விரோதமாகவும், மருமகள் தன் மாமிக்கு விரோதமாகவும் எழும்புகிறார்கள். மனிதனுக்குச்

சத்துராதிகள் அவன் வீட்டார்தானே” (மிக்கோஸ். 7-6.) என்னுங் தீர்க்கதரிசியின் வாக்கியம் நரகத்தில் எங்கானும் சிறைவேற்வர லௌகிகபெற்றுரே காரணமாயிருப்பார்கள்.

தேவபயம் பத்தியில்லாமல் லௌகிகராய்ப் பிள்ளைகளை வளர்க்குஞ் தாய் தந்தையரே “தங்கள் குமாரர்களையும் குமாரத்திகளையும் பிசாகக்குப் பலியிட்டார்கள்” (சங்கி. 105-37.) என்று இராசதீர்க்கதரிசி புலம் பின்து உங்களைப்போன்ற பெற்றுரைப்பற்றியல்லவா? “ஆண்டவரே அவர்களுக்குக் கொடும். அவர்களுக்கு என்னதைக் கொடுப்பீர்? அவர்களுக்கு மலடான உதரத்தையும் பாலாரூத கொங்கைகளையும் கொடுத்தருக்கும்.” (ஓசே. 9-14.) என்று ஒசே எனுங் தீர்க்கதரிசி ஏன் மன்றுடினுரைன்று நினைக்கிறீர்கள்? அவர்கள் தங்களைப்போலத் தங்கள் மக்களையுங் கெட்டுப்போகவிடுவார்களென்று அஞ்சியல்லவா? “அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை வளர்த்தாலும் மனுஷர் மத்தியில் அவர்களைப் பிள்ளைகளில்லாதவர்களாக்குவோம், நாம் அவர்களைவிட்டகலும்போது அவர்களுக்கு ஜியோ கேடாம்”, களைவிட்டகலும்போது அவர்களுக்கு ஜியோ கேடாம் (ஓசே. 9-12.) என்று சருவேசரன் தமது தீர்க்கதரிசி யைக்கொண்டு வசனித்தவாக்கியம் மக்களை லௌகீகராய் வளர்க்குஞ் தாய் தந்தையரே உங்களுக்குப் பொருஞ்சாதென்று எண்ணுகிறீர்களா? “ஒருவன் நூறு பிள்ளைகளைப்பெற்று அநேகவருஷகாலஞ் சீவித்துத் தீர்க்காயுசை அடைந்திருந்தாலும்” அவன் தன் பிள்ளைகளைக் கடவுளுக்கோக்க வளர்க்காதிருப்பானுகில் “அவனைப் பார்க்கிலுங் குறைமாதத்திற் பிறந்த சாபிள்ளையே அதிகம் நல்லது” (சர்வப்பிர. 6-3.) “துட்டபிள்ளைகள் அதிகரிப்பதினால் சந்தோஷங்கொள்ளாதே, அவர்களிடத்திலே தேவபயமில்லாவிடில் அவர்களைப்பற்றி அதமிழ்ச்சிகொள்ளாதே. அவர்கள் சீவியத்தில் நம்பிக்கை வையாதே. அவர்கள் வேலைகளுக்கு எதிர்பார்த்தி ராதே. தூர்மார்க்கரான ஆயிரம்பிள்ளைகளைவிட தேவபயமுள்ள ஒரு பிள்ளை மேலானவன். தூர்மார்க்கரான

மக்களை விடுவதைவிட மக்களில்லாயற் சாவது உத்தமம்.” (சர்வப்பிர. 16.1-4.) ஒரு இந்துசமய நூலாகிற யரும் இந்தக் கருத்தைத்தான் வெளியிட்டு “கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின் அக்குடி எச்சம் அற்று ஏமாந்து இருத்தல் நன்றே” என்றும், “பன்றிபலவீன்றுமென்ன குஞ்சமான நீண்ற நூலை நூலாமே” என்றும் மொழிந்தார்.

பிள்ளைகளைத் தேவநேசமில்லாமல் வெளக்கொக வும் நெறிகெட்டவர்களாகவும் வளர்க்கும் பிதா மாதாக்களே! யேசுநாதர் சிறுவை சமந்துவிகாண்டு போகும் போது தம்மைக்கண்டு புலம்பியமுத ஸ்தீர்களைப்பார்த்து “நம்மைப்பற்றி அழாதேயுங்கள், ஆனால், உங்களையும் உங்கள் பிள்ளைகளையும்பற்றி அழுங்கள், ஏனெனில், இதோ மலடிகள் பாக்கியவதிகளென்றும், பிள்ளைப் பெறுத உதரங்களும் பால்கொடாத பயோதரங்களும் பாக்கியம்பெற்றவைகளென்றும் சொல்லப்படும் நாள் வருகிறது” (ஹ. 23-29.) என்று வசனித்ததற்கு நியாயம் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? யூத ஸ்தீர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தேவபயமற்றவர்களாக வளர்த்ததின் பயனுக அவர்கள் உலக இரட்சகரை வதைத்துக் கொலைசெய்து அதனால் தங்களுக்கும் தங்கள் பெற்ற ருக்கும் புத்திரசந்தானத்துக்கும் மிகப் பயங்கரமான தேவபழியைச் சிக்கிரங் தேடிக்கொள்வார்களென்றதினுல்லவா? யோசேப்பஸ் என்பவரும் அக்காலத்து வேறு சரித்திர நூலாகிறியர்களும் எழுதிவைத்தபடி யூதபுத்திரர் தங்கள் அதிக்கிரமமிகுதியால் யேசுநாதருடைய இரத்தப்பழி தங்கள் மேலும் தங்கள் மக்கள் மேலும் மிருக்கக்கடவுது என்று கூக்குரவிட்டு அவரைச் சிலுவையி வறைந்துகொன்ற சிலகாலத்துக்குப்பின் ரேமர் ஏருசலேமங்கரியை முற்றிக்கைபோட்டிருந்த போது முன்றுமாதத்துக்கிடையில் இரண்டிலட்சம் யூதர் பஞ்சத்தினர்ச்சாக ஒரு இலட்சத்துப் பதினையிரம் பிரேதங்கள் நகரியின் ஒருவாசலால்மாத்திரங் கொண்டு போகப்பட்டன. பதினெடுஇலட்சம்பேர் நகரியிலும்

இரண்டிலட்சத்து நாற்பதினையிரம்பேர் யூதோவின் மறுவிடங்களிலும் கொல்லப்பட்டார்கள். வளவுகளிலும் கொல்லைகளிலும் வயல்வெளிகளிலும் தெருவீதி களிலும் காடுபோல நாட்டப்பட்ட சிலுவைகளில் எண்ணைற்ற ஆடவர் தூக்கப்பட்டுத் தங்கள் இரட்சகரைச் சிலுவையிலறைந்து கொன்றபழிக்கு உத்திரித்தார்கள். ரேமருக்குச் சிறைகளாக ஏற்றப்பட்டவர்களும் பிற சாதியாருக்கு அடிமைகளாக விற்கப்பட்டவர்களும் அந்தம்பேர். பேசுநாதரை முப்பது வெள்ளிக்கு விற்றவாங்கின யூதபுத்திரர் ஒருவெள்ளிக்கு முப்பது பேர் வீதமாக விற்கப்பட்டார்கள். (Chanoine Alfred Webner p. 309.) யூதரின் அக்கிரமங்களுக்குத் தண்டனையாக வரவிருந்த ஏருசலேம் சங்காரத்தைப்பற்றிச் சருவேசரன் எரேமியாஸ் என்னுங் தீர்க்கதறிசியைக் கொண்டு அறிவித்திருந்த பயங்கரமான காரியங்களி லொன்று “அவர்களாது குமாரரின் மாமிசங்களையும், குமாரத்திகளின் மாமிசங்களையும் அவர்களுக்கு உணவாகக் கொடுப்போம். அவர்களுடைய சத்துருக்கள் முற்றிக்கையிட்டு வளைத்து நெருக்கிடைப்பண்ணி அவர்களது உயிரைப் பறிக்கத்தேட ஒவ்வொருவனுங் தண்டனைக்கிடையென்று மாமிசத்தைச் சாப்பிடுவான்.” (எரேமி. 19-9.) இந்த வாக்கியமும் அங்காட்களிற் பூரணமாய் நிறைவேறிற்று. கடூரபஞ்சத்தினால் யூதர் தம் மக்களைக் கொண்று சுட்டுத்தின்பதை ரேமர் இராணுவத்தார் கொலை சிக்கிட்டுத்தேங்கிப்போனார்களாம். தேவ பிரசை கண்டு திகைத்தேங்கிப்போனார்களாம். தேவபயமும் காலாயிருந்த யூதபெற்றார் தம் மக்களைத் தேவபயமும் பத்தியும் உடையவர்களாக வளர்த்திருப்பார்களானால் மேற்படி உபத்திரவங்களை அனுபவிக்கவும், இற்றைக்கும் ஒரு சாதிசனமாயில்லாமல் உலகமெங்குஞ் சிதறாடிக்கப் பட்டுத் திரியவும், எல்லாருக்கும் பழிப்புக்கும் வெறுப்புக்குமுரியவர்களாய்ப்போகவும் நேரிட்டிருக்குமா?

இக்காலத்திலும் எத்தனையோ குடும்பங்களில் பிள்ளைகளைத் துன்மார்க்கராய் வளரவிட்டதின்பயனுக ஏவியின் குடும்பத்தைப்போல அக்குடுப்பங்களும் வே

ரோடு கலையப்பட்டதை உலகங் கண்டுவருகின்றது. ஜியையோ! இன்னும் எத்தனை குடும்பங்களுக்கு அப்படிச் சிக்கிரம் நேரிடஇருக்கின்றது! அதற்குக் காரணம் பெற்றூர் தம் மக்களைப் பாலப்பறுவங்தொட்டுச் சன்மார்க்கராக வளர்க்கப் பிரயாசப்படாமலிருப்பதனை ல்லவா?

நல்வளர்ப்புக்குத்தவி

பெற்றூரே நீங்களும் உங்கள் பிள்ளைகளும் பூமியிற் சன்மார்க்கராகவும் மெப்பான தேவநேகமுடையவர்களாகவுஞ் சீவித்து முடிவில்லாத மோட்ச பேரின்பாக்கியமடைவதற்காக உலக இரட்சகராகிய யேசுநாத சுவாமி தாமாகவும் தமது திருச்சபை மூலியமாகவும் செய்துவரும் நன்மைகள் எவ்வளவென்பதை, எப்போதாகுதல் யோசித்திருக்கிற்களா? இல்லாவிடில் அவை களீங்கள் சுருக்கமாயாகுதல் யோசித்தறிவது நலமாயிருக்குமென் ரெண்டுகிறேன். எனவினில், அந்த அறிவு உங்கள் அசட்டையை நீக்கி உங்கள் பிள்ளைகளைச் சிறுவங்தொட்டுச் சுருவேசரனுக்கேற்க வளர்ப்பதற்கு மெத்த உதவியாயிருக்கும்.

யேசுநாதர் பூமியிற் தமது ஆயுள்காலம் முழுவதும் மனுமக்களைனவருக்கும் முன்மாதிரியாகத் தாழ்மை, அமைச்சல், கற்பு, ஈகை, தபச, தரித்திரம் முதலியசகல புண்ணியங்களையும் பரிபூரணமாய் அனுசரித்து வந்தார். அன்றியும், தமது பிரசித்த சீவியகாலத்தில் புத்தி போதனைகளாலும் புதுமைகளாலும் உலகத்துக்கு ஈடேற்றவழியைப் படிப்பித்துவருகையிற் சிறுவரையும் தினைவூர்க்குத் தீவிரக்காக அவர்கள்மட்டில் விசேஷ அன்புகாட்டி வந்தமையால் பெற்றூர் தங்கள் குழந்தைகள் மேல் அவர்தமது கரங்களைவத்து ஆசிர்வதித்தருளும்படி அவரிடங் கொண்டுவருவார்கள். அவர்கள் அவ்வளவு நெருக்கமாய்வருவது அவருக்குத் தொந்தரவாயிருக்கு மென்றெண்ணி அவருடைய சீஷர்கள் அவர்களை மறிக்கப்பார்த்தபோது அவர் இவர்களைத் தடுத்து “ குழந்தை

களை நம்மிடம் வரவிடுகள், அவர்களுக்குத் தடை பண்ணதிருக்கள், வனைனில், சருவேசரனுடைய இராச்சியம் அவர்களுக்குச் சரியொத்தவர்களுக்கே சொந்தமா யிருக்கின்றது. ஒரு பாலனைப்போலச் சருவேசரனுடைய யிருக்கின்றது. ஏற்றுக்கொள்ளாத எவ்வும் அதிற் இராச்சியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத எவ்வும் அதிற் பிரவேசியானன்று மெப்பாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று வசனித்து அந்தக் குழந்தை களை அவனைத்து அவர்கள்மேல் தமது கரங்களைவத்து ஆசிர்வதிப்பார்” (மாற்கு. 10. 14-16.) மேலும், உலகத்தின் எத்திசையிலுமூன்ஸ சகல சாதி சனங்களுக்கும் சன்மார்க்கத்தைப் போதித்து அவர்களைச் சீர்திருத்திப் பரலோகபாதையில் நடப்பிக்கிறதற்காகத் திருச்சபை யை ஸ்தாபித்து மனுஷர் தங்கள் பற்பல அந்தஸ்திலும் தேவ அனுக்கிரகத்தை அடைவதற்கு வழியாகத் தேவ திரவிய அனுமானங்களை ஏற்படுத்தினார். ஈற்றில், மனு மக்களின் இரட்சணியத்துக்காகக் கடின பாடுபட்டுச் சிலுவையிற் தமதுயிரையும் பலியிட்டார். அதுமாத்திரமா? இன்னும், பெற்றூரே பிள்ளைகளே நாள்தோறும் உங்கள் இகபர நன்மைகளுக்காக அவர் தம்மைப் பரம பிதாவுக்குத் திவ்வியழுசையிற் பலியாக ஒப்புக்கொடுத் துத் தேவநாற்கருணைவழியாகத் தமது திருச்சரீரத்தை யும் திரு இரத்தத்தையும் உங்கள் ஆத்துமங்களுக்கு அன்னபானமாகத் தந்தருளுகிறார்.

உலகம் அவருடைய திருச்சபையை மூளையில் நகச்கிவிட எவ்வளவாகப் பிரயாசப்பட்டாலும் அது அவருடைய ஆதரவினால் உலகமெங்கும் பரம்பி உங்கள் அனைவருக்கும் கணக்கற் ற நன்மைகளைச் செய்துவரு அனைவருக்கும் கணக்கற் ற நன்மைகளைச் செய்துவருகின்றது. பூமியிற் திருச்சபைக்குத் தலைவராயிருக்கும் பரிசுத்த பாப்பாண்டவரும் ஆயிரக்கணக்கான மேற்றி ராணிமாரும் இலட்சக்கணக்கான குருமாருஞ் சங்கியாசிராணிமாரும் இலட்சக்கணக்கான குருமாருஞ் சங்கியாசிராணியாள்திரிகளும் உலகத்தைத் துறந்து தேவ களுங் கண்ணியாள்திரிகளும் உலகத்தைத் துறந்து தேவ ஊழியத்தில் அமர்ந்து சீவியகாலம் முழுதுஞ் செய்து வரும் பணிவிடையெல்லாம் நீங்கள் சருவேசரனை அறிந்து நேசித்து வணங்கி நித்திய மோட்சபாக்கிய

மடைய வழியாகவல்லவா? அவர்களில் எத்தனையாயிரம் பேர் தங்கள் இனபந்துகளையும் உலக சம்பத்துக்களையும் ஊர் தேசத்தையும் விட்டுவிட்டுப் பிறதேசங்களுக்குப்போய் நானுவித இடையூறுகளையும் கல்தி துயாங்களையும் அதுபவித்து தங்கள் தங்கள் அந்தஸ்துக்கேற்றபடி வேதத்தைப் போதித்துப் பாவிகளை மனங்திருப்புவதிலும் தேவதிரவிய அனுமானங்களைக் கொடுப்பதிலும் மற்றுங் தேவராதனைகளை நடத்துவதிலும் இனைஞரைப் படிப்பிப்பதிலும் அனுதபின்களைத் தாபரிப்பதிலும் நோயாளிகளைச் சந்தித்து உதவிபுரிவதிலும் வயோதிகர், கூன், குருடு, குஷ்டரோகி, சப்பாணி முதலியவர்களைப் பராமரிப்பதிலும் வேறுபல நன்மைகளைச் செய்வதிலும் தங்கள் வாழ்நாளைச் செலவழிக்கிறார்கள். துறவிகளாக மடங்களிற் சிவிக்கிறவர்கள் தங்கள் செப தப தான் தர்மத்தினாலும் பிரபந்தங்களாலும் பற்பல கைத்தொழில்களாலும் உங்கள் இகபர நன்மைக்குப் பெரும் உதவிசெய்து வருகிறார்கள். இன்னும் திருச்சபை காலத்துக்குக்காலம் பெருஞ்செலவிட்டு ஆங்காங்கு அநேக பெரிய தேவாலயங்களையும் குருமடங்களையுஞ் சந்தியாசமடங்களையுஞ் தரும சாலைகளையுஞ் கலாசாலைகளையுஞ் கல்லூரிகளையுஞ் கட்டியெழுப்பும் நோக்கம் உங்கள் இகபர நன்மையல்லவா? மேலும் உங்களுடைய ஆத்தம நன்மைக்காகவே செபங்கள் பலன்கள் திருச்சடங்குகள் ஆராதனைகள் கூட்டங்கள் திருச்சலுபங்கள் படங்கள் கணக்கற்ற வேதபுத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் செபமாலை குருச வரவணிக்கம் உத்திரியம் ஆசிந்ரி முதலிய யாவையும் பரிசுத்த மாதாவாகிய திருச்சபை ஏற்படுத்தி இடைவிடாமல் எந்நேரமும் உங்கள் ஆத்தும நன்மையிற் கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கின்றது.

பிதா மாதாக்களே! உங்களுக்காகவும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காகவும் யேசுநாதசவாமி தாமாகவும் தமது திருச்சபை மூலமாகவும் இவ்வளவெல்லாஞ் செய்துவராங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளைச் சன்மார்க்கராக வளர்க்கிற

தற்குச் செய்துவருவதென்ன? செலுத்தும் கவனமென்ன? படும் பிரயாசமென்ன? அவர்களுடைய சரீரநன்மைக்காக நீங்கள் செய்வதிலும் படும் பிரயாசத்திலும் அரைவாசியாகுதல் அவர்களுடைய ஆத்துமான்மைக்காகச் செய்துவருகிறீர்களா? அவ்வளவுமில்லாமல் முழுதும் அசமந்தமாயிருந்தால் அது ஆண்டவருக்கேற்குமா? அல்லது நடுத்தீரவையில் அவருக்கு எப்படிக்கணக்குக் கொடுப்பீர்கள்! உங்கள் ஓபாத கவனமும் விடாமுயற்கியும் பிரயாசமுமில்லாதுபோனால் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக யேசுநாதர் தாமாகவுங் தமது திருச்பிள்ளைகளைச் செய்துவருவதெல்லாம் வீணைப்பசபைவழியாகவுஞ் செய்துவருவதெல்லாம் வீணைப்பசபைவழியாகவுஞ் செய்துவருகிறீர்களா? அப்படி போகுமென்பதை அறியாதிருக்கிறீர்களா? அப்படி வீணைப்பபோவதை எங்காளும் மிக்க விசனத்தோடு கண்டுவருகிறோம். ஆகையால், தாய் தந்தையரே இனிமேலாகுதல் உங்கள் பிள்ளைகளைச் சன்மார்க்கராக வளர்க்க நல்மனதோடும் விடாமுயற்கியோடும் பிரயாசப் பட்டுவரும்படி அர்ச். பவுல் அப்போஸ்தலரைப்போல எங்கள் ஆண்டவராகிய யேசுக்கிறீஸ்தாநாதர்பேரால் உங்களை மன்றுகேறேன்.

சிலருக்கு நன்மனமும் முயற்கியுமிருந்தாலும் மக்களை நன்றெறியில் நடத்தத் தொடக்கவேண்டிய நற்பருவமென்ன? முறையென்னவென அவர்களுக்குத் தெரியாததினால் அனுகூலமடையாமற்போகிறார்கள். ஆகையால், இவ்விஷயங்களைப்பற்றி இனிப் பேசுவோம்.

நற்பருவம்:

பெரும்பாலும் பெற்றூர் தம் மக்கள் ஏழூட்டுவயகவரைக்கும் என்னென்ன குற்றங்குறைசெய்தாலும் “குழந்தைக் கிப்போதென்ன தெரியும், வயச வரவாலவியத் திருந்தும், வளர்ந்தபின் எல்லாம் வலியச் செய்யும்” என்றுசொல்லிப் பிள்ளைகளைத் திருத்தாமலும் அவர்களுக்கு நற்பழக்கங்களைப் பழக்காமலும் தங்கள் இச்சைக்கும் போக்குக்கும் அற்ப புத்திக்கும் ஏற்றபடி நடக்க விட்டுவிடுகிறார்கள். இதுவே பிற்காலம்

பிள்ளைகளுக்கும், பிள்ளைகளாற் பெற்றிருக்கும் நேரிடஞ்சகல கேடுகளுக்குங் காரணம். “வயசு வரவர வலியத் திருந்தும், வளர்ந்தபின்னெல்லாம் வலியச் செய்யும்” என்னும் கிழவிக்கதை “ஜின்திலே வளையாதது ஜம்பதி லே வளையுமா?” “முதற்கோணினால் முற்றுங்கோ னும்” “தொட்டிலிற் பழக்கஞ் சுடலைமட்டும்” என்னும் முது மொழிகளுக்கு முழுதும் மாறு. “சுயபோக்காய்ப் (போகிற) வாலன் கிழவனுன்பொழுதும் அதினின்று அகலான்” (பழமொழி ஆக. 22.6.) “பருவத்தே பயிர் செய்” “காற்றுள்ளோதே தூற்றிக்கொள்” என்ற வாறு குழந்தைகளை நல்வழியில் நடத்துவதிற் சித்தியடையவேண்டுமானால் அவர்கள் பாலபருவமாயிருக்கும் போதே தொடங்கவேண்டும். தேவபத்தியுள்ள ஒர் துரைசாணி தன் குழந்தைக்கு உபாத்தியாயராகத் தான் யாரைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று சிறுவரைப் பயிற்றுவதில் மிகப் பெயர்பெற்ற துப்பான்லூ என்பவரிடம் போசனை கேட்டபோது அவர் குழந்தைக்கு வயதென்னவென்று விசாரித்தார். தாய் மறுமொழி யாக பதினெடு மாதமென்றார். அப்போது அவர் அவளைநோக்கி அம்மா நீர் இந்தக் கேள்விகேட்க பதி நெருமாதம் பின்திப்போனீர் என்றார். குழந்தைக்குச் சுபாவமுறையில் முதல் உபாத்தியாயியாக கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட மாதாவே அதைப் பெற்றநாட்டொட்டுத் தினங்தோறும் அதற்காகச் சருவேசரனிடம் மன்றுடி அதை ஆசிர்வதித்து அதன் ஆத்தும சக்திகளை யுஞ் சரீரத்தையுஞ் சேதமின்றிக் காத்து வளர்த்து விருத்தியாக்கவேண்டுமென்று மேற்படி மறுமொழியினாற் படிப்பித்தார்.

சென்மபாவத்தின் பயனுகப் பிள்ளைகள் பிறவி தொட்டுத் தின்மைக்குச் சாய்ந்திருக்கிறபடியால் இயல் பாய் அவர்களிடத்தில் முதல் உண்டுபடுவது கோபம், மூர்க்கம், வெடுவெடுப்பு, துட்டாட்டம், பெருமை, பேராசை, பிடிவாதம், பொறுதியீனம், எரிச்சல், அவா, சுயபட்சம், சோம்பல் முதலிய தின்மைகளேயன்றி

சாந்தம், பொறுமை, தாழ்மை, அமைச்சல், பிற்நேசம், சுறுசுறுப்பு ஆதிய நன்மைகளால்ல. கரடி சிங்கம் புளி யானை முதலிய துட்டமிருகங்களைக்கொண்டு விதம்வித மான் வித்தைகளைக்காட்டிப் பணஞ் சம்பாதிக்கும் வித்தைக்காரர் வழக்கமாய் இம்மிருகங்களை எப்போ தொடங்கிப் பழக்குகிறார்கள்? இவைகள் மிகச் சிறு குட்டிகளாயிருக்கும்போதல்லவா? வளர்ந்த மிருகங்களை வசக்கிப் பழக்கவேண்டுமாயின் முதல் அவைகளின் மத மடங்க இரை தண்ணீர் கொடாமல் கட்டிவைத்துப் பட்டினிகிடத்தில் அடித்து வதைத்து ஆக்கினைப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிச் செய்வதினால் அநேக மிருகங்கள் பழக்கமுன் செத்துப்போவதுமுண்டு. அரசாக்கியாரின் அனுமதியோடு சிலர் வன்னியிற் பிடித்து முன்சொன்னவாறுய வதைத்துப் பழக்கும் பல யானை களில் சிலவேளை ஒன்றாகுதல் தப்பாமல் எல்லாமிறந்து போவதை அவ்விடத்தார் நன்றாயறிவார்கள். துட்டபோவதை அவ்விடத்தார் நன்றாயறிவார்கள். துட்ட ராய் வளர்ந்த பிள்ளைகளை இப்படி வதைத்துத் திருத்த முடியுமா? அல்லது அப்படிச் செய்யப் பெற்றிருக்கும் மனம்வருமா? ஒருபோதுமில்லை. என்றாலும், அநேக தாய் தங்கையார் தம் மக்களைத் தேவபயம் பத்தியற்ற துட்டராய் வளரவிட்டபின் அவர்களாற் குடும்பங்களுக்கெய்தும் பல நட்டம், வசை, சங்கடம், துயரம், ஆதிய கெல்லை அனுபவத்தாற் கண்டறிந்து உணருங்காலம் வைகளை அனுபவத்தாற் கண்டிடத்துங் தண்டிடத்தும் வரும்போது அவர்களைக் கண்டிடத்துங் தண்டிடத்தும் திருத்த முடியாததினால் தலைதலையென்றடித்துத் துக்கித்துக் கலங்குவதும், பெரியோரிடம் முறையிடுவதும் மக்களைத் திட்டி வைது அவர்களோடு சண்டையிட்டு சங்கையினப்படுவதுங் கோடேறி வழக்குப்பேசவதும் அழுர்வமான சம்பவங்களால்.

ஓர்மாம் சிறு கன்றுயிருக்கையில் அதை விருப்பம் போல எப்பக்கத்துக்கும் இலகுவாய் வளைத்து வளர்க்கலாம். ஆனால், அது வளர்ந்து முதுமரமானபின் அப்படிச் செய்ய முடியாது. அது சாய்ந்த பக்கத்துக்கே வளரும். வளர்ந்த பக்கத்துக்கே விழும். பிள்ளைகளின்

நடை குணம் பழக்கம் முதலியவைகளிலும் அப்படி யோம். உலையிலிருஞ்தெடுக்கப்பட்ட பொன் வெள்ளி இரும்பு முதலிய லோகவகைகள் இளகியிருக்கையில் அவைகளைத் தட்டியதித்து வளைத்து வேண்டிய வேலைகளைச் செய்யலாம். ஆனால், அவைகள் சூடாறி இறுகிய பின் அப்படிச்செய்ய முடியாது. அப்படியே பிள்ளைகளும் இளகிய இரும்புக்கொப்பாயிருக்கும் இளவயதில் வேண்டியவிதமாய் அவர்களைத் திருத்தி வளர்க்கலாம். வளர்ந்தபின் அவர்களின் நடக்கையை மாற்றுவது மிகு வல்லை. லோகவகை சூடாறி இறுகிப்போனால் மீண்டும் அதை உலையிலிட்டு இளக்கிசெய்யலாம். ஆனால், பிள்ளைகளையோ வளர்ந்தபின் திருத்த முடியாது. இளங்குரை வளர்ப்பதிலும் படிப்பிப்பதிலும் நெடுங்கால அனுபவ முடைய ஒவைபேர்க், கெற்றெலர், அஸ்பன்ஸ்ற் ரூல்ஸ், கிரூயர் முதலிய அநேக அறிவாளிகள் பிள்ளைகள் ஆறு ஏழுவயதில் எவ்வித குணம் நடையுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்களோ அவ்விதமே வயோதிக்கிலும் இருப்பார்களென்று ஒரேவாய்மொழியாய் உரைக்கின்றனர். வேறோர் வித்துவான் சொல்வதென்னவெனில், ஒரு நாலுவயதுக் குழந்தையை எண்ணிடம் ஒப்பித்து அதை ஒரு சம்மணசாக்க அல்லது பிசாசாக்கச் சொல் விடக்கள். நான் அதை அப்படியாக்குவேன் என்கிறோ. இல்லைவேலருள் விளங்கிய பத்தொன்பது இராசாக்களில் இடையில் மனந்திரும்பின மனுசேயைப்பத்தவரிவேறு ஒருவனுகுதல் உத்தமனுய்ச் சிவிக்கவுமில்லை, உத்தமனுய்ச் சாகவுமில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் இளங்ராயிருக்கையில் உத்தமராய் வளர்க்கப்படவில்லை. யுதாகோதத்திரத்தில் விளங்கிய இருபது இராசாக்களில் ஆறுபேர்மாத்திரம் புண்ணியவான்களாப்படந்து புண்ணியவான்களாய் மரணித்தார்கள். ஏனெனில், அந்த ஆறுபேர்மாத்திரம் சிறுவன்தொட்டு சன்மார்க்கராய் வளர்க்கப்பட்டார்கள். மற்றைய பதின்னான்குபேரும் துண்மார்க்கராக வளர்ந்து துண்மார்க்கராகவே மடிந்தார்கள்.

லோறியோ என்பவர் சொல்வதுபோல் ஒரு குழந்தை ஞானத்தீட்சைப்பெறும்போது இஷ்டப்பிரசாதம், விசுவாசம் நம்பிக்கை தேவநேசம் முதலான கொடைகளை நிச்சயமாகப் பெறுகின்றது. ஆனால், அக்கொடைகள் மனுச்சபாவத்துக்கு இயல்பான தூர்க்குணங்களையும் தூராசைகளையும் அழித்துவிடுகிறதில்லை. அக்கொடைகள் மிகச் சத்துடையவைகளாயினும் ஞான ஸ்நானம்பெற்ற குழந்தை வளரும்போது அக்கொடைகள் விளங்காமலிருப்பதற்கு அல்லது அற்ப சொற்ப மாகமாத்திரம் விளங்குவதற்கு நியாயமென்ன? ஞான ஸ்நானம்பெற்ற குழந்தைக்கும் பெறுத குழந்தைக்கு மிடையிற் சாதாரணமாய் வித்தியாசங் கண்டுபிடிக்க முடியாமற்போவதேன்? ஞானஸ்நானம்பெறுத பிள்ளையிற்போலப் பெற்றபிள்ளையிடத்திலும் பற்பல தூர்க்குணங்களும் தூராசைகளும் முளைத்து மதாளிக்கின்றதேன்? இதற்கெல்லாம் நியாயமேதெனில் தூர்க்குணங்களுந் தூராசைகளும் நன்றாய்ச் செழியிடத்து வளருவதற்கு எந்நேரமும் எப்பக்கத்திலும் வேண்டிய வழி வகைகள் தாராளமாகவுண்டு. குழந்தைகள் கோபங்கொள்ளவும் பழிவாங்கவும், பிடிவாதமாயிருக்கவும், பிறரைப் பழிக்கவும், விண் சேட்டை சரசங்களைப்பண்ணவும், தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லவும், வீட்டுக்காரரின் தூர்மாதிரியும் ஏவுதலும் எப்போதும் நல்ல பசளைபோல் உதவியாயிருக்கின்றது. அர்ச. அகுஸ்தீன் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி எழுதியிருப்பது யாதெனில் தாம் சிறுவயதிற் கொச்சை வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போதும் அடாத காரியங்களைச் செய்யும்போதும் பிறர் தம்மைக் கண்டிப் பதற்குப் பதிலாகத் தம்மைக் கெட்டிக்காரனுகப் புகழிந்து கிரித்து உசார்ப்படுத்திவிடுவார்களாம், இது பிள்ளைகளின் தூர்க்குணங்களும் தூர்க்கெயல்களும் நன்றாய்மதர்த்தெழும்புவதற்கு வழியாகின்றது. ஆனால், அவர்களிடத்திலுள்ள தேவகொடைகள் வளருவதற்கோ யாதொரு உதவியுமில்லை. ஒரு வயலில் விதைக்கப்பட்ட தானியம் நெடுநாளாய் மழைதண்ணிரில்லாமலும் காவல்

கட்டில்லாமலும் தேடாக்கூறுப் பிடப்பட்டால் அது வலிய முனைத்து வளர்ந்து விளையுமென்று காத்திருக்கலாமா? அது உடே முனைத்தாலும் செய்கையில்லாத தினால் களை வளர்ந்து பயிரைச் சேட்டங்கொள்ளவிடாது. ஒரு குழந்தை ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது அதின் ஆத்துமத்தில் விதைக்கப்பட்ட ஞானக்கொடைகள் நாலு கீங்கு வயதுவரைக்கும் தேடாக்கூறுப் பிடப்பட்டால் அவைகள் பலனற்றுப் பாழாவதுந் தூர்க்குணங்கள் களைபோல் வளர்ந்து செழிப்பதும் ஆச்சரியமல்ல.

உள்ளபடி அநேக பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப்போகும் வரையும் அவர்களுக்குத் தேவணையும் தேவகாரியங்களையும்பற்றிச் சொல்லிக்கொடுப்பாரில்லை. அவர்களுக்கு நற்பழக்கங்களைப் பழக்குவாருமில்லை. அவர்களுக்கு நன்முன்மாதிரி காட்டி நன்னெறியில் நடத்துவாருமில்லை. அவர்களுடைய குறை குற்றங்களைத் திருத்துவாருமில்லை. அவ்வித பிள்ளைகள் தேவபயம் பத்தியற்றுத் துட்டராய் வளருவதும் பிற்காலம் பெற்றிருக்கும் பிற்குகும் அவர்களால் பெருங் தின்மைகள் விளைவதும் அதிசயமல்ல. ஆகையால், பெற்றிருப்பதை உங்கள் பிள்ளைகள் சன்மார்க்கராக வளரவேண்டுமானால் அவர்களுடைய ஆத்துமத்தில் விதைக்கப்பட்ட தேவகொடைகளாகிய வித்துக்கள் முனைத்துவர அவைகளுக்கு ஸீர்பாய்ச்சங்கள்; அதாவது, அவர்களுக்காக எப்போதும் செபழுந் தபசுந் தருமமும் செய்யுங்கள். கமக்காரன் நெற்பயிரோடு உண்டுபடுங் களையைக் கவனமாய்ப் பிடுங்கவருவதுபோல நீங்களும் உங்கள் பிள்ளைகளிடத் தில் உண்டுபடுங் தூர்க்குணங்களையும் தூர்ப்புமுக்கங்களையும் நனிலும் பொழுதிலும் களைந்துகொண்டு வாருங்கள். நெற்பயிரை ஆடு மாடுகளும் வழிப்போக்கரும் சேதப்படுத்தாதபடி எப்படிக் காவல் கட்டுப்பண் னுவீர்களோ அப்படியே உங்கள் பிள்ளைகளையும் துட்ட தோழரும் ஊழியக்காரருங் கொடாதபடி அவர்கள் மேல் எந்நேரமும் கண் னுங் கருத்துமாயிருந்து அவர்கள் அங்குமிங்கும் விடுகாலிகளாய்த் திரிந்து கெட்ட

பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து தூர்ப்பமுக்கங்களைப் பழகாத படி விழிப்பாயிருங்கள். மேலும், அவர்களிடத்திலுள்ள தேவகொடைகள் உங்கள் புத்திபோதனைகளாலும் நன்முன்மாதிரியினும் நன்றாக செழித்து வளரச் செய்யுங்கள்.

சில நல்ல குடும்பங்களில் பிள்ளைகள் கைக்குழந்தைகளாயிருக்கையில் விட்டுக்காரர் அவர்களுக்கு பல நல்லகாரியங்களையுஞ் சொல்லிக்கொடுத்தும் பழக்கியும் வருகிறங்கள். ஆனால், அடுத்த குழந்தை பிறந்துவிட்டால், அல்லது அவர்கள் நடந்தோடித்திரியத் தொடங்கி விட்டால் அவர்களைக் கவனக்குறைவாய் விட்டிட்டு இனையகுழந்தையிற் கவனமெல்லாஞ் செலுத்துவார்கள். அதினால் நேரிடுவதென்னவெனில் மூத்த குழந்தைகள் “நடந்த பிள்ளை நகருகிறது” என்னும் வசைமொழிக் கோக மிகச் சிறுவத்திற் சொற்பமாய்க் கற்றவைகளைப் போதிய அறிவும் அப்பியாசமு மில்லாததால் இலேசாய் மறந்துபோகிறங்கள்; மேலும், பெற்றிருப்பதை குறைவினால் தங்களைண்ணப்படி திரிந்து படிப்படியாய்ப் பற்பல கெட்ட பழக்கங்களையும் பழகிக்கொள்ளுகிறங்கள். ஆகையால், பிள்ளைகள் எவ்வளவு வளர்ந்த போதிலும் பெற்றிருப்பதை அவர்கள் மேல் கண்ணுங் கருத்து மாயிருந்து அவர்களுக்கு நல்லறிவுட்டி நற்பழக்கங்களைப் பழக்கி நன்முன்மாதிரிகாட்டி அவர்களுடைய குறை குற்றங்களைத் திருத்தி நன்னெறியில் நடத்திவர வேண்டியது.

குழந்தைகள் பேச விளங்கத் துவங்குமுன் மாதாக்களும் மூத்த சகோதரங்களும் பொறுமையாயும் சுறுசுறுப்பாயும் பிரயாசப்பட்டு வருவார்களானால் அவர்களுக்கு அநேக நல்ல காரியங்களைப் பழக்கக்கூடும். ஆனால், அதற்குச் சிறுவரை அதிகம் நெருக்காமலும் பயப்படுத்தாமலும் அன்பாகவும் தயவாகவும் நாளுக்கு நாள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பழக்கிவரவேண்டியது.

அப்படிச் செய்துவந்தால் சிறிதுகாலத்துக்குப்பின் தாங்களாக வலியச் செய்வார்கள். உதாரணமாக: தவழு கிற குழந்தையை தாய் கையிற்பிடித்து அடிக்குமேல் அடிவைத்து நடக்கப் பழக்குகிறோன். சிலகாலத்துக்குப் பின் குழந்தை தானாகத் தத்தித்தத்தின் நடக்கத் துவங்குகின்றது. இடைக்கிடை தவறிவிழுந்தமுதாலும் தாய் திரும்பத் தூக்கிவிட்டு நடக்கப் பழக்குகிறோன்றி குழந்தை விழுகிறது அழுகிறதென்று அலுத்துப்போய் நெடுகத் தவழுந்து திரியட்டுமென்று விடமாட்டாள். இவ்வாரே வேறு நற்பழக்கங்களையும் விடாமுயற்சியாய்ப் பழக்கவேண்டியது.

இப்படியே கெட்டித்தனமுள்ள சில மாதாக்கள் யாரும் மெய்ச்சக்கடிய காரியங்களைத் தங்கள் கைக்குழந்தைகளைக்கொண்டு செய்விக்கிறார்களெனக் கண்டுங் கேட்டுமிருக்கிறோம். சில வருஷங்களுக்குமுன் இஸ்பானியப்பேசத்து விக்டோரியா இராணியார் தமது தலைச்சன் பிள்ளையைப்பெற்ற முதலாம் வருடாந்தர தினத்தில் தேவனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரமாகத் தமது மாளிகையில் திவியிபூசை வைப்பித்தார். அச்சமயம் குழந்தைக்குவேண்டிய இராணுவ உடுப்புகளைத் தாமாகச் செய்து உடுத்திப் பூசைக்குப்போகும்போது தாம் தாமே பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார். பூசை முடிந்து இராசாவும் பிரபுக்களும் சம்பாஷணைச்சாலைக்குத் திரும்பியபோது இராணியார் பாலகணை அவர்களுக்கு முன்பாக நிறுத்தி ஏதோ காதுக்குள் சொன்னார். உடனே குழந்தை தத்தித்தத்தித் தன தந்தையாகிய இராசாவுக்கு முன்பாகப்போய் இராணுவத்தார் செய்வதுபோல நிமிர்ந்துநின்ற தன் புறங்கையை நெற்றி யில்வைத்துச் சலாம் பண்ணிற்று. அதன்பின் அங்கிருந்த மற்றும் பெரியோருக்கும் அப்படியே செய்தது. இதைக்கண்ட சகலரும் அகமகிழ்ந்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கைகொட்ட இராசா பெருமையுஞ் சந்தோஷமும் நிறைந்தவராய் தம்மரிய மகனை வாரியெடுத்து மார்போட்டைனாத்து முத்தமிட்டார். இந்த ஒருவருஷக் குழு

தைக்கு இதை யார் பழக்கியிருக்கக்கூடுமென்று விசாரித்தபோது இராசாத்தி தாமேயென்றறிந்து வியங்து கொண்டார்கள். இங்கும் இப்படிச் சில நல்லமாதாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பல நற்பழக்கங்களைப் பயிற்றிவருவதைக் கண்டுவருகிறோம். பத்திவிசவாசமுள்ள சில குடும்பங்களில் தாய்மார் தங்கள் குழந்தைகளை யெடுக்கிக்கொண்டு அங்குமின்கும் உலாவும் பொழுது தங்கள் விடுகளிற் பூச்சியமாய் வைக்கப்பட்டிருக்குந் திருச் சுறுபங்களையும் படங்களையுங் காட்டி அவைகளாற் குறிக்கப்பட்டவர்கள் இன்னும் இன்னு ரென்றுசொல்லி அவர்களைக் கைகுவித்து தலை சாய்த்து வணங்கப்பண்ணுகிறார்கள். குருமாரைக் கானும்போது தங்கள் சிறு கைகளைக்கூப்பி வணங்கச் செய்கிறார்கள். அந்திசந்தி மணிச்சத்தங் கேட்டவுடன் தாங்கள் முழங்தாளிலிருந்து திருந்தாதி சொல்லும்போது குழந்தைகளும் முழங்தாளிலிருந்து கைகுவித்துத் தேவனை வணங்கப்பண்ணுகிறார்கள். சிலகாலத்துக்குப்பின் தாய் சகோதரங்களின் ஏவுதலின்றிக் குழந்தைகள் தாங்களாக இவ்வித நற்பழக்கங்களை அலுசரிக்கிறார்கள்.

இப்படிப் பழக்கப்பட்ட சில குழந்தைகள் அந்திசந்தி மணிச்சத்தங் கேட்கும்போது வீட்டிலுள்ளவர்கள் திரிகாலச்செபஞ்சொல்லத் தாமதித்தால் அல்லது அசட்டையாய் விட்டுவிட்டால் அவர்கள் இவர்களைக் கையிற்பிடித்திமுத்து “மணி, மணி, மன்று மன்று” என்றைல்லோர்கள். அல்லாமலும் தாங்களுந் தாய் சகோதரங்களோடு முழங்தாளிலிருந்து கை குவித்து “தாயே தாயே” என்றேதோவாய்க்குள் முனுமுனுப்பார்கள். இது அக்கம்பக்கமிருக்கிறவர்களுக்குச் சற்று பராக்குக்கிடமாயிருந்தாலும் குழந்தைகளுக்கு நல்ல பழக்கமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. நான் அறிந்த ஒரு வீட்டில் பூங்காவனத்தில் மரணுவல்லைப்பட்ட பேசு குப் பிள்ளைக்கு அவ்வீட்டுக்காரர் அந்தப்படத்தைப்பல காரணம் காட்டி நமஸ்கரிக்கச் செய்துவந்ததின் பயனாக

அக்குழந்தை சிலசமயங்களில் அப்படத்துக்கு முன்பாகப் போய் முழந்தாளிலிருந்து தனக்குப் பழக்கப்பட்ட படி செய்யும். அச்சமயங்களில் விட்டிலுள்ளவர்கள் எட்டத்தில் மறைந்துளின்று குழந்தை செய்வதை ஈந்தோஷத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

சிறிதுகாலத்துக்குமுன் ஒருநாள் மாலைநேரம் ஓர் நோயாளியைச் சுந்திக்கப் போயிருந்தேன். அந்நேரம் அங்கிருந்த சிறுபிள்ளைகள் கிடுமொலென்று சுத்தமிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுற்றுப்பின் “திருந்தாதி” மனி கேட்டது. உடனே விளையாட்டை நிறுத்திப் பிள்ளைகளெல்லாரும் முழந்தாளிலிருந்து திரிகால வச்செபம் சொன்னார்கள். சொன்னபின் அங்கிருந்த பெரியோருக்கும் முதியோருக்கும் முன்பாகப்போய் தோத்திரஞ் சொன்னார்கள். இந்த நற்பழக்கத்தைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு அவர்களுக்குச் சில நல்வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்கள் அவ்விட்டில் பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு நாளும் அப்படிச் செய்வது நெடுநாட்பட்ட வழக்கமென்றார்கள். பின்னேரமாறு அவ்விட்டருகாற் செல்லும்போது பிள்ளைகளும் பெற்றிருந்து செபமாலை யோதுவதைக் கேட்கலாம்.

பெற்று ரணைவரும் இவ்வித நற்பழக்கங்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பழக்கிவருவார்களாகில், அது அவர்கள் குடும்பங்களுக்கு எவ்வளவோ தேவாசிர்வாதத்துக்கு வழியாயிருக்குமே. வழக்கமாய்த் தாய் சகோதரங்கள் கைக்குழந்தைகளுக்கு ஆச்சி, அப்பு, அம்மா என்று முதல் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். இதைப்பார்க்கிலும் அர்ச. ஞானப்பிரகாசரின் தாய் செய்ததுபோலச் செய்வதே அதி உத்தமம். இந்தப் புண்ணியவுதி விவாகம் பண்ணிய காலந்தொட்டுத் தனக்கு தலைச்சன் பிள்ளையாகத் தேவன் ஓர் ஆண்குழந்தையைத் தந்து அதைத் திரும்பத் தேவ ஊழியத் துக்கு அழைத்துக்கொள்ளும் படி வேண்டிக்கொண்டுவந்தாள். அவள் வேண்டுதற்படி ஓர் ஆண்குழந்தையைப்பெற்று அது முதல் தாய்தந்தை

யைக் கூப்பிடப் பழக்காமல் யேசுமரியென்றுங் திருநாமங்களையே உச்சரிக்கப்பண்ணவேண்டுமென்ற ஆசையினால் இந்த இனிய வார்த்தைகளையே எப்போதும் அதன்காதில் சொல்லிவருவாள். பிள்ளை பேசப் பருவமான வுடன் தாயின் ஆசைப்படி முதன்முதல் “யேசுமரி” என்றே சொல்லிற்று. தாய் இந்த அனுகூலத்தினாற் தேற்பட்டு வேறும் அவ்வித வார்த்தைகளையும் வசனங்களையும் பிள்ளையின் வயதுக்கும் வளர்ச்சிக்குந்தக்கசிறுசிறு செபங்களையும் நாளிலும் பொழுதிலும் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டுவந்தபடியால் அது சிறவயதிற்கானே செபகுணம் நிறைந்த பிள்ளையாயிற்று. மறு குழந்தைகள் சிறவயதில் விளையாட்டை விரும்பி அதில் அதிக நேரத்தைக் கழிப்பதுபோல ஞானப்பிரகாசர் என்னும் இக்குழந்தை செபத்தையே அதிகமாய் ஆசித்து அதிலே தன் நேரத்தில் பெரும்பங்கைச் சௌலவித்துவரும். செபத்தினால்லடாந்த பலளைக்கொண்டே பாவத்தையும் பிசாசின் சோதனைகளையும் துர்ப்பழக்கங்களையும் விலக்கி நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாய்ப் புண்ணியத்திலும் புத்தியறிவிலும் வர்த்தித்துவங்களையும் கொஞ்சக்காலஞ் சிவித்தும் சென்றுகீவியத் தின் வேலைகளை நிறைவேற்றினார்.” (ஞான. 4-13.) என்னும் ஞானகும வசனத்துக்கொப்ப இவர் வாவிப வயதில் மரணித்திருந்தாலும் தம் சந்தானத்துக்கு மங்காமகிழை பெருமையாயும் யேசுசபைக்கு ஆபரணமாயும் வாலிபருக்குப் பாதுகாவலராயும் வந்தார். இவையாவுக்கும் புண்ணியவுதியான இவர் தாய் இவருக்குப் பால வயதுதொட்டுப் பழக்கிவந்த செபம் முதலிய நற்பழக்கங்களே காரணமாம்.

அர்ச. கிறீசோஸ்தமருளாப்பர் சொல்வதுபோல பெற்றுரணைவரும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முதற் குருவும் உபாத்தியும் வைத்தியருமென்பதை யொருபோதும் மறவாமல் இம்முவரின் தொழில்களையும் முக்கியமாய் மாதாக்களே தம் மக்கள்மட்டில் நிறைவேற்றி வருவார்களாக. இதற்கு வழியாகத் தாய் தன் பிள்ளைக்குப்

பாலுடன் தேவபத்தியையும் ஊட்டவேண்டுமெனச் சில மகாத்துமாக்கள் கூறுகிறார்கள். அதாவது: பால பருவந்தொட்டு தாய் தன் பிள்ளைக்குச் செபங்களையும் வேதசத்தியங்களையும் வேதாநுசாரங்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நாள்தோறும் படிப்பித்துவரவேண்டும். உதாரணமாக முதல் யேச, மரி, குசை, தேவனுக்குத் தோத்திரம், மரியாய்க்கு மங்களாம், மரியாயே வாழுக, யேசவே எங்களை இரட்சியும், மரிசில்லாத மாதாவே எங்களுக்காக மன்றாடும், “பிதாவுக்கும் சுதனுக்கும் இல்பிரீத்துசாந்துவுக்கும் தோத்திரம் உண்டாவதாக”, ஆண்டவரே எங்களை ஆசிர்வதியும். என் காவற் சம்னாசே எனக்காக மன்றாடும். சகல மோட்சவாசிகளே எங்களுக்காக மன்றாடுங்கள் என்று இவ்வித சிறு மனவல்லையச் செபங்களைபய பத்தியாய் நாள்வட்டத்திற் பலதாம் கை குவித்துச் சொல்லப்பன்னலாம். குழந்தை நடந்தோடும் பருவ மாகையில் பரமன்டலம், பிரியதத்தம், திருந்தாதி முதலான சிறு செபங்களை ஒவ்வொரு வசனமாகச் சொல்லிக்கொடுத்துப் பாடமாக்கியபின் “தினமிருபொழுதுந் தெய்வந்தொழுதிரு” என்றபடி அந்திசந்தி முழுந்தாழி விருந்து சொல்லப்பன்னூவதும் தாய் சகோதரங்கள் இல்லூயாய்ச் செய்யக்கூடிய ஓர் காரியம்.

படிப்படியாய் மற்றும் மந்திரங்களையும் பிரதானவேத சத்தியங்களையும் படிப்பிக்கலாம். உதாரணமாக, சருவேசரன் ஒருவர். அவர் தாம் எங்களையும் எல்லாவற்றையும் படைத்தவர், எங்களை இரட்சித்தவர், எங்களை அருமையாய் நேசித்துக் காப்பாற்றுகிறவர். நாங்கள் நினைப்பதையெல்லாம் அற்கிறார். சொல்வதையெல்லாங் கேட்க இருார். செய்வதையெல்லாங்காண்கிறார். தம்மைச் சேவித்து வளங்கக் கற்பனைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளென்னென்ன, தேவனுடைய கற்பனைகளை மீறுவது தான் பாவம். பாவம் எத்தனை வகைப்படும். தேவன் பாவத்தைப் பகைக்கிறார். பாவஞ்செய்கிறவர்களைப் பலவிதமாய்த் தண்டிக்கிறார். மூர்க்கமான பாவிகளை நரகத்திற்

தள்ளிவிடுகிறார். நரகம் என்றால் என்ன. மோட்சமென்றால் என்ன. பாவிகள் நரகத்துக்குப் போவார்கள். அங்கே சாகமுடியாமல் முடிவில்லாத பசி தாகத்தையும் பற்பல ஆக்கிணைகளையும் அனுபவித்து பிசாக்களோடே நெருப்பில் வேகுவார்கள். நல்லவர்கள் மோட்சத்துக்குப் போவார்கள். அங்கே சருவேசரனை முகமுகமாயத் தரிசித்துச் சகலித பேரினப் பாக்கியங்களையும் என்றென்றைக்கும் அனுபவிப்பார்கள். சருவேசரன் முதல் அரூபிகளான சம்மனசுகளைப் படைத்தார். அவர்களிற் கிளர் ஆங்காரத்தினாற் கெட்டுப்போனார்கள். அப்படிக் கெட்டுப்போன சம்மனசுகள்தான் பிசாசுகள். நல்ல சம்மனசுகளில் ஒவ்வொன்றை சருவேசரன் மனுஷரில் ஒவ்வொருவருக்குங் காவலாக நியமித்திருக்கிறார். மனுஷனுடைய சரீரம் மண்ணூலாக்கப்பட்டது. ஆத்தமம் தேவனுடைய சாயலாகப் படைக்கப்பட்டது. முதல் மனுஷனுக்குப் பெயர் ஆதாம். முதல் மனுஷியின் பெயர் ஏவாள். அவர்களுடைய நன்மைக்கும் தின்மைக்கும் அவர்கள் சந்ததியாராகிய நாங்கள் ஆனைவரும் பங்கும் அவர்கள் தேவசித்தம். அவர்கள் செய்த காளிகளாயிருப்பது தேவசித்தம். அவர்கள் செய்த பாவமென்ன? அதினால் வந்த கேடுகளென்ன. அந்தப் பாவத்துக்கும் அதற்குரிய ஆக்கிணைகளுக்கும் நாங்களெல்லோரும் பங்காளிகளாய்ப் பிறக்கிறோம். அதினால் நாங்கள் பிறக்கும்பொழுது மரணத்தீர்வையோடு பிறக்கிறோம். எவ்வளவுகாலம் சிவித்தாலும் ஒருநாள் சாகவேண்டும். சாவுக்குப்பின் சரீரம் தூசியாய்ப்போம். ஆத்துமம் ஒருபோதும் அழியாது. எங்கள் ஆத்துமங்களை இரட்சிக்கிறதற்காத்தான் தேவன் மனுஷனுடைய பிறக்கும் பாடுபட்டு மரணித்தார். இப்படிச் சருவேசரனையும் அவருடைய இலட்சணங்களையும், உலக சிருட்டிப்பையும் மனுஷனுடைய படைப்பையும், கேட்டையும், இரட்சிப்பையும், அவனுடைய கடமைகளையும், பாவத்தினால்வருங் கேடுகளையும், புண்ணியத்தினால் விளையும் நன்மைகளையும் மற்றும் வேதசத்தியங்களையும் சம்பவங்களையும் உலக இரட்சகரான பேசு

நாதசவாமியுடையவும் சுத்தவாளருடையவுஞ் சரித்திரக்களையும் நாளுக்குநாள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் பெற்றூர் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பார்களானால் அதுவே மக்களின் சன்மார்க்க சிலியத்துக்கு அசைவற்ற அத்தி வாரமாயிருக்கும். “சிறுமையிற் கல்வி சிலையி லெமூத்” தென்ற முதுமொழிப்படி பிள்ளைகள் சிறுவயதிற் படித்த வைகளை பொருபோதும் மறந்துபோகமாட்டார்கள்.

இப்படிச் சில பெற்றூர் பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து வருவதைக் கண்டுங் கேட்டுமீருக்கிறோம். ஒருநாள் ஒரு குருவானவர் ஒரு வயல்வெளியாற் போகும்போது நாலுவயதுப் பையனென்றுவன் வரம்பில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவர் அவனைப்பார்த்து, “தமிழ உனக்குச் சிலுவைமுத்திரைபோடத் தெரியுமாவென்று கேட்டார்.” இது எவ்வளவு அற்ப கேள்வியென்று தனக்குட் சிந்தித்தாற்போல் பையன் ஒன்றும் பேசாமல் புன்னகையோடு குருவானவரை யேற்றுப்பொர்த்தான். வயலில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த தாய் கிட்டவந்து குருவானவரை நோக்கி, “சுவாமி அது போதாது, ஞானேபதேசத்திற் சில கேள்விகளைக் கேட்பொரும்” என்றார். அப்படியே அவர் வேதசத்தியங்களில் அதி முக்கியமானவைகளைப்பற்றிப் பலகே கள்வி களைக் கேட்டார். பையன் தத்தளியாமற் சுருக்கமாயும் தெளிவாயுஞ் சொன்ன விண்டைகளைக் கேட்டுக் குருவானவர் சந்தோஷப்பட்டு இதையெல்லாம் இச்சிறுவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது யாரென்று வினாவினார். அதற்கு தாய் மறுமொழியாக, “நான் பிள்ளைக்கு உடுத்தும் போதும், தீன் கொடுக்கும்போதும், ஒழிவான நேரங்களிலும், வேலைசெய்யும்போதும் இதைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் தேவகாரியங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்துத் திரும்ப அவைகளைப் பலமுறையும் எனக்குச் சொல்லப்பன்னிவருகிறேன். அதினால் சருவேசரன் என் பிரயாசத்தை ஆசிர்வதித்திருக்கிறார்” என்றார். பத்தியும் புத்தியுமின்ஸ் இந்த மாதாவைப் போல மற்றும் மாதாக்களைனவரும் இப்படித் தங்களா

வியன்றளவு செப்துவருவார்களாகில் தேவன் அவர்கள் பிரயாசத்தை ஆசிர்வதியாமல் விடுவாரா?

இப்படி நாள்தோறும் வேதசத்தியங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாயும் தெளிவாயும் படிப்பிப்பதுடன் தேவதோத்திரத்துக்குரிய பத்திக் கிருத்தியங்களையும் அனுதினம் அனுசரித்துவரப்பன்னவேண்டும். காலையில் சொல்லப்பன்னால் “யேசு மரி சூசை உங்கள் அடைக்கலத் திற் கண்விழித்து பொல்லாப்பைக் காணுமலும் நினை செய்யாமலும் இருக்கக் கடவேஞக” என்றும் யாமலும் செய்யாமலும் இருக்கக் கடவேஞக என்றும் விழாதபடி என்னைக் காத்தருஞான் சுவாமி” என்றும் விழாதபடி என்னைக் காத்தருஞான் சுவாமி என்றும் சொல்லப்பன்னாலாம். நாம் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பரம திரீத்துவத்தை வணங்கித் துதிக்கிறதற்காலும் பரம திரீத்துவத்தை வணங்கித் துதிக்கிறதற்காகப் படைக்கப்பட்டபடியால் பிள்ளைகள் காலையில் எழுந்தவுடன் முழங்தாளிவிருந்து “பிதாவுக்கும் சுதனுக்கும் தவுடன் இல்பிரீத்துசாந்துவுக்கும் ஸ்தோத்திரமுண்டாவதாக” இல்பிரீத்துசாந்துவுக்கும் ஸ்தோத்திரமுண்டாவதாக என்று சொல்லி முழுமூறை தரையை முத்தமிடப் பழக்குவது மிக நல்லவழக்கம். அதன்பின் சிலுவைவரைந்து பிதாச் சுதன் இல்பிரீத்துசாந்துவாகிய திரியேக சருவே பிதாச் சுதன் இல்பிரீத்துசாந்துவாகிய திரியேக சருவே தரா என்னும் காலைச்செபம், பரமண்டலம், பிரியத்தசரா என்னும் காலைச்செபம், முதலியவைதம், விச்வாசமந்திரம், திரிகாலைச்செபம், முதலியவைதம், கைகுவித்துப் பயபத்தியாய்ச் சொன்னபின் களைக் கைகுவித்துப் பயபத்தியாய்ச் சொன்னபின் சருவேசரன் தங்களையும் தங்கள் தாய் தந்தை சகோதாங்களையும் ஆசிர்வதித்துக் காப்பாற்றியருஞும்படியாதாக்களையும் ஆத்துமத்துக்கும் சரீரத்துக்கும் வேண்கவும் தங்கள் ஆத்துமத்துக்கும் வேண்கவும் மன்றூடப்படிய நன்மைகளைத் தந்தருஞும்படியாகவும் பண்ணலாம். இப்படியே மாலையிலும் மக்கள் நித்திரைக்குப் போகும்பேர்தும் தவறுமல் செபஞ்சால்லப்பண்ணவேண்டியது.

இதற்குமாருக ஐயையோ எத்தனையாயிரம் பிள்ளைகள் பெற்றுரின் அசட்டையால் அந்திசந்தி செபம்பன்

ஞெமல் ஆடு மாடுகளைப்போல படுத்தெழும்புகிறார்கள். தினங்தோறும் குறைந்தபட்சம், காலைமாலையிலாவது தம்மை வணங்கித் துதிக்க நம்மைப் படைத்த தேவன் இப்படிப்பட்ட குடும்பங்களை ஆசிர்வகித்துக் காப்பாற்றி யிடேறப்பன்னுவாரென்று காத்திருக்கச் சற்றேனும் இடமுண்டா? ஆத்துமத்தின் அனுதின ஆகாரமாகிய செபமில்லாமற் சிற்யோர் சன்மர்க்கராய் வளருவார்களென் றென்னுவது பெரும் பேதமை. பிள்ளைகள் இரவிற் சாப்படாமல் சயனித்துவிட்டால் மாதா மறவாமல் அவர்களை அருட்டித் தீன்திற்றித் தண்ணீர் பருக்கி நித்திரைகொள்ளப்பன்னுவாள். இது மெத்த நல்ல வழக்கம். ஆனால், அவர்கள் செபஞ்செய்யாமற் சயனித்துவிட்டால் அவர்களை எழுப்பிச் செபஞ்சொல்லி விட்டுப் படுக்கப்பன்னும் பெற்றுரை யெண்ணிக் கணக்கிடவேண்டுமாகில் ஒருக்கையிலிருக்கும் விரல்கள் மெத்த. என்றாலும், சில தேவபத்தியுள்ள மாதாக்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் காலைமாலைச் செபங்களை மாத்திரமல்ல திரிகாலச் செபத்தையும் அசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும் சொல்லவேண்டிய சிறு செபங்களையும் கிரமமாய்ச் சொல்லப்பன்னுவார்கள். அன்றியும் மாலைநேரம் தங்களோடு பிள்ளைகளும் அல்லது தங்களுக்கு நேரங்கிடையாவிடிற் பிள்ளைகளாவது ஒன்றுயிச்சேர்ந்து செபமாலை யோதப்பன்னுவார்கள். இன்னுஞ் சில மாதாக்கள் செய்துவரும் மிக உச்சிதமான வேலேரூர் வழக்கமுண்டு. அதாவது தினங்தோறும் தாங்கள் பூசைக்குப் போகும் போது பிள்ளைகளையும் வெள்ளென எழுப்பிக் கூட்டிக் கொண்டுபோவார்கள். தங்களுக்கு வசதிப்படாதவேலைகளிற் பிள்ளைகளையாவது அனுப்புவார்கள்.

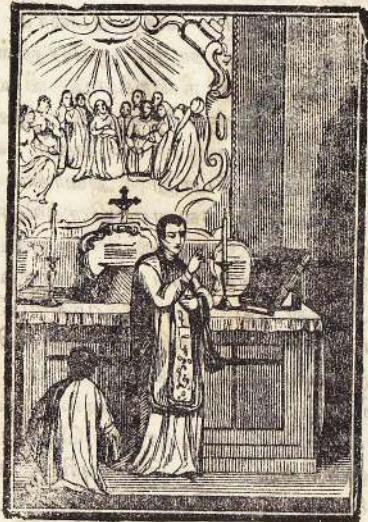
இவ்வுத்தம வழக்கங்களையனுசரித்துவருங் குடும்பங்களைத் தேவன் விசேஷவிதமாய் ஆசிர்வதித்துக் காப்பாற்றிவருவதைக் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறோம். இரண்டாம் அதிகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட கைம்பெண் நெடுநேரம் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கும் வேலைகளிற் தன்னேக புத்திரையீர், பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு பல,

செபங்களையும் செபமாலையோதுவதற்கு அறியவேண்டிய காரணிக்கம் பிரார்த்தனை முதலியவைகளையும் ஒவ்வொன்றுக் காலையிலும் பொழுதிலும் படிப்பிப்பதுமன்றித் தான் அறியாத சில விசேஷ செபங்களைத் துலையிலிருந்த ஓர் நல்ல கிற்ஸ்தவனிடங் கேட்டெழுதிவரும் படி பல்களாலும் அனுப்புவாள். மேலும் தான் நெடுங்கம் பல்களாலும் அனுப்புவாள். மேலும் தான் கெடுங்காலத்துக்கு முன்னும் பிரசங்கங்களிற் கேட்டிருந்த அநேக நல்ல காரியங்களையும் உலக பொருட்களின் விழையும் சருவேசாரை நேசித்துச் சேவிப்பதிலுள்ள இக்கல்லையும் சொல்லி வருவாள். இவள் நாள்தோறும் தன் மகனேடு செபமாலை சொல்வது வழக்கம். ஓரிருவு போசனத்துக்குப்பின் அவள் வீட்டில் விருந்த வேலேரூர் பெண்பிள்ளையோடு அயல் வீட்டில் விருந்த வேலைனே காலங்கென்றுபோன ஓர் பிறசமயத்தவ அன்றதானே காலங்கென்றுபோன ஓர் பிறசமயத்தவ அடைய ஆத்துமத்தின் முடிவு நித்தியமாய் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியமுள்ளதா யிருக்குமென்று நெடுநேரங்கதைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால் மகன் பக்கத்திற்படுத்துவிட்டான். நெடுநேரத்துக்குப்பின் செபமாலை சொல்லுகிறதற்காகத் தாய் அவளைத் தட்டியெழுப்ப அவன் நித்திரைச் சோப்பத்தினுற் கேட்டுங் கேளாதவன்போலக் கிடங்குவிட்டான். அவன் அவளை யெழுப்புவதற்கு பிடிவாதமாயிருப்பதை மற்றவள் கண்டு ஐயோ பாவம் பிள்ளை நித்திரையாய்ப் போனபடியால் கிடக்கட்டும், நாங்களிரண்டுபேரும் செபமாலையோதுவோமென்றார்கள். ஆனால் தாயோ அதைக் கேளாமல் ஆமோ செபமாலையோதாமல் என் பிள்ளையை நித்திரைசெய்ய விடுவேனே என்று சொல்லி அவளை யருட்டி யெழுப்பி செபமாலை சொன்னபின்மாத்திரம் உறங்கவிட்டாள். இவள்தன் வீட்டுக்குச் சமீபமாயிருந்த கோவிலில் குருவான் வர் இருக்கும்போதுமாத்திரமன்றி அவர் அயல் ஊர்க்கோவில்களிலிருக்கும்போதும் தினங்தோறும் தன் மகனையும் பூசைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோவது வழக்கம். தான்போக வசதிப்படாத நாட்களில் மகனையாவது அனுப்பிவருவாள். ஒருநாட்காலமே அவன் சில பிள்ளை

களோடு விளையாடிக்கொண்டுகிறப்பதைத் தாய் கண்டு பூசைக்குப் பிந்தாமல் சீக்கிரம் வாவென்று சொல்லி விட்டுப்போக அவன் அங்று கடன் திருநாள்லத் தானேயென்றோ அல்லது விளையாட்டுப் பராக்கினாலோ தெரியாது பூசைக்குப்போகாமல் விட்டுவிட்டான். தாய் பூசைமுடிந்து விட்டுக்கு வரும்போது அவன் இன்னும் விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு கையிலொரு தடியை பெடுத்துவந்து அவனைப் பிடித்து துடிக்கப் பதைக்க அடித்துமன்றித் திரும்ப ஒருபோதும் அப்படி அசட்டையினும் பூசைப்பல்ளை யிழந்துபோகாதபடி கண்டிப் பாய் எச்சரித்துவிட்டாள். இதல்லவோ கிறுவந்தொட்டுப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் முறை. இவ்வித கண்டிப் பின் பயனாக இந்தப் பயைன் திரும்ப ஒருபோதும் தனிப்பூசைகாணத் தவறவில்லை. தினப்பூசை காணப்பதினும் பிள்ளைகளுக் கெய்தக்கஷதிய நன்மையை நப்போவியன் என்னும் இராசாவைப்போலப் பெற்றிரும் அறி வார்களானால் எவ்வளவு நன்மையாயிருக்கும். இவர் ஒருநாள் ஒரு கலாசாலையைத் தரிசிக்கப் போயிருந்த பொழுது, அங்குள்ள பிள்ளைகள் கிழமையில் எத்தனை நாள் பூசை காண்கிறார்களென்று விசாரித்தார். மூன்று நாள் என்றார்கள். அவர் கலாசாலை ஒழுங்குப் புத்தகத்தை வாங்கிப் “பூசை காணவேண்டியது ஒவ்வொருநாளும்” என்று எழுதிவிட்டார்.

இவரைப்போல அநேக பெரியோரும் சிறியோரும் தினப்பூசை காண்பதின் நன்மையை அறிந் துணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதன் பயனாக அவர்கள் எவ்வித அந்தஸ்திலிருந்தாலும் என்னென்ன தொழில் பணிவிடைபார்த்துவந்தாலும் நாள்தோறும் கிரமமாய்ப் பூசை கண்டுவந்திருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டும் வாசித்து மிருக்கிறோம். மன்சோனி என்னும் வரசவி இளமைதோட்டு நாள்தோறும் பூசைகானும் நற்பழக்கத்தை வயோதிக்கிறோம் விடாப்பிடியாய் அனுசரித்து வந்தார். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை புசலும் குளிரும் மூடுபணியுமாயிருந்ததால் விட்டுக்காரர் அவரைப் பூசைக்குப்போக

விடாமல் மறித்துப்போட்டார்கள். அன்று பின்னேரம் ஓர் சிநேகதன் அவரைக் காணவந்தபோது அவர் மன ரம்மியமற்ற சற்று வெடுவெடுப்பாயிருப்பதைக்கண்டு அதற்குக் காரணம் ஏதென்று விசாரித்தறிந்தது வீட்டுக்காரர்செய்ததுதான் சரியென்று சிரிப்பாய்ச் சொன்னார். புலவனுர் மாறுத்தரமாக “ஒரு பூசை ஒரு இலட்சம் பிழுங்குநாணயத்துக்கு மேலான பேறுள்ளது” எலாத்திரியென்று சொல்லப்படும் “அதிர்ஷ்டபாகச் சிட்டுமுறையிற் கிடைக்கும் எந்த மேலான வெகுமதி யும் ஒரு பூசைக்கு இலக்காகாது, பூமியிலுள்ள பொன் னெல்லாம் ஒரு பூசையின் நிறைக்கும் விலைக்கும் ஈடாகாதே” என்றார். பிராஞ்சுதேசத்து லுவிஸ் இராசா நாட்பூசை காண்பதைப்பற்றிச் சனங்கள் கதைக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டபோது “அவர்கள் எனது நேரத்தைப்பற்றி எவ்வளவு கவனமாயிருக்கிறார்கள்; நான் விளையாட்டிலும் வேட்டையிலும் இருமடங்குநேரங்களைவழித்தாலும் அதைப்பற்றி ஒருவார்த்தையும் சொல்லமாட்டார்கள்” என்றாராம். முத்திப்பேறுபெற்ற தோமால்மேர் என்னும் அங்கிலேய மந்திரியார் “இராசாதிராசாவுக்கு வணக்க நமஸ்காரமாக நாட்பூசை காணப்பதையே எனக்கு மிகப் பெரிய சங்கையாக எண்ணுகிறேன்” என்பாராம். இவ்வாறு பெரிய மகான்கள் மெய்ச்சி அனுசரித்துவந்த இவ் அரிய பழக்கத்தைப் பெற்றார் பிள்ளைகளுக்குச் சிறுவந்தொட்டுப் பயிற்றிவருவார்களைகில் இகத்திலும் பாத்திலும் இவர்களுக்கும் இவர்கள் குடும்பத்தாருக்கும் பெரும் பாக்கியமாயிருக்குமே. அன்றியும் இளமையிற் பழகும் இவ் உச்சிதவழக்கத்தைப் பிள்ளைகள் பிற்காலம் இலேசாப் விட்டு வழக்கத்தைப் பிள்ளைகள் பிற்காலம் இலேசாப் விட்டு வழக்கத்தைப் பிள்ளைகளைத் தேவபத்தி விடமாட்டார்கள். இதுவே பிள்ளைகளைத் தேவபத்தி யும் நல்லொழுக்கமுழுடையவர்களாக வளர்ப்பதற்குரிய உத்தம வழிகளிலோன்று. இன்னும் பிள்ளைகளுக்குச் சிறுவந்தொட்டுப் பயிற்றவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றிப் பின்வரும் பாகங்களில் விரிவாய்ப் பேசவோம்.

பொருள் அட்டவணை

பொருள்	பக்கம்
முதலாம் அதிகாரம்—பெற்றேரின் மேன்மையும் அதிகாரமும் ।	
பெற்றேரின் மேன்மை, பெற்றேரின் பூஜை அதிகாரம் 3—5	6
பெற்றேரின் ஆசிர்வாதமும் சாபமும்	9
பெற்றேர் சருவேசரனின் பசிலாளிகள் ...	
இரண்டாம் அதிகாரம்—பெற்றேர் அன்பு ...	11
பெற்றேர் சிலிரின் கல்கெஞ்சுத்தனம் ...	13
பிள்ளைகளுக்குத் பாரபடசம்; மறுதாப் பிள்ளைகள் 17—21	
வேறுசில கொடுக்கைகள் முறைகேடான் அன்பு 24—26	
முறையான அன்பு; இல் அன்பின் இலட்சணம் 32—35	
தேவசிக்கத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அன்பு ...	38
ஒரு மகா பெருங் குருட்டாட்டம் ...	41
மூன்றாம் அதிகாரம்—உழைப்பும் ஒறுப்பான நடையும் 44	
பெற்றேராகுமுன் உழைப்பும் ஒறுப்பும் ...	46
பிள்ளைகள் வேலையும் ஒறுப்பான நடையும் ...	48
பெற்றேரானாயின் உழைப்பு	51
உழைப்புக்கும் ஒறுப்புக்கும் உரியமுறை ...	54
உழைப்பும் ஒறுப்புமில்லாகமையால் விளையும்கேடுகள் 60	
ஊதாரிப்பெண், குடியனுல் வரும்கேடு ... 64—67	67
அட்டைத்தனம் ...	72
நாலாம் அதிகாரம்—பிள்ளைகளின் உயிருமசவுக்கியமும் 76	
பெற்றேராகுமுன் சவுக்கியத்தைப் பேறுதல் ...	77
பிள்ளைகளின் உயிர், பாலுட்டல் ... 79—86	
ஊன், உடை, உறக்கம்; சுத்தம்; சிலசகவிதிகள் 90—94—101	
மட்டைன் ததின்பயனுக்கு ஓர் உதாரணம் ...	109
ஒன்தாம் அதிகாரம்—பிள்ளைகளின் ஞானச்சீவியாரம்பா 114	
ஞானஸ்நானத்தின் பயன் ...	115
ஞானஸ்நானத்தின் அவசியம் ...	123
ஞானஸ்நான கொடுக்கும் முறை ...	128
பெற்றூரின் கடனம் ...	129
பராயப்பட்டவர்களின் ஞானஸ்நானம் ...	141
ஒரும் அதிகாரம்—(பாலபருவம்) நல்வளர்ப்பின் பலன் 144	
அட்டையானவளர்ப்பும் அதன் பலனும் ...	147
நல்வளர்ப்புக்குதலி; நல்பருவம் ... 154—157	
நல்வளர்ப்புக்கு உரியமுறை ...	163

